

ทดลองอ่าน Crush

รักอีกครั้ง
ก็ยิ่ง เป็นเธอ

原来我很爱你

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เขียน : มู่ฝูเซิง
แปล : ซิงฉาย

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

原来我很爱你
Crush รักอีกครั้งก็ยังเป็นเธอ

木浮生
มู่ฝูเซิง

|

ชิงฉาย เปา

พระเจ้าปิดม่านที่อยู่ตรงหน้าคุณ
แต่โซคยังดี
ที่เขาให้ฉันมาเป็นดวงตาของคุณ

คำนำ

'Love at First Sight'...น่าจะเป็นวลีที่คนส่วนใหญ่รู้จักและรับรู้ถึงความหมาย แต่จะมีสักกี่คนที่เคยประสบกับรักแรกพบด้วยตัวเอง

หนึ่งในนั้นมี 'ซังอู๋เยียน' นางเอกจากเรื่อง 'Crush รักอีกครั้งก็ยังเป็นเธอ' ของเรากันนี่คะ เธอเป็นนักศึกษาสาวสาขาจิตวิทยาผู้หลงใหลในเสียงเพลงและไฝผื่นที่จะเป็นนักจัดรายการวิทยุ วันหนึ่งเธอได้พบกับ 'ซูเหียนชิน' ชายหนุ่มผู้มีความบกพร่องทางสายตาเข้าโดยบังเอิญและตกหลุมรักเขาทันทีตั้งแต่แรกเห็น ถึงแม้เขาจะมีท่าทีปิดกั้นตัวเอง แต่เธอก็ไม่ละความพยายามที่จะเข้าไปใกล้ซิด ค่อยๆ ทลายกำแพงน้ำแข็งลงจนได้ล่วงรู้ความลับของเขามากมาย

บางเรื่องเธอเสนยินดีที่ได้รู้ บางเรื่องเธอก็ยอมรับได้ แต่บางเรื่องก็เป็นเรื่องใหญ่ที่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์

กว่าบทเพลงแห่งความรักครั้งนี้จะร้อยเรียงจนเสร็จสมบูรณ์ พวกเขาต้องพบเจอกับอุปสรรคอะไรบ้าง และจะสามารถผ่านพ้นมันไปได้อย่างไร พลิกหน้ากระดาษไปติดตามกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

ซังอู่เยียน

นักศึกษาสาขาจิตวิทยาการศึกษาชั้นปีที่สี่ผู้หลงใหลในเสียงเพลง (แต่อย่าให้เธอร้องเพลง) สนใจคำศัพท์ที่ใช้ในบทกวีมาตั้งแต่เด็ก เป็นเด็กขี้ขลาด มักเก็บความรู้สึกต่อหน้าคนแปลกหน้า กระทั่งเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยถึงได้เริ่มมีนิสัยร่าเริงขึ้น หน้าตาค่อนข้างหวาน แต่ไม่ใช่คนปากหวาน เป็นคนตรงไปตรงมา หัวรั้น

ซูเนี่ยนซิน

ชายหนุ่มผู้มีความบกพร่องทางสายตามาตั้งแต่เกิดและเติบโตในสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า ชอบเล่นเปียโน เป็นนักแต่งเพลงที่มีชื่อเสียงแต่ไม่เปิดเผยตัวตนเพราะอยากปกป้องพื้นที่ส่วนตัว มีบุคลิกเย็นชา สุขุม ไม่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น จิตใจดี

เนี่ยซี

หัวหน้าสถานีวิทย์กระจายเสียงและเป็นนักจัดรายการวิทยุที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงในเมือง เป็นคนทำอะไร ด้วยตัวเอง เป็นมิตรกับผู้อื่น

เว่ยเฮ่า

เพื่อนที่โตมาด้วยกันกับซังอู่เยียนเพราะพ่อของทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกัน จนกระทั่งเรียนอยู่ชั้น ป.สอง เพราะพ่อแม่หย่ากันเขาจึงถูกแยกไปอยู่กับแม่ที่เมืองอื่น และกลับมาเจอซังอู่เยียนอีกครั้งสมัยเรียน ม.ปลาย ตอนเข้ามหาวิทยาลัยร่วมทางดนตรีกับเพื่อนๆ เขาอยู่ตำแหน่งมือเบส

สวีเซี่ยน

เพื่อนสมัยมัธยมของซังอู่เยียนและเว่ยเฮ่า ตัวสูง ผิวขาว หน้าตาสะสวย นิสัยเย่อหยิ่ง คบกับเว่ยเฮ่าและเป็นนักร่อนนำในวงดนตรีของเขา ทั้งยังเป็นผู้ประกาศของสถานีวิทย์ในมหาวิทยาลัยด้วย

บทที่ 1

พบกันในลิฟต์

(1)

ห้าโมงครึ่งเป็นเวลาที่เหมาะที่เหล่านักศึกษารูกันออกมาจากห้องเรียนและห้องสมุดเพื่อเข้าไปยังโรงอาหารและห้องกदन้ำร้อนพอดิ ซึ่งอยู่เยียนกินข้าวมาตั้งแต่เนิ่นๆ แล้ว อยู่ในระหว่างทางเดินไปเรียนด้วยตนเอง หลังจากนั้นสิบนาทีเธอก็ได้ยินวิทยุกระจายเสียงของมหาวิทยาลัยเริ่มออกอากาศ

เมื่อท่วงทำนองที่คุ้นหูจบลง เสียงของสวี่เชียนก็ดังขึ้น "สวัสดียามบ่ายคะฉันคือสวี่เชียน ถึงเวลาของเพลงยอดนิยมในทุกๆ วันพุธกันอีกแล้วนะคะ เพลงแรกเป็นเพลงใหม่ที่ถูกแนะนำเข้ามา จากนั้นก็ตามด้วยชาร์ตเพลงของอาทิตย์นี้..."

ห้องกระจายเสียงของมหาวิทยาลัยมักสร้างสีสันอยู่ตลอดเวลา มีรายการครบครันเสียยิ่งกว่าตอนที่ซึ่งอยู่เยียนเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ เสียอีก แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ได้ไปที่ห้องกระจายเสียงนานมากแล้ว

เธอรอเจินอินอยู่ที่ใต้อาคารเรียนที่สี่ในสวนดอกไม้เล็กๆ ไม่กี่นาทีก็เห็นอีกฝ่ายเดินเข้ามาหาด้วยรอยยิ้มเรีงว่า

"เป็นอะไรไปนะ หน้างงเชียว" เจินอินเอ่ยถาม

"เคลิบเคลิ้มไปกับเสียงของสวี่เชียนเข้าแล้วนะสิ"

"ฉันว่าเคลิบเคลิ้มไปกับความหึงหวงของตัวเองล่ะสิไม่ว่า"

"เปล่านะ!" ซังอู่เยียนยืนกรานปฏิเสธ

"ยังจะบอกว่าเปล่าอยู่อีก เธอนี่..." เฉิงอินกล่าวไปได้ครึ่งหนึ่ง จู่ๆ ก็ถูกซังอู่เยียนตัดบท

"ซู..." เธอทำสัญญาณมือให้เงียบเสียง เบนหน้าตะแคงหูอย่างใจจดใจจ่อ สักครูใหญ่ๆ ก็ยังไม่ขยับเขยื้อนไปไหน

เฉิงอินเงียบเสียงลง ผ่านไปสักครูหนึ่งถึงได้เอ่ยถามเบาๆ "เป็นอะไรไป"

ซังอู่เยียนกล่าว "เธอฟังเพลงนี้สิ"

วิทยุกระจายเสียงกำลังเปิดเพลงเพลงหนึ่ง เป็นเสียงแผ่วเบาอ้ออ้อยของนักร้องชายที่ร้องเพลงบรรยายความรู้สึกราวกับว่าผสมผสานเข้ากับจิตใจคนได้

ฉันหลงทางอยู่ในทุ่งหญ้า

ลมพัดต้นหญ้าเอนราบ

มีคนเคยร้องเพลงไว้ว่าฝันฟ้าดั่งกระโจม...

ตอนกลางคืน ซังอู่เยียนกับเฉิงอินพูดคุยกัน

"แล้วมันคือเพลงอะไรกันแน่ล่ะ เพราะชื่อนานนั้น"

"ดูเหมือนจะเป็นนักร้องใหม่นะ"

"อยากรู้จังเลย" ซังอู่เยียนทอดถอนใจ

"เธอโทรไปถามสวีเซียนก็รู้แล้วนี่" เฉิงอินเสนอความคิดเห็นแรก

"ดีให้ตายฉันก็ไม่โทรไปรบกวน"

"ค้นเอาจากอินเทอร์เน็ตสิ จริงด้วย คีนนี่กินอะไรกันดีล่ะ"

ซังอู่เยียนเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าที่บ้านไม่มีข่าวสารแล้ว เมื่อเทียบกับการหาว่าเพลงนั้นชื่อเพลงอะไร เรื่องหลังเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า

เมื่อตอนเริ่มเรียนในปีนี้ ซังอู่เยียนกับเฉิงอินเพื่อนยากก็ย้ายออกมา

เช่าห้องข้างนอกด้วยกันและจุดไฟทำกับข้าวเอง ไกลจะปิดเทอมแล้ว มหาวิทยาลัยไม่ได้เข้มงวดสักเท่าไร อีกทั้งตอนนี้เธอก็ทำงานพาร์ทไทม์อยู่ที่สถานีวิทย์ เกรงว่าบางครั้งถ้ากลับช้าจะกลับไปที่พักไม่สะดวก

บ่ายวันศุกร์ซึ่งอู่เยียนไม่มีเรียนก็เลยไปที่สถานีวิทย์ ตอนกลางคืนเป็นเวลาออกอากาศของหัวหน้าสถานีวิทย์เนี่ยซี หลังจากซึ่งอู่เยียนเข้ามาในสถานีก็นำแต่งงานจุจิกทั้งนั้น เมื่อไม่นานมานี้ ผู้ช่วยของเนี่ยซีเพิ่งจะลาออกไป พอคิดว่าไม่มีตัวเลือกที่เหมาะสม หัวหน้าแผนกเห็นว่าซึ่งอู่เยียนเป็นคนหัวใสได้ ก็เลยให้เธอเข้ามาทำหน้าที่แทนเป็นการชั่วคราว

เนี่ยซีค่อนข้างมีชื่อเสียงในเมืองนี้ แล้วก็เป็นที่รู้จักกับคนอื่นๆ ปกติแล้วเป็นคนทำอะไรๆ ด้วยตัวเอง ช้ายังปฏิบัติกับคนอื่นเป็นอย่างดี ซึ่งอู่เยียนเรียกเธอว่า 'พีซี' เหมือนๆ กับบรรดารุ่นน้องในสถานี

ซึ่งอู่เยียนหอบจดหมายกองโตมาจากลุงที่เฝ้าประตูอยู่ชั้นหนึ่ง ทั้งหมดเป็นจดหมายที่ผู้ฟังส่งมาให้เนี่ยซี เธอเปิดออกดูทีละฉบับแทนเนี่ยซี ที่ควรตอบกลับก็ตอบกลับไป ที่ควรจะส่งต่อก็ส่งต่อไป แต่ดูเหมือนว่าทุกๆ ครั้งซึ่งอู่เยียนเห็นเนื้อหาที่เธออ่านแล้วก็อดขำไม่ได้

เธออ่านจดหมายให้คนอื่นในสถานีฟัง ทุกคนต่างก็ขำออกมาทั้งหมด

เนี่ยซีมักจะส่ายหน้าพาลงกล่าวว่า "อู่เยียน เธอนี้เป็นสาวน้อยที่ทำให้ใครต่อใครมีความสุขจริงๆ นะ"

ซึ่งอู่เยียนจัดการกับซองจดหมายที่เสร็จสรรพก็ไปกินมื้อเย็นที่ร้านอาหาร ส่วนเนี่ยซีมาเตรียมตัวที่ห้องทำงานอยู่ก่อนแล้ว

"พีซี มาเร็วขนาดนี้เลยหรอคะ"

เนี่ยซีขยิบตาให้เธอ ปรับเสียงให้เบาลงแล้วเอ่ยว่า "อยากใช้เพลงใหม่ๆ สักสองสามเพลงนะจ๊ะ เลยลองเอามาประกอบกันเพื่อดูผลลัพธ์นะ"

"คะ" ซึ่งอู่เยียนส่งสายตาให้เป็นการทักท้วงว่า 'คุณทำต่อไปเถอะ' แล้วเตรียมตัวไปยังห้องข้างๆ

หลังจากหันหลังกลับไป ซึ่งอู่เยียนก็ได้ยินเนี่ยซีเปลี่ยนเพลง ทำนอง

ของอินโทรแรกเริ่มฟังคุ้นหู ทันใดนั้นเธอก็นึกคิดขึ้นได้ว่าเป็นเพลงที่เธอได้ฟังเมื่อวันก่อนนี่เอง

เธอรีบร้อนหันกลับไป แล้วถามด้วยเสียงอันดังลั่น "พีซี นี่เพลงอะไรหรือคะ"

เนี่ยซีกำลังจดจ่ออยู่กับการเขียนอะไรบางอย่าง บวกกับเสียงดนตรีดังขึ้นมาอีกครั้ง จึงไม่ได้ยินว่าซังอู๋เยียนถามอะไรไปชั่วขณะ

"พีซี เพลงที่เปิดอยู่ตอนนี้ชื่อเพลงอะไรหรือคะ" ซังอู๋เยียนถามอีกครั้ง

"เธอหมายถึงเพลงที่เปิดตอนนี้ละหรือ" เนี่ยซีถาม "ชื่อเพลงเปลือกหอยลิเปี่ยจ๊ะ"

"เพราะจังเลยคะ" ซังอู๋เยียนกล่าวพลางทอดถอนใจ

"เยี่ยมไปเลยนะ ถึงจะเป็นนักร้องใหม่ แต่พี่ว่าคงจะขายดิบขายดีเชียวละ"

"ดีจริงๆ นั่นแหละคะ แค่ฟังก็เคลิ้มแล้ว"

พอเนี่ยซีเห็นท่าทีของเธอก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ "อู๋เยียน ที่นี้มีซีดีสำรองอยู่อีกแผ่น ถ้าเธออยากได้ พี่จะให้เธอยืม"

ซังอู๋เยียนได้ฟังก็พยักหน้าหงิกๆ

พอเลิกงานแล้วกลับไปถึงบ้านซังอู๋เยียนก็คว้าเอาซีดีออกมาจากกระเป๋าถือแล้วใส่ลงในเครื่องเล่นซีดี เพลงเพลงนั้นเป็นชื่อเดียวกับชื่ออัลบั้ม และยังถูกจัดไว้เป็นเพลงแรก

เธอฟังเพลงซ้ำไปหลายรอบ ถึงคิดขึ้นได้ว่าจะหาเนื้อเพลงที่แนบมากับซีดี

ด้านหน้าแผ่นพับใบเล็กๆ เป็นภาพนักร้องใหม่หน้าตาหล่อเหลาคนนั้น เขาเป็นหนุ่มน้อยที่โดดเด่น เป็นดาวรุ่งที่ได้รับความนิยมที่สุดในเวลานี้ ภาพด้านข้างอันหล่อเหลาของเขาสะท้อนออกมาภายใต้แสงชมพูขมัว

ซังอู๋เยียนเปิดหน้าแรกออกดูก็เห็นเป็นภาพวาดทิวทัศน์ ไม่ใช่ภาพเหมือนของชายหนุ่มคนนั้น ภาพวาดนั้นช่างงดงามเหลือเกิน เป็นภาพทะเลทราย

ที่มีแสงสีทองของอาทิตย์ยามอัสดงส่องลงบนเส้นขอบฟ้า และกักเก็บแสง
เจิดจรัสกระจ่างตาของดวงดาวหลายดวงที่กะพริบอยู่ใกล้ๆ กับดวงอาทิตย์
จนหมดสิ้น ห่างออกไปไม่ไกลมีเปลือกหอยอันหนึ่งที่ราวกับถูกย้อมด้วยแสง
สุกสกาวภายใต้แสงอาทิตย์ยามตกดิน

ฝั่งภาพประกอบเป็นเนื้อเพลงของเพลง 'เปลือกหอยลิเบีย'

ฉันหลงทางอยู่ในทุ่งหญ้า
ลมพัดต้นหญ้าเอนราบ
มีคนเคยร้องเพลงไว้ว่าฝันฟ้าดังกระโจม
ท้องฟ้าจำท้องฟ้า
ดาวไกลโปรดชี้ทางให้ฉันที
ฉันหลงทางอยู่ในทะเลทราย
ทรายสีเหลืองสุดลูกหูลูกตา
คนโบราณเคยเรียกมันว่าเกลียวคลื่นทะเลทราย
เกลียวคลื่นหนอเกลียวคลื่น
เธอจะแผดเผาฉันจนเหี่ยวแห้งเลยหรือไม่

ส่วนตัวฉันก็หลงทางอยู่ในใจของเธอ
ที่รักของฉัน
เธอยินดีที่จะเป่าเปลือกหอยลิเบียให้ดังขึ้นเพื่อฉันหรือไม่
เป็นแดรธสัญญาณให้กับฉัน

ฉันหลงทางอยู่ในเมือง
ตีgramสลับซับซ้อน
ที่รัก ได้โปรดบอกฉันว่าบ้านของเธออยู่ที่ใด
บ้านของฉันหนอบ้านของฉัน

แบ่งแยกทะเลแดงอ้อมลิเบียไป

สุดลมบาราгуขวดหนึ่ง
ผูกผ้าโพกศีรษะที่ด้านหนึ่ง
ดวงตาสีดำขลับ
กล่าวถึงความรู้สึกอันอบอุ่น
เปลือกหอยลิเบียของฉัน
ดวงดาวพุ่งตกโปรยปราย

เนื้อเพลงเข้าใจไม่ยากเลยสักนิด ก่อนข้างจะมีกลิ่นอายแบบโบราณ แตกต่างจากสไตล์เพลงที่เป็นที่นิยมกันในปัจจุบัน อีกทั้งยังมีเอกลักษณ์ของคนตรีอาหรับ ท่วงทำนองเพลงแบบนี้กับเนื้อร้องแบบนี้เมื่อผสมผสานเข้าด้วยกัน ก็ราวกับว่ามีเจ้าชายอาหรับกำลังเล่นเปียโนร้องเพลงเพื่อหญิงที่รักสุดหัวใจอยู่ในทะเลทรายจริงๆ

ซึ่งผู้เขียนเห็นชื่อคนแต่งเพลงที่ด้านหลังโดยไม่ตั้งใจ ตัวหนังสือตัวที่สั้นและเรียงง่ายเรียงกันอยู่ด้านหน้าสุด

คำร้อง : อีจิน

(2)

ซึ่งผู้เขียนมักจะเหลือบมองคำว่า 'อีจิน' สองพยางค์ที่ค่อนข้างคุ้นตาแต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อนกันแน่ ก็เลยไม่ได้คิดอะไรมาก ล้างหน้าแปรงฟันแล้วก็เข้านอน

น่าเสียดายที่เพิ่งจะเช้ามีด ซึ่งผู้เขียนก็ถูกไก่อ้วผู้พี่หญิงชราชั้นสามเลี้ยงเอาไวปลุกจนตื่น ทรมาทรรกรรมมาหลายวันแล้ว ก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรหญิงชราจะเอาไก่อ้วนั้นมาตุ๋นกินเสียที

ซังอู๋เยียนคลุมโปงแล้วนอนต่อ น่าเสียดายที่เหมือนว่าไก่อ้วนนั้นจะกินยากระตุ้นประสาทเข้าไป มันจึงโง่กตอซันเสียงดัง และหลังจากนั้นมือถือก็ตั้งขึ้น

ซังอู๋เยียนเห็นสายเข้าปรากฏเป็นชื่อเว่ยเฮ่า หัวใจก็ยิ่งเต้นเร็วขึ้น ไม่รู้ว่าจจะรับสายหรือว่าไม่รับสายดี

เธอไม่กล้ากดรับ เสียงเรียกเข้าจึงดังวนไปวนมาอยู่อย่างนั้น ผ่านไปเนิ่นนานถึงได้เจียบไป

เธอยังไม่ทันผ่อนลมหายใจ โทรศัพท์ก็ตั้งขึ้นอีกครั้ง ยังคงเป็นเว่ยเฮ่าเหมือนเดิม

"นายคนนี้ก็จริงๆ เลยนะ ไม่รู้หรือไงว่ารุ่งเช้าคนอื่นเขาหลับเขานอนกันอยู่" เฉิงอินกล่าว

"ก็ใช่นะสิ" เธอขมวดคิ้ว

"รับสายเถอะ ยังไงเขาก็กินเธอไม่ได้สักหน่อย"

"เรื่องอะไรละ!" ซังอู๋เยียนกล่าวพลางเอามือถือซุกไว้ในผ้าห่มด้วยความตึงเครียด

เสียงเรียกเข้าหายไปอีกครั้ง แล้วก็ตั้งขึ้นอีก

ซังอู๋เยียนเลยวางหมอนทับลงไปอีกชั้นเพื่อทับมือถือไว้ ผ่านไปนานสองนานเสียงเรียกเข้าจึงหยุดลง

แต่ว่ารุ่งเช้าตีๆ ที่ไม่มีคาบเรียนและนอนได้จนตะวันสายโด่งก็ถูกทำลายลงเสียอย่างนั้น

ซังอู๋เยียนลุกขึ้นมาสวมใส่เสื้อผ้าวางซังกะตาย เหม่อลอยอยู่ในห้องสักครู่หนึ่งก็ตัดสินใจออกจากบ้านไปยังถนนเลี้ยวซ้ายเพื่อกินเสียวหลงเปาที่เธออยากกินมานาน

เช้าตรู่อย่างนี้ นอกจากนักเรียนชั้นมัธยมปลายที่รีบร้อนเดินไปเรียนด้วยตนเอง บนถนนหนทางก็แทบไม่มีคนเลย ร้านค้าส่วนใหญ่ก็ยังไม่เปิดหน้าร้าน

รถลำนถนนแล่นไปอย่างเชื่องช้าพลางเปิดเพลงไปตามทาง

ซึ่งอยู่เยียนเดินไปตามทางพลางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ รุ่งๆ ก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาทีเดียว ก่อนหน้านี้ที่ตื่นเช้าหากไม่ใช่เพื่อจะรีบไปสถานีกีเพื่อไปยังมหาวิทยาลัย นานแล้วที่ไม่ได้สัมผัสกับความรู้สึกสบายอกสบายใจอย่างนี้

ฉะนั้นเธอจึงกินจนแน่นท้องแล้วเดินออกมาจากร้านชาลาเปา เดินต่อไปก็เลี้ยวเข้าสวนสาธารณะ

ในสวนสาธารณะกลับตึกคึกกว่ามาก บางคนก็เต้นแอโรบิก บางคนก็กำลังวิ่ง

ที่ริมทะเลสาบมีเด็กน้อยตัวอ้วนกลมเรียนให้เก็กอยู่กับผู้สูงอายุอย่างเอาจริงเอาจัง เธอเห็นท่าทีเื่องะเง่าเอ็นดูของเด็กน้อยคนนั้นก็รู้สึกสุขใจเลยนั่งลงที่เก้าอี้ข้างทาง

อาจเป็นเพราะว่าวันนี้อากาศดี แม้ว่าจะเพิ่งปลายเดือนกันยายน แต่ว่าอากาศร้อนก็ลดอุณหภูมิลงแล้ว เธอ นั่งอยู่อย่างนั้นบนเก้าอี้กลางแจ้งสายลมอ่อนพัดซำๆ สบายใจและสดชื่น จนกระทั่งรู้สึกว่อากาศค่อนข้างหนาวเย็น

สีของท้องฟ้าที่อยู่ไกลออกไปค่อยๆ สว่างขึ้น ดวงอาทิตย์ที่เพิ่งขึ้นค่อยๆ ลอดผ่านชั้นเมฆ

เก้าอี้ที่อยู่ด้านข้างมีชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ ตอนที่ซึ่งอยู่เยียนเพิ่งจะมาถึง ชายหนุ่มก็นั่งอยู่ตรงนั้นแล้ว เขาหันหน้าไปทางทะเลสาบอยู่คนเดียวหลับตาทั้งสองข้างลงเงียบๆ รูปลักษณ์ของคนคนนั้นทำให้ซึ่งอยู่เยียนรู้สึกดีเอามากๆ ดังนั้นเธอจึงอดไม่ได้ที่จะแอบดูใบหน้าด้านข้างของเขาให้มากขึ้นสักสองหน

ริมฝีปากของเขาซีดเซียว บางและเ้ม้แน่น ใบหน้าไร้อารมณ์แสดงค่อนข้างเฉยเมย

เพราะว่าเขาหลับตาอยู่ ซึ่งอยู่เยียนจึงอาจหาญปลุกความกล้าขึ้น

จ้องมองเขาให้นานอีกหน่อย เธอสายตาดีมากมาตั้งแต่เด็ก ต่อให้ห่างกันหลายเมตรก็สามารถสังเกตเห็นได้ว่าขนตาของเขาดำขลับและหนาที่บนล่างประกบเข้าด้วยกันราวกับพัดอันเล็ก ๆ

แต่เพราะว่าเขาหลับตาอยู่ ก็เลยไม่เห็นดวงตา

ซังอู๋เยียนเชื่อมาโดยตลอดว่าดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ การมีดวงตาที่งดงามคู่หนึ่งเป็นหนึ่งในคุณสมบัติที่สาวงามจะต้องมีพร้อม เพราะฉะนั้นสำหรับการประเมิน 'คนหล่อเหนือใคร' สีคำนี้ เธอจะเก็บคำว่า 'เหนือใคร' สองคำนี้เอาไว้ รอให้เห็นภาพรวมก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ

บริเวณใกล้ๆ มีคนเฝ้าคนแก่หลายคนกำลังฝึกออกเสียง และมีคนที่ตะโกนเข้าหาทะเลสาบ ว่ากันว่าทำอย่างนี้แล้วจะสามารถขับไล่พิษออกจากช่องอกได้ ทำให้เจริญอาหาร ช่วยปรับอารมณ์ และทำให้อายุยืนยาว

ซังอู๋เยียนรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาจึงนึกอยากจะฮัมเพลง ก็เลยเลียนแบบพวกเขา เธอลุกขึ้น สองมือเท้าเอว หันหน้าไปยัง 'ผืนน้ำอันกว้างใหญ่' ร้องเพลงออกมาด้วยเสียงสูง

"ขواسามรอบ ซ้ายสามรอบ หมุนๆ กัน หมุนๆ คอ นอนเร็วตื่นเช้า พวกเรามาออกกำลังกาย สะบัดมือ สะบัดเท้า หมั่นหายใจเข้าลึกๆ กระโดดโลดเต้นตามคุณปู่ ฉันก็จะไม่แก่..."

เมื่อเปล่งเสียงร้องดังลั่น 'คุณปู่' ที่กำลังทำแอโรบิกยามเช้าอยู่ด้านข้าง เมื่อถูกเธอนำมาร้องเป็นเพลงอย่างนี้ก็ขัดเขินไม่กล้าหมุนเอวหมุนกันต่ออีก หยุดเคลื่อนไหวลงช้าๆ

เอ่อ ดูเหมือนว่าจะดังดังไปหน่อยสินะ เธอใคร่ครวญแล้วเปลี่ยนไปเป็นอีกเพลง

"ธงแดงห้าดาวได้ลมโบกสะบัด ดังๆ เสียงเพลงต่องๆๆ เพลงร้องว่า ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปประเทศอันเป็นที่รักของเราจะเดินไปดังๆๆๆ..."

เมื่อร้องเพลง 'สรรเสริญประเทศชาติ' ออกมาได้ท่อนหนึ่ง คุณป้าที่วิ่งถอยหลังเหาะๆ อยู่ด้านข้างก็ตกใจ ขาสะดุดก้นจนเกือบล้มลง

แต่ว่าที่คุ้มค่าแก่การยินดีก็คือเมื่อสักครู่นี้ชายหนุ่มหน้าตาดีคนนั้น นอกจากจะตะแคงหูฟังตอนที่เธอร้องประโยคแรกแล้ว หลังจากนั้นก็นิ่งเงียบ เวลาซึ่งอยู่เขียนร้องเพลงไม่เคยจำเนื้อเพลงมาก่อน พอเจอส่วนที่ร้องไม่เป็นก็ฮัมฮัมไปตามเรื่องตามราวหรือไม่ก็ใส่ประโยคมั่วซั่วที่ไม่ได้สอดคล้องกันเข้าไปเองนิดๆ หน่อยๆ

เห็นได้ชัดว่า 'ตึงๆ' กับ 'ต่องๆ' หลังธงแดงห้าดาว ล้วนเป็นการออกเสียงแทนเนื้อเพลงที่เธอไม่รู้

อีกทั้งทุกคราวที่ร้องคาราโอเกะ เธอหยิบไมโครโฟนขึ้นมาอ้าปากร้องได้ไม่เกินสามประโยคก็ถูกทุกคนทูปตีให้วางไมค์

เจินอินส่ายหน้าพลาถอนหายใจอยู่บ่อยๆ 'พวกเราคิดไม่ออกเลย ยังไงเธอก็เป็นถึงผู้ประกาศของสถานที่ที่แม้จะไม่เคยออกอากาศด้วยเสียงหวานๆ เป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งมหาวิทยาลัย แต่ว่าพอร้องเพลงออกมาทำไมถึงได้นำเวทนาแบบนี้ละ'

ช่วงเอะๆ...ซังอู่เยียนหุบปาก ส่ายหน้าไปมา

ที่นี่มีคนเฒ่าคนแก่อยู่เยอะ อย่างไรก็ตามก็อย่าร้องเพลงยอดนิยมที่ทำให้หวนคิดถึงอดีตเลยจะดีกว่า เดี่ยวจะหาว่าเธอทำให้ภาพลักษณ์อันรุ่งโรจน์ของประเทศชาติอันยิ่งใหญ่ต้องแปดเปื้อน

ซังอู่เยียนคิดอยู่เงียบๆ ในใจ เตรียมตัวร้องเพลงที่คนทุกชนชั้นซาบซึ้ง

ตอนนั้นเองลู่ๆ เธอก็ฉุกคิดขึ้นได้ว่าตัวเองศรัทธาในเพลง 'ท้องนาสีคราม' ของสวีกวนกั๋ว เพลงนี้มีชื่อเสียงมากทีเดียว แล้วก็ค่อนข้างเข้ากับสถานการณ์ในตอนนี้อยู่ เธอครุ่นคิดเนื้อเพลงอยู่ในสมอง แล้วเปิดปากร้องขึ้นอีกครั้ง

สายลมรุ่งอรุณบางเบาพัดผ่าน

พัดกลืนหอมจากเรือนผมเธอ

ทำให้ฉันไขว่คว้าอยู่ท่ามกลางสายลมยามเช้า

กลิ่นของเธอ
 ฉวยโอกาสที่ยังไม่ฟ้าสว่าง
 ฉวยโอกาสที่เธอยังไม่รู้ความลับนี้
 ฉันทิ้งกายใต้แสงสว่างสีครามของท้องนภา
 ...

เพราะว่าชื่นชอบ ดั่งนั้นเพลงนี้จึงถูกร้องอยู่นับครั้งไม่ถ้วนในบ้าน
 ของเธอ อย่างน้อยๆ ก็จำเนื้อเพลงได้ท่อนหนึ่ง
 ซั่งอู่เยียนเคลิบเคลิ้มอยู่กับความพึงพอใจของตัวเองอยู่สักครู่
 คราวนี้คนที่สะดุดเท้าไม่เยอะเหมือนคราวก่อนแล้ว ถือว่ามีพัฒนาการ
 ที่ดี

ทว่าชายหนุ่มที่นั่งห่างออกไปสปีดเมตรกลับหันหน้ามาเพราะเสียงเพลง
 ของซั่งอู่เยียน สีหน้าที่เดิมที่ดูอบอุ่น จู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นแปลกประหลาด
 ขึ้นมา

เขาหันหน้ามาพาลงลิ้มตาทั้งสองข้าง จนกระทั่งดวงตาคู่นั้นปรากฏ
 ให้เห็นชัดๆ ซั่งอู่เยียนก็ถึงกับลืมหายใจไปชั่วขณะ
 เขามีดวงตาที่สวยงามๆ
 ดวงตาคู่นี้มีขนตาหนาที่บิ เข้มราวกับทาสี

หลังจากนั้นมีครั้งหนึ่งที่ซั่งอู่เยียนถามเขาว่า 'คุณรู้รีไปเล่าว่าครั้งแรก
 ที่ฉันเห็นดวงตาของคุณ ฉันนึกถึงอะไร'

เขาไม่แน่ใจ
 เธอยิ้มพรางเอ่ย 'นึกถึงลูกแก้วสีดำที่แช่อยู่ในน้ำนะสิ'
 ความจริงแล้ว จะว่าไปเวลานี้อารมณ์ของชายหนุ่มก็ค่อนข้างแปลก
 ประหลาด หรือไม่สู้บอกว่าไม่สบอารมณ์สุดขีดเลยจะดีกว่า
 ซั่งอู่เยียนกลั๊กลุ่ม ฉันทิ้งเพลงของสวีกวนกั้ว แล้วเขาจะไม่สบอารมณ์

ไปทำไม หรือว่าเขาเป็นแฟนคลับผู้บ้าคลั่งของสวีทกันนะ เวลานั้น
สมองน้อยๆ ของซังอู๋เยียนก็มีข่าวฉาวของแฟนเพลงที่ติดตามศิลปิน
อย่างเอาเป็นเอาตายมากมายผุดขึ้นมาไม่หยุด

ฉะนั้นขณะที่ดวงตาคู่นั้นยังไม่ทันได้ตกกระทบลงที่ตัวของเธอ
ซังอู๋เยียนก็หยุดร้องทันที หยิบกระป๋าแล้วรีบร้อนเดินจากไป

(3)

ตอนเที่ยงซังอู๋เยียนกลับไปยังหอพักนักศึกษาเพื่อหยิบของ พอตี
พบเข้ากับหลี่ลู่ลู่ที่อยู่เตียงชั้นบนถือกะละมังล้างหน้ากลับมาจากห้อง
อาบน้ำรวม

"ฉันก็ว่าใคร ที่แท้ก็คุณซังนี่เอง" หลี่ลู่ลู่กล่าว "ทำไมละ กลับมา
สังเกตการณ์หรือจะ"

หลี่ลู่ลู่ชอบพูดจาหยอกล้อซังอู๋เยียนเป็นพิเศษ

"ฉันกลับมาเอาเสื้อผ้านะ"

"จริงสิ เว่ยเฮ่ามักจะโทรมาหาเธอตอนดึกๆ อยู่บ่อยๆ น่ารำคาญ
มากๆ เลย เธอช่วยให้พวกเราหมดห่วงได้รีเปล่า"

"อืม" ซังอู๋เยียนก้มหน้าก้มตาจัดลิ้นชักพลาสติคเอ๋ยปากตอบ

"เธอนี่นะ..." หลี่ลู่ลู่หยุดชะงักแล้วโบกมือไล่ "ไม่พูดแล้ว"

"พูดไปก็เท่านั้นแหละนะ" ซังอู๋เยียนกอดมือลงบนริมฝีปากพลาสติคแล้ว
ไปด้วย

"จริงสิ ไม่รู้หรือนายเว่ยเฮ่าพบเจอคนแบบเธอได้ยังไง โชคร้ายไป
แปดชาติเลยนะเนี่ย"

ซังอู๋เยียนหัวเราะหึๆ

"คืนวันเสาร์มากินข้าวด้วยกันนะ อย่าเอาแต่ขดตัวอยู่ในบ้านรกรุงรัง
ของเธอทั้งวันทั้งคืนเลยนะ มาสนุกกับทุกคนกันนะ"

"ไม่ออกไปนะ" ซังอู๋เยียนคอดก

"เธอต้องลืมไปแล้วแน่ๆ ว่าวันนั้นเป็นวันเกิดของฉัน ถ้าเธอลืมไม่ไปล่ะก็ คอยดูว่าคนอย่างฉันจะหวดเธอให้ตายได้รีบล่า"

หลี่ลู่ลู่ขมขู่ วิธีนี้ใช้ได้ผลกับซังอู่เยียนมากๆ เลยละ

ปรากฏว่าเมื่อถึงคืนนั้นตอนที่กินหม้อไฟกันเวย์เฮ่าก็อยู่ด้วย ซังอู่เยียนขมวดคิ้วพลาบมองไปยังหลี่ลู่ลู่

"คนบ้านเดียวกันนี่หา ไม่ได้มีความหมายอย่างอื่นสักหน่อย" หลี่ลู่ลู่กล่าวโดยไม่ได้เงยหน้าด้วยซ้ำ

กินข้าวกันทั้งหมดแปดคน หมิงสี่ชายสี่พอดี

เมื่อซังอู่เยียนเปิดประตูเข้ามาก็คิดว่า โอ้โฮ รวมกันเล่นไพ่หกกระจอกได้สองโต๊ะพอดีเลยนะเนี่ย

ทุกคนมาจากเมือง B ต่างเป็นคนบ้านเดียวกัน ซังอู่เยียนรู้จักหมดทุกคน เว่ยเฮ่านั่งอยู่ข้างๆ ของข้างๆ ซังอู่เยียนอีกที ตรงกลางมีหลี่ลู่ลู่คั่นอยู่ ซังอู่เยียนไม่ได้มองเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว เขาเองก็ดูท่าทางปกติดี อยู่กันอย่างสันติตลอดเวลา

แต่เมื่อกินข้าวไปได้ครึ่งทาง กับข้าวบางอย่างไม่พอกิน หลี่ลู่ลู่จึงเรียกพนักงานให้เอาเมนูมาให้ เธอเอ่ยถามเวย์เฮ่าอย่างลวกๆ ไปว่า "สุดหล่อนายว่าสั่งอะไรมาอีกดี"

เวย์เฮ่าไม่แม้แต่จะคิดก็โผล่ออกมา "เพิ่มเนื้อวัวอีกชุดก็แล้วกัน อู่เยียนชอบกิน"

แล้วตะเกียบของซังอู่เยียนก็หยุดชะงัก

พอกับข้าวยกมา หลี่ลู่ลู่ก็นำเนื้อวัวจานใหญ่ลงไปตมในหม้อรวนทีเดียว แต่ว่าตั้งแต่ต้นจนจบตะเกียบของซังอู่เยียนก็ไม่ได้ตื๋บลงไปแม้แต่สักครั้งเดียว

หลังจากกินเสร็จแล้ว คนทั้งหมดจะไปร้องคาราโอเกะด้วยกันอีก

หลี่ลู่ลู่กับทุกๆ คนสนุกสุดเหวี่ยงกันจะเป็นจะตาย มีเด็กสาวคนหนึ่งถอดรองเท้ากระโดดขึ้นไปบนโซฟาอย่างสะเปะสะปะพลาบกุ่มไม้ครึ่งเพลง

อย่างบ้าคลั่ง มีแต่ซังอู๋เขียนกับเวย์เฮ่าที่ต่างคนต่างนั่งอยู่บนโซฟาฝั่งซ้าย และขวา

คนบ้านเดียวกัน A "ซังอู๋เขียน ร้องเพลงสิ"

คนบ้านเดียวกัน B "อย่าๆ รอให้นันอดหูก่อน"

ซังอู๋เขียนพลันอารมณ์เสีย ลุกขึ้นได้ก็เอ่ยขึ้นว่า "บ้านแคะะสิ!"

หลี่ลู่หัวเราะ "เวย์เฮ่า เพลงที่นายเก็บเอาไว้เนะ พวกเราเลือกให้นาย แล้วนะ เพลงต่อไปก็คือ..." กล่าวจบก็ยื่นไมโครโฟนให้เวย์เฮ่า

เวย์เฮ่ารับไมโครโฟนมาด้วยความเหนื่อยหน่าย จากนั้นดนตรีก็บรรเลงขึ้นเป็นเพลง 'ห้องนภาสีคราม' ที่ซังอู๋เขียนร้องไว้เมื่อตอนกลางวัน

มองดูเขาถือไมโครโฟนด้วยสีหน้าไม่ทุกขร้อน แต่ทำให้ซังอู๋เขียนย้อนนึกถึงเรื่องเรื่องหนึ่งเมื่อก่อนนี้

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเวย์เฮ่าที่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยไม่ค่อยจะร้องเพลงสักเท่าไร แคร่ร่วมทำวงดนตรีกับเพื่อนๆ ชื่อ 'eleven' ที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงในมหาวิทยาลัย A ตัวเองเป็นเพียงแค่มือเบสอยู่เฉยๆ เท่านั้น ส่วนส่วี่เขียนที่เป็นผู้ประกาศของสถานีวิทยุในมหาวิทยาลัยในเวลานี้เป็นนักร้องนำในวงดนตรีของพวกเขา

ปีนั้นมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ส่วี่เขียนไม่อยู่ คนทั้งกลุ่มร้องเพลงกันอยู่ในห้องคาราโอเกะ ซังอู๋เขียนดื่มจนเมา กอดไมโครโฟนไม่ปล่อย ทั้งยังส่งเสียงดังเอะอะ 'ลู่ลู่ช่วยฉันเลือกเพลง 'ห้องนภาสีคราม' ฉันจะร้อง...สิรอบเลย'

ไม่ต้องพูดถึงสิรอบหรอก ซังอู๋เขียนเพิ่งร้องได้สามประโยค คนทั้งกลุ่มก็พากันตะลึงงัน นี่เรียกว่าร้องเพลงอย่างนั้นหรือ นี่มันเสียงปีศาจที่ทำลายจิตใจอันแน่วแน่ชัดๆ แต่ว่าตอนนั้นเธอดื่มจนเมาแล้ว ไม่ได้สนใจความรู้สึกของคนอื่นๆ กอดไมโครโฟนเอาไว้ไม่ยอมปล่อยเหมือนกับ 'เจ้าแม่ครองไมค์' ไม่มีผิด

'อู๋เขียน เพลงนี้ไม่ได้ร้องแบบนี้สักหน่อย' เวย์เฮ่าเกลี้ยกล่อมเธอ

'ถ้าฉันร้องยังไงล่ะ' เธอหยุดถาม

'ร้องให้เธอฟังเอาใหม่ล่ะ'

'เอา...สิ ถ้าร้องไม่ถูกฉันจะ...ปรับเงินนาย!' ชังอู่เยียนเมาจนสะอึกออกมา 'ไม่สิๆ ปรับเป็น...เหล้า'

เธอก้าวไปก็คล้ายมี้ออก

เวย์เข้าถึงได้เกลี้ยกล่อมจนเอาไมโครโฟนมาจากมือเธอได้

ในตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่เวย์เข้าร้องเพลงต่อหน้าทุกๆ คน 'ห้องนภา สิคราม' เพียงครึ่งเพลง แต่กลับร้องแล้วส่งต่อความรู้สึกไปให้เพื่อนๆ ทุกคนได้ดียิ่งกว่านักร้องเต็มเสียอีก

ร้องไปรอบหนึ่ง ทุกคนก็พากันตกตะลึง ทว่าได้ยินแต่เพียงเสียงของ ชังอู่เยียนที่หัวเราะด้วยความเมากริ่มพร้อมกับเอ่ยขึ้นว่า 'ไม่เลวเลยนี่นา ก็แค่ร้องแยกจากฉัน...นิดหน่อยเอง'

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เล่าต่อกันจากหนึ่งเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย โหว์ของพวกเขาก็กลายเป็นโหว์ที่ถูกเก็บรักษาไว้ในคำคืนรับน้องในสาขาของพวกเขารูๆ ครึ่ง

แล้วตอนนี้หลั่ลู่ก็พูดถึงเพลงนี้ขึ้นมา เพียงเพราะอยากให้พวกเขาสองคนเชื่อมความสัมพันธ์กันอีกครั้ง

แต่น่าเสียดายที่ระหว่างพวกเขาไม่มีภาพเหตุการณ์แบบที่หลั่ลู่จินตนาการเลยสักนิด ชังอู่เยียนหัวเราะด้วยความสนใจ ท่วงทำนองที่คุ้นหูดังขึ้นอีกครั้ง เวย์เข้ามองเนื้อเพลงแล้วร้องออกมา

สายลมบางเบาพัดผ่านใบหน้าของฉัน

ทำให้ฉันรู้ว่า

ฟ้าใกล้รุ่งสาง

สิ่งที่บางเบาคือใบหน้ายิ้มแย้มของเธอ

ให้ฉันได้ยิน

ความงดงามของเธอ
 บางเบา ไร้อ่างบางเบา
 สายลมรุ่งอรุณบางเบาพัดผ่าน
 พัดกลิ่นหอมจากเรือนผมของเธอ
 ทำให้ฉันไขว่คว้าอยู่ท่ามกลางสายลมยามเช้า
 กลิ่นของเธอ
 นวยโอกาสที่ยังไม่ฟ้าสาบ
 นวยโอกาสที่เธอยังไม่รู้ความลับนี้
 ฉันอยู่ภายใต้แสงสว่างสีครามของท้องนภา
 ยิ้มให้เธอ
 สิ่งที่บางเบาคือความอ่อนโยนของเธอ
 ทำให้ฉันใจสลาย
 ความดีของเธอ

เสียงดนตรียังไม่ทันจบ แต่ว่าซิงก์อยู่เย็นไม่ยากฟังต่อแล้ว เธอหยิบ
 กระเป๋ามือถือลุกขึ้นยืนแล้วผลักประตูห้องเดินออกไป

เมื่อเสียงอะอะไวยาวส่วนใหญ่วุ่นวายวับไปหลังจากประตูปิดลง
 เธอก็ผ่อนลมหายใจออกมายาวๆ

จู่ๆ เธอก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ว่าเช้าวันนั้นที่เธอยืนร้องเพลงนี้อยู่ที่ริม
 ทะเลสาบอย่างโง่เง่า ไม่แน่ว่าอาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญก็ได้ แต่เป็นเพราะว่า
 ใจของเธอยังคงหลงเหลือความคิดถึงสิ่งละอันพันละน้อยอยู่

ทันใดนั้นเธอก็เริ่มรู้สึกเกลียดชังเพลงนี้ขึ้นมา

ขณะนั้นเวย์เธอก็ตามมาออกมาด้วย

"อู๋เยียน" เวย์เธารั้งเธอไว้

"ฉันออกมาสูดอากาศนะ" เธอสะบัดมือของเขาส่งออก

"ทำไมต้องหลบฉันด้วยล่ะ"

"ฉันเปล่า"

"เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ ย้ายหอ เจอกันที่มหาวิทยาลัยก็เดินอ้อมไป ยังเรียกว่าเปล่าอีกหรือ" เว่ยเฮ่ากล่าว "ถ้าโอนหน่วยกิตได้ เธอก็ควรย้ายมหาวิทยาลัยไปแล้ว"

"ฉันไม่ได้ย้ายออกไปอยู่ข้างนอกเพราะนาย ที่เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ก็เพราะว่าฉันเป็นคนเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาแบบนี้แหละ แล้วที่ฉันเดินอ้อมก็เพราะว่า..." ซังอู่เยียนหยุดชะงัก สมองคิดหาข้ออ้างอย่างรวดเร็ว "ก็เพราะว่านายคือเว่ยเฮ่า ดาราใหญ่ของมหาวิทยาลัย ฉันกลัวว่าถนนจะกว้างไม่พอแล้วจะไปขวางทางนายเข้าล่ะสิ"

ฉันถนัดเรื่องการเถียงข้างๆ คูๆ แบบนี้ที่สุด

เว่ยเฮ่าหัวเราะด้วยความสนใจ "ไม่ยากติดต่อกับฉันจริงๆ หรือ"

"ไม่ยาก"

"ทำไมล่ะ"

"ก็แค่ไม่ยาก"

"เรื่องของฉันกับสวีเซี่ยน มันมีเรื่องที่จะต้องอธิบายให้เธอฟัง..."

"เว่ยเฮ่า" ซังอู่เยียนตัดบทเขา "ฉันไม่ยากฟังอะไรทั้งนั้น"

"ทำไมล่ะ"

"ก็แค่ไม่ยากฟังนั่นแหละ" เธอกล่าว

ทั้งสองคนโต้เถียงกันจนย้อนกลับไปจุดเดิม

และแล้วเว่ยเฮ่าก็พลันรู้สึกไร้เรี่ยวแรงกับซังอู่เยียนที่เป็นคนประเภทอธิบายด้วยเหตุผลไม่ได้

"เมื่อไหร่เธอจะโตสักทีล่ะ อู่เยียน"

"ฉันอยากกลับบ้านแล้ว" เธอเอ่ย

"ฉันไปส่งเอง"

"ไม่ต้อง!"

(4)

เมื่อกลับมาถึงห้อง ซังอู๋เยียนก็ป็นขึ้นเตียงด้วยความกัลลัถม์
ภายในห้องเงียบสงัด เจ้าของห้องไม่ได้ติดทีวีให้ เธอเองก็ไม่มีเงิน
มากพอที่จะซื้อ ดังนั้นความบันเทิงเดียวของการกลับห้องก็คืออ่านหนังสือ
เปิดเพลง ฟังวิทยุ

ตั้งแต่เรียนมัธยมปลายเป็นต้นมาเธอก็เริ่มเป็นผู้จัดรายการอยู่ที่
สถานีวิทยุ ชอบเก็บสะสมเพลงเพราะๆ หลากหลายแนว ทั้งเพลงยอดนิยม
เพลงโบราณ เพลงร็อก...เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่ย้ายบ้านก็จะมีซีดีมากกว่า
เสื้อผ้าเยอะมาก จนสามารถใส่กล่องใหญ่ๆ ได้เลย

แต่ว่าเวลานี้เพลงอะไรเธอก็ฟังไม่เพราะเลยสักเพลง

"ทำไมถึงไม่บอกเขาให้ชัดเจนล่ะ" เจิงอินเอ่ยถาม

"เธอรู้อาเป็นเธอ"

คืนวันเสาร์ซังอู๋เยียนโทรรายงานคนที่บ้านถึงสถานการณ์ในอาทิตย์นี้

"พ่อคะ หนูอยากกินบัวลอย" ซังอู๋เยียนนออดอ้อนกับโทรศัพท์

"ได้ๆๆ แล้วเงินพอใช้รึเปล่าล่ะ พรุ่งนี้ให้พ่อฝากเงินเพิ่มให้ลูกไปซื้อ
บัวลอยน้ำชงกินไหม" คุณพ่อซังเอ๋ยปาก

ขณะเดียวกันคุณแม่ซังก็กำลังบ่นอยู่ข้างๆ "ค่าใช้จ่ายของทุกๆ เดือน
ที่เธอใช้อยู่มากกว่าเสียฉนวนที่อยู่ข้างบ้านตั้งเท่าไร! คุณยังกลัวว่าลูก
จะไม่มีเงินซื้อบัวลอยน้ำชงกินอีกเธอคะ"

"แต่ว่าหนูอยากกินไส้गाที่พ่อทำเองนี่นา" ซังอู๋เยียนไม่ได้สนใจคุณแม่ซัง
ยังคงออดอ้อนต่อไป

"เดี๋ยวพอจะทำให้พรุ่งนี้นะ อาทิตย์หน้าลูกอวีจะไปประชุมที่เมือง A
ให้เขาเอาไส้ไปให้ลูกก็ได้ แต่ว่าลูกต้องเอาไปห่อเองนะ"

"ไม่เอาค่ะ หนูอยากกินฝีมือพ่อ หนูคิดถึงพ่อ แล้วก็คิดถึงบ้านด้วย"

"ถ้างั้น..." คุณพ่อซังลำบากใจ "เยียนเยียน งั้นอาทิตย์หน้าลูกกลับมา

ดีกว่ามั้ง"

"แล้วคาบเรียนล่ะคะ"

"ไม่ต้องเข้าเรียน พวกเราลาหยุดกัน"

"ไร้สาระ!" คุณแม่ซังแย่งโทรศัพท์ไปทันที "อู่เยียน ลูกกับพ่อของลูก
อย่าได้เออออกันให้มากนัก พ่อโอ้ลูกจนไร้เหตุผลไปหมดแล้ว ตัวเองก็เป็น
ครูบาอาจารย์ ไม่รู้ว่าสั่งสอนนักศึกษาได้อย่างไร"

ซังอู่เยียนหัวเราะหึๆ

คุณแม่ซังกล่าวต่อไป "อู่เยียน เดือนหน้าก็จะรายงานตัวนักศึกษา
ปริญญาโทแล้วนะ ลูกก็คิดให้ดีๆ ว่าจะสอบเข้าปริญญาโทหรือว่าจะเข้าสู่
สังคมการทำงาน อีกอย่างอย่าได้ฝากความหวังเอาไว้ที่พ่อของลูกล่ะ ลูกสาว
ของศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย M เรียนหนังสือเกิดมีนอกมีในขึ้นมา ใครๆ
นึกทางจะขายขี้หน้าขนาดไหนกัน!"

"คะ" เมื่อคุณแม่ซังพูดถึงเหตุผลขึ้นมา ซังอู่เยียนก็ทำได้แต่เพียง
พยักหน้าคล้อยตามเท่านั้น

บ้านอื่นเขามีแต่พ่อคุณแม่ใจดี แต่ว่าบ้านของเธอกลับมีแม่ดูพ่อใจดี
ไปเสียได้

"ที่แม่พูดนะจำได้หรือเปล่า" คุณแม่ซังเอ่ยถาม

"จำได้ค่ะ"

"อาทิตย์ก่อนเวย์เข้าโทรมาที่บ้านเพื่อถามเบอร์มือถือลูก ดูท่าทาง
ร้อนใจ แม่เห็นแล้วยังกลัวใจไปด้วย ถ้าลูกไม่ยินดีจะคบหากับเขาจริงๆ
ก็คุยกันให้รู้เรื่อง ไม่อย่างนั้นต่อไปพ่อของลูกกับลุงเวย์จะคบหากันยังล่ะ"

คบหาไม่คบหาอะไรกัน แม่ของเธอช่างพูดจาตรงไปตรงมาเสีย
เหลือเกิน

ระหว่างเธอกับเวย์เข้านะไม่มีทางเป็นไปได้หรอก

อากาศค่อยๆ เย็นขึ้นเรื่อยๆ

ตอนนี้คาบเรียนที่มหาวิทยาลัยมีไม่มาก ทุกๆ วันซึ่งอยู่เย็นจะไปลงที่ที่ห้องสมุด ทบทวน อ่านหนังสือ ทำข้อสอบ แต่ว่านอกจากเรียนพิเศษสองวิชาตอนเสาร์อาทิตย์ เวลาที่เหลือทั้งหมดก็ใช้ไปกับที่สถานีนิตย

ความจริงแล้ว การสอบเข้าปริญญาโทไม่ใช่เรื่องยากมากนักสำหรับเธอ หากใช้คำพูดของเนี่ยซึ่ก็คือ 'อย่าได้มองว่าปกติเธองกๆ เงินๆ หรือว่าสมองช้า เรื่องเรียนเธอก็ไม่ได้โง่อะไร'

'เธอใช้คำว่าไม่ได้โง่มาเนียนามทุนอันดับหนึ่งของฉันซะแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเธอก็จัดอยู่ในประเภทไม่ค่อยโง่เท่าไหร่นะ' ซึ่งอยู่เย็นตอบโต้

ที่สถานีปรับเปลี่ยนบางรายการไปบ้าง เดิมทีตารางรายการเพลงฮิตออกอากาศประจำตอนหกโมงวันจันทร์ถึงศุกร์ แต่เพราะอัตราของผู้ฟังกับความนิยมของเนี่ยซึ่พุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจึงได้ทำการปรับเปลี่ยนรายการใหม่

เนี่ยซึ่เป็นคนจัดรายการทางด้านนี้มาตลอด จึงค่อนข้างคุ้นเคยกับวงการนี้ บวกกับมีคอนเนกชันอยู่บ้าง จึงสามารถเชิญเบอร์ใหญ่ๆ ที่คนอื่นเชิญไม่ได้มาสัมภาษณ์ที่สถานีได้เป็นครั้งคราว

อย่างเช่นวันนี้ คนที่มารายการคือสวีทกันท์ ไอดอลของซึ่งอยู่เย็น สวีทกันท์เป็นศิลปินมาหลายปีซึ่งที่ผ่านมาไม่ได้ดังเปรี้ยงปร้าง แต่ว่าตั้งแต่อัลบั้มเพลง 'ห้องนภาสคราม' เมื่อไม่กี่ปีก่อนเริ่มได้รับความนิยมจากผู้คนอีกครั้ง เขาจึงคัมแบ็กกลับมาอย่างยิ่งใหญ่

"เพลงเพลงหนึ่งนำพาความสำเร็จอันยิ่งใหญ่มาให้ คุณคิดว่าความสำเร็จนี้หลักๆ แล้วมาจากสาเหตุอะไรคะ เป็นการดำเนินการทางธุรกิจ หรือว่าเป็นการยกระดับของตัวคุณเอง" เนี่ยซึ่พูดคุยกอย่างค่อนข้างเป็นกันเอง "คนที่รู้จักคุณดีต่างก็รู้ว่าในวงการคุณมีชื่อเสียงในเรื่องของความขยัน"

สวีทกันท์หัวเราะ "แน่นอนว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะความรักความชื่นชอบของแฟนเพลงที่มีให้เสมอมา บริษัทเพลงก็ให้การสนับสนุนผมเป็นอย่างมาก และแน่นอนว่าต้องขอบคุณอาจารย์อีจินด้วย"

"คะ อาจารย์อีจินเป็นผู้เขียนเนื้อร้องของเพลง 'ท่องนภาสีคราม' นะคะ" เนี่ยซื้อธิบายกับผู้ฟังคร่าวๆ

"เขาเป็นคนมีความสามารถมากจริงๆ ครับ" สวีกวนกั้วกล่าวต่อไป "ผมรู้ว่าเพลงของอาจารย์อีจินต่อให้มีเงินมากก็ยากจะได้มา ในตอนนั้น เขาปฏิเสธบริษัทเพลง พวกเราต่างก็หมดหวังกัน" สวีกวนกั้วไตร่ตรองอยู่สักครู่

"แต่เราก็พบทางออกท่ามกลางความสิ้นหวังนะคะ" เนี่ยชีหัวเราะ

"เพราะฉะนั้นจึงต้องขอบคุณอาจารย์อีจินเป็นอย่างสูงเลยครับ" สวีกวนกั้วกล่าวด้วยความจริงใจ

จนกระทั่งตอนนี้ ซังอู๋เยียนที่อยู่ข้างนอกก็คิดขึ้นได้ว่าที่แท้อีจินเป็นคนแต่งเพลง 'ท่องนภาสีคราม' นี่เอง มิน่าวันนั้นอ่านเนื้อเพลง 'เปลือกกหอยลิเปีย' ถึงได้รู้สึกว่ชื่อผู้แต่งดูคุ้นตานัก

อีจินผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง ซังอู๋เยียนเคยได้ยินชื่อมาก่อน

สองปีมานี้เพลงเพลงเดียวของคนคนนี้สามารถผลักดันคนคนหนึ่งให้ดังเป็นพลุแตกได้ แต่ว่าเขาเป็นคนเงียบๆ ไม่ชอบเป็นจุดสนใจแบบสุดๆ จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่เคยเปิดเผยตัวต่อหน้าสาธารณชนมาก่อน แล้วก็ปฏิเสธการสัมภาษณ์จากสื่อบันเทิงต่างๆ อีกด้วย ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอายุ รูปร่างหน้าตา ประสบการณ์ชีวิตโดยย่อ แม้กระทั่งเป็นชายหรือว่าหญิง ก็เพิ่งจะเปิดเผยออกมาไม่นานนี้เอง

นี่ยังเคราะห์ดีที่มีข่าวฉาวออกมาพร้อมกันด้วย

ปีนี้มีสาวสวยคนหนึ่งประกาศลงในอินเทอร์เน็ตว่าตัวเองเป็น 'อีจิน' จากนั้นก็เปิดบล็อกของตัวเองต่อสาธารณะ มีหน้าซ้ายังเปิดเผย 'เรื่องราวที่จำเป็นต้องกล่าวถึง' ระหว่างสวีกวนกั้วออกมาเป็นตุเป็นตะ

ในตอนแรก เมื่อหินก้อนกระทบจนเกิดคลื่นกระทบก็เกิดความวุ่นวายใหญ่โตขึ้นในวงการบันเทิง กระทั่งมีเว็บไซต์ทำสปูสัมภาษณ์พิเศษเพื่อสัมภาษณ์ถึงแรงจูงใจในการสร้างสรรค์ผลงาน

ฝ่ายนักข่าวถามว่า 'ทำไมถึงได้ใช้ชื่อว่าอีจิ้นครับ'

สาวสวยหัวเราะอย่างสงบเสถียร 'จากวันวานถึงวันนี้เป็นเรื่องราวความรักอันคลุมเครือและอบอุ่นที่เกิดขึ้นกับฉันค่ะ และจากโบราณจวบจนปัจจุบันยังเป็นการกล่อมเกลாதงวนตรใจที่ฉันได้รับมาตั้งแต่เด็ก แต่หลังจากไปเรียนที่ต่างประเทศหลายปีก็มีความคิดบางอย่างเข้ามาและผสมผสานกัน ฉะนั้นฉันก็เลยใช้ชื่ออีจิ้นที่มีนัยสองชั้น'

ฝ่ายนักข่าว 'เยี่ยมไปเลยนะครับ แต่คำสองคำง่าย ๆ ก็แฝงไว้ด้วยความหมายที่ลึกซึ้งขนาดนี้เชียว'

สุดท้ายคนที่ออกมาล้างมลทินด้วยเรื่องจริงก็คือบริษัทของสวีทกวนกั๋ว ไม่ใช่ของฝ่ายอีจิ้น

'ข่าวฉาวของเธอกับสวีทกวนกั๋วเป็นสิ่งที่เกิดจากการปั้นแต่งขึ้นมาทั้งหมด'

'พวกคุณมีหลักฐานอะไรคะ'

'ความจริงแล้วง่ายมาก ๆ ผู้หญิงคนนี้เป็นตัวปลอม เพราะว่าความจริงแล้วอีจิ้นเป็นผู้ชายครับ'

บรรดานักข่าวพากันฮือฮา

'ถ้าอย่างนั้นจะเชิญอีจิ้นมาร่วมงานรับรองของนักข่าวได้ไหมคะ' มีนักข่าวเอ่ยถาม

ผู้แถลงการณ์ผายมือออก 'ขอโทษด้วยครับ เรื่องนี้...พวกเราไม่สามารถทำได้'

ตอนนั้นเนจอินวิเคราะห์พลางเอ่ยขึ้นว่า 'ผู้ชายคนนี้เก็บเนื้อเก็บตัวจนอยู่ในระดับโรคจิตแล้วนะ'

'เธอสิโรคจิต' ซังอู่เยียนขมวดคิ้ว

'นี่ฉันกำลังชมเขาอยู่นะ'

'เธอคิดว่ามีคนใช้คำว่าโรคจิตมาชื่นชมคนอื่นด้วยหรือไง'

'ก็ฉันนี่ไง'

(5)

ช่วงสายวันอังคาร คนในสถานี่ต่างพักผ่อนกันอยู่ เมื่อวานซึ้งอู่เยียน ลืมมือถือเอาไว้ในลิ้นชัก ก็เลยขี่จักรยานโซซัดโซเซกลับไปเอาที่สถานี่ ด้วยตัวเอง

เธอจอดจักรยานเอาไว้ที่ด้านนอกแล้วขึ้นลิฟต์ไป

ปรากฏว่ามีผู้ชายคนหนึ่งกำลังรอลิฟต์อยู่ที่นี่เหมือนกัน บังเอิญ มากๆ เลย เขาก็คือผู้ชายที่มีดวงตาน่าหลงใหลที่เจอกันที่ริมทะเลสาบ เมื่อคราวก่อนคนนั้น แต่ว่าในตอนนี้นี่สีหน้าของเขากลับค่อนข้างเอาจริงเอาจัง มือจับไม้เท้าเอาไว้

ไม้เท้าโลหะสีขาวธรรมดาๆ เปรี้ยวบาง ดูท่าทางน้ำหนักเบา

ซึ้งอู่เยียนสงสัย คนคนนี้อายุน้อย ต้องพุงไม่เท่าแล้วหรือ

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง เพียงแค่ดูจากสัดส่วนแล้วค่อนข้างผายผอม ตัวก็เล็ก คนที่มีพวงแก้มมีเบ้าแปดอย่างซึ้งอู่เยียนกลายเป็นตัวเปรียบเทียบ อย่างเห็นได้ชัด เดิมทีเขายืนตัวตรงอยู่ตรงกันข้ามกับประตูลิฟต์พอดี ยืนรอ ให้ลิฟต์ลงมาเงียบๆ แวตาไม่มีความริบร้อนเลยแม้แต่น้อย หลังจาก ที่ซึ้งอู่เยียนมาแล้ว เขาก็ขยับออกไปด้านข้างครึ่งก้าวอย่างมีมารยาท

ซึ้งอู่เยียนเพียงแต่ค่อนข้างแปลกใจ ในเวลานี้นอกจากคนที่เข้ากะแล้ว ก็แทบจะไม่มีคนใช้ลิฟต์ ทำไมถึงได้มีหนุ่มหล่อแบบนี้อยู่ที่นี่ละ หรือว่ามา คุยเรื่องโฆษณา

ไม่รู้ว่าเขารู้สึกได้ว่าซึ้งอู่เยียนกำลังพิจารณาเขาอยู่หรือว่าอย่างไร ชายคนนั้นเอียงศีรษะเล็กน้อย ซึ้งอู่เยียนจึงรีบเก็บสายตากลับไป

เธอรีบก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว จ้องมองไปยังแผงจอของลิฟต์ มอง ตรงไปยังตัวเลขที่ค่อยๆ เปลี่ยนไป เก้า แปด เจ็ด...

ขณะนั้นเองโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ชายหนุ่มล้วงมือถือออกมาจากกระเป๋า กางเกง

"อืม ผมจะขึ้นไปเอง คุณไม่ต้องลงมาหรอก"

ไม่รู้ว่ามีฝ่ายพุทอะไร ชายหนุ่มก็ตอบกลับไปเรียบๆ ว่า "แนวตั้งทางซ้ายมือ แถวที่สามจากบนลงล่าง ผมจำได้แล้ว"

จากนั้นก็วางสายไป

การคุยโทรศัพท์ที่สิ้นกระซิบและเข้าใจแจ่มแจ้งแบบนี้ เรียบง่ายเสียจนกระทั่งรู้สึกวุ่นวายเกินไป ยิ่งทั้งยังเจอด้วยความเหนื่อยหน่ายรำไร

ช่วงเป็นชายหนุ่มที่ไม่มีความอดทนเอาเสียเลย ซึ่งอยู่เยียนจำกัดความให้

'ต้อง' ลิฟต์มาแล้ว

ชายหนุ่มชะงัก อย่างกับว่าจะให้เธอเข้าไปก่อน

เลดี้เฟิร์สต์ เหตุผลเป็นอย่างนั้น ซึ่งอยู่เยียนจึงก้าวเข้าไปก่อนโดยไม่ลังเล จากนั้นก็หันไปกดปุ่มเลขชั้นถึงได้พบว่าก่อนที่ชายหนุ่มจะก้าวมาข้างหน้า เขากดไม่ทำให้ต่ำลงแล้วเคาะที่ประตูลิฟต์เบาๆ ทั้งชายและชว จากนั้นจึงเอื้อมมือประคองตัวกับบ่วงกบลีฟต์แล้วค่อยก้าวเข้ามา

ซึ่งอยู่เยียนที่ยืนอยู่กับที่ปากอ้าตาค้าง

เขาเป็นคนตาบอด!

ไม่เท่าสีขาวที่ทำด้วยโลหะธรรมดาๆ ก็คือไม่เท่าทาง

ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ เธอมองไปยังดวงตาของเขากลับ สายตาของเขาตกกระทบไปยังสถานที่ที่ไกลออกไป ไม่มีจุดโฟกัสจริงๆ ด้วยดวงตาดำลึบลึบนั้นใสสะอาดเป็นประกาย มันสวยงาม ทว่ากลับมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น...

เมื่อเกิดเสียงดัง 'บิ่ง' ซึ่งอยู่เยียนได้ยินเสียงหัวใจตัวเองหดลีบลงอย่างรุนแรง จากนั้นจึงค่อยๆ ขยายออก บอกไม่ถูกว่าเป็นความรู้สึกอะไร

เสียใจ เสียตาย เห็นอกเห็นใจ เวทนาสงสาร หรือว่าปลงตก... ดูเหมือนว่าทุกอย่างจะถาโถมเข้ามาในใจทั้งหมดแล้ว

นึกย้อนกลับไปตอนรุ่งเช้าที่เจอกันครั้งแรกในสวนสาธารณะ เขานั่งอยู่ที่ริมทะเลสาบเป็นนานสองนาน อยู่ในท่าหลับตา ตอนนั้นเขากำลัง

ทำอะไรอยู่นะ กำลังใจจดใจจ่อฟังเสียงของโลกใบนี้ หรือว่ากำลังคาดหวัง
อย่างเสียวๆ รอให้แสงอาทิตย์ตกกระทบที่ดวงตากันแน่?

ภายในลิฟต์ซึ่งอยู่เยียนยืนอยู่ข้างหลัง เขายืนอยู่ข้างหน้า

เดิมทีซึ่งอยู่เยียนคิดว่าชายหนุ่มจะขอให้เธอช่วยกดลิฟต์ให้ แต่ก็ไม่เห็น
เขาเอ่ยปากเสียที เธอจึงเอ่ยถามเขาก่อน "ให้ช่วยอะไรไหมคะ"

เขาชะงักไป ลึกครู่จึงหันหน้ามา จากนั้นก็มองตรงไปข้างหน้า เอ่ยขึ้น
เรียบๆ ว่า "ไม่ต้อง ขอบขอบคุณครับ"

หลังจากสองคำนั้น เขาก็เ้มปากเอาไว้แน่น

มารยาทในการปฏิเสธค่อนข้างกับว่าอยู่ห่างกันไกลแสนไกลทำให้
ซึ่งอยู่เยียนขมวดคิ้ว รู้สึกไม่สบายอารมณ์ขึ้นเล็กน้อย แต่ว่าความรู้สึกไม่ส
บายอารมณ์นี้ถูกความเห็นอกเห็นใจที่มีอยู่มากเป็นล้นพ้นกลบจนมิด

เธอเห็นเขายกมือขวาขึ้น ใช้มือคลำไปยังปุ่มกดทั้งสองแถวที่ด้านขวา
ของประตูลิฟต์ จากบนลงล่าง นิ้วมือลูบผ่านผิวสัมผัสไปอย่างเชื่องช้า
จากนั้นจึงเลื่อนลงไปข้างล่าง

ปุ่มลิฟต์มีทั้งหมดสองแถว เขาลูบไปยังแถวที่อยู่ด้านขวามือ

ลิฟต์เลื่อนขึ้นไปยังชั้นบน ซึ่งอยู่เยียนคิดอยู่ว่าเขาจะขึ้นไปแค่ชั้นสอง
หรือเปล่า จนกระทั่งเขากดปุ่ม ลิฟต์ก็เลยผ่านจุดหมายไปแล้ว ดังนั้นใจของ
ซึ่งอยู่เยียนจึงรอคอยด้วยความตื่นเต้นอยู่ตลอดเวลา

นิ้วมือของเขาประสาธสัมผัสไว้มาก เมื่อสัมผัสกับปุ่มแรก 'สิบสอง'
เขาก็หยุดชะงักเล็กน้อย แล้วจึงเลื่อนลงข้างล่างต่อไป

มองนิ้วมือที่เฉียดผ่านปุ่มเหล่านั้นไปอย่างเชื่องช้า จู่ๆ ซึ่งอยู่เยียน
ก็นึกถึงตอนที่เขาคูยโทรศัพท์เมื่อสักครู่นี้ขึ้นมาได้

เขาบอกว่า 'แนวตั้งทางซ้ายมือ แถวที่สามจากบนลงล่าง ผมจำได้แล้ว'
นั่นเป็นขั้นตอนที่คนอื่นอธิบายให้เขาฟังว่าจะกดปุ่มลิฟต์อย่างไร เพราะ
ปุ่มของลิฟต์ตัวนี้ไม่มีสัญลักษณ์ตัวอักษรเบอร์ล

เขาคล่ำไปถึงปุ่ม 'สิบ' ก็หยุดลง แล้วกดลงไปอย่างไม่ลังเล

แต่ว่าซังอู๋เยียนกลับตะลึงงัน ไฟของชั้นลิบกลับดับลงเสียอย่างนั้น
 ความพิเศษของลิฟต์สถานีตัวนี้ก็คือเมื่อกดปุ่มขึ้นได้ชั้นหนึ่งลงไป
 สองครั้งก็แปลว่ายกเลิก ซังอู๋เยียนเองก็จะขึ้นไปที่ชั้นลิบพอดี ทำกลับไป
 กลับมาแบบนี้ก็หมดกันนะสิ

ชายหนุ่มไม่รับรู้เลยสักนิด ดูเหมือนจะผ่อนคลายมาอย่างแรง
 ซังอู๋เยียนครุ่นคิด แล้วจึงเอื้อมมือออกไปเบาๆ อ้อมไปทางด้านข้าง
 ของเขา จากนั้นก็กดลงบนปุ่ม 'ลิบ' อีกครั้งเสียบๆ การกระทำทั้งหมด
 ซังอู๋เยียนมั่นใจแล้วว่าชายหนุ่มไม่สามารถรับรู้ได้ ถึงได้วางใจ

ซังอู๋เยียนทำได้แต่เพียงถอนใจอยู่ภายในใจเท่านั้น ทำอย่างกับว่า
 เป็นโจร เธอหลบไปที่กระเป๋ากางเกงโดยไม่รู้ตัว ไม่มีกุญแจ

"ว้าย!" เธออดไม่ได้ที่จะร้องออกมาด้วยความตื่นตะลึง

เสียงอะอะแบบนี้ระคายหูเป็นพิเศษเมื่ออยู่ในลิฟต์

ชายหนุ่มไม่ได้เคลื่อนไหว

ซังอู๋เยียนปิดปากเอาไว้ จากนั้นก็รี้อหาในกระเป๋ากางเกงอีกครั้ง ก็ยัง
 ไม่มีเหมือนเดิม

เธอขมวดคิ้ว ไตร่ตรองอยู่ประมาณสองวินาที รู้สึกเหมือนกับว่าจะ
 ลืมล้อกรดจักรยาน แล้วกุญแจก็คล้องอยู่กับตัวล้อกรดและวางอยู่ด้วยกัน
 ในตะกร้าจักรยาน

ซังอู๋เยียนมองหน้าจอแวบหนึ่ง เห็นว่าเพิ่งถึงชั้นหกก็เลยกดไปที่ปุ่ม
 ชั้นเจ็ดอย่างรีบร้อน รอจนลิฟต์หยุด เมื่อประตูเปิดแล้วเธอก็พุ่งตัวออกไป
 เตรียมตัวเปลี่ยนลิฟต์เพื่อลงไปชั้นล่าง

ระหว่างที่ซังอู๋เยียนรอคอยอยู่ด้วยความรีบร้อนก็ชำเลื่องมองชายหนุ่ม
 โดยไม่ได้ตั้งใจ เห็นว่าดวงตาสดใสคู่นั้นกำลังหายลับไปหลังประตูลิฟต์
 อย่างช้าๆ

บทที่ 2

อาจารย์ตาบอด

(1)

เดิมทีช่วงสายวันอังคารเป็นเวลาของการอัดเสียงสัมภาษณ์ แต่เนี่ยซี กลับบอกชั่งอู๋เยียนว่าไม่ต้อง เตรียมรายการเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

"สัมภาษณ์ใครหะคะ" ชั่งอู๋เยียนถาม

เนี่ยซีหัวเราะอย่างมีลึกลับคมใน "เก็บเป็นความลับชั่วคราวจะ รอจนถึง กลางคืนเดี๋ยวออกอากาศเธอก็รู้แล้วไม่ใช่หรือไง"

ชั่งอู๋เยียนเหลือบมองเนี่ยซีที่ใบหน้าอึมเฝ้าด้วยความสุข นานๆ จะได้ เห็นเธอดีอกดีใจขนาดนี้ ดูท่าจะไม่ใช่นักธรรมชาติซะแล้ว เรื่องนี้ชั่งอู๋เยียน กลับไม่ได้ใส่ใจ หันหลังได้ก็ลืมหมดแล้ว

แต่ปัญหาในการสัมภาษณ์งาน มหาวิทยาลัยเปิดวิชาจำพวกแนะแนว การทำงานตั้งแต่ปีสามแล้ว เหมอนี้คณะได้เชิญอาจารย์จากคณะอักษรศาสตร์ มาสอน 'การเข้าถึงคนและการใช้คำพูด' ตอนปลายมีเรียนวิชานี้สองคาบพอดี แต่ไม่คิดว่าพอมาถึงที่มหาวิทยาลัย ชั่งอู๋เยียนกลับเห็นที่กระดานดำ เขียนประกาศไว้ว่าอาจารย์มีธุระกะทันหัน เปลี่ยนไปเป็นตอนกลางคืน

อาจารย์คนนี้แม้ว่าจะไม่เคยเช็กชื่อ แต่ว่าสอนสนุกสุดๆ ดังนั้นจึงมี คนโดดเรียนไม่มาก

อย่างเช่นเขากล่าวในคาบเรียนหนึ่งว่า "ถ้าวิเคราะห์จากด้านจิตวิทยา แล้วละก็ ระหว่างที่คนเราสนิทกันอยู่นั้นจะเผชิญหน้ากับความหวาดกลัว ใหญ่ๆ สามประการ ได้แก่ ความหวาดกลัวจากความไม่คุ้นเคย ความหวาดกลัวจากตำแหน่งสูงๆ และความหวาดกลัวจากองค์ประกอบ ระดับของความหวาดกลัวนี้แตกต่างกันไปในแต่ละคน เพราะว่าประสบการณ์ต่างกัน แต่ว่าต่างก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ การสัมภาษณ์งาน สัมภาษณ์ สอบเข้าปริญญาโท และการสัมภาษณ์เป็นพนักงานรัฐล้วนแล้วแต่เป็นสถานที่ที่รวบรวมความกลัวใหญ่ๆ เหล่านี้ไว้ด้วยกัน ดังนั้นถึงได้มีผู้คนมากมายรู้สึกว่าเป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่"

นักศึกษาที่อยู่ด้านล่างถามขึ้นมา "อาจารย์คะ ตอนที่อาจารย์เผชิญหน้า กับพวกเรามีความหวาดกลัวจากองค์ประกอบเหล่านี้ไหมคะ"

อาจารย์หัวเราะออกมา "มีสิ อย่างเช่นที่ตอนนี้เธอลุกขึ้นถามคำถาม ถึงอาจารย์จะไม่ได้แสดงสีหน้า แต่ว่าก็รู้สึกตกใจอยู่ในใจเหมือนกัน กลัวว่า เธอจะถามอะไรที่ทำให้อาจารย์อึดอัดใจนะสิ"

หลังจากเลิกเรียน เมื่อซังอู๋เยียนกลับมาที่ห้องพักจึงนึกคิดได้ว่าคืนนี้ การสัมภาษณ์ลึกลับของเนี่ยซีจะออกอากาศ เธอเพิ่งจะเปิดวิทยุก็ได้ยินเสียง เนี่ยซีกล่าวว่า "วันนี้ต้องขอบคุณคุณอีจินจากใจจริงเลยนะค่ะที่หาเวลาว่าง มารายการของพวกเราได้ทั้งๆ ที่ก็ยุ่งมากทีเดียว"

"ไม่ต้องขอบคุณหรอก"

เสียงที่ตอบกลับเนี่ยซีเป็นเสียงของผู้ชาย ฟังดูแล้วค่อนข้างทุ้มต่ำ แต่เจือด้วยน้ำเสียงที่ดึงดูดใจให้ฟัง

อีจินนั้นหรือ?!

ซังอู๋เยียนเบิกตากว้างมองไปยังเฉิงอิน

"แต่ดูเหมือนว่ารายการจะจบแล้วนะ" เฉิงอินโหมตี่เธอ

นี่เป็นครั้งแรกที่ซังอู๋เยียนได้ยินข่าวคราวที่เกี่ยวกับอีจิน แม้ว่าจะเป็น เพียงสองคำเรียบๆ จากปากของชายหนุ่มที่มีความสามารถพิเศษโดดเด่น

แต่กลับแฝงด้วยสีสน้อยที่น่าอัศจรรย์

เขากล่าวว่าไม่ต้องขอบคุณหรอก

ประโยคหนึ่งที่ไร้ซึ่งที่มาที่ทำให้เธออดไม่ได้ที่จะจินตนาการไปไกล
แสนไกล ชายหนุ่มคนนี้จะตัวสูงหรือว่าตัวเตี้ย อ้วนหรือว่าผอม เป็นคน
โลกส่วนตัวสูงหรือว่าเปิดเผย...ดูเหมือนว่าจะไม่สามารถหาข้อสรุปได้

ซึ่งอยู่เยียนมองเหม่อไปยังวิทยุ ผ่านไปเนิ่นนานจึงใช้เสียงนั้นดังหมอน
แล้วหลับไปพร้อมกับความรู้สึกแปลกประหลาด

บ่ายวันต่อมาเธอไม่ได้เข้าเรียน เดิมทีนี้ไม่ใช่ชั่วโมงเร่งด่วนในเวลา
เช้างานหรือเลิกงาน ดังนั้นคนบนรถเมล์หมายเลขหนึ่งศูนย์หนึ่งจึงน้อยลง
ไปอีก ซึ่งอยู่เยียนขึ้นรถมาได้ก็หาที่นั่งได้ที่แถวสุดท้ายติดหน้าต่าง

รถเมล์หมายเลขหนึ่งศูนย์หนึ่งเป็นรถขนส่งสาธารณะสำหรับเที่ยวชม
ทิวทัศน์ของเมือง A ตั้งแต่บริเวณเมืองไปจนถึงบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว
วนเวียนไปกลับระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงต่างๆ ของเมือง คนใน
พื้นที่ไม่ค่อยนั่งกัน อย่างแรกเพราะว่าเส้นทางอ้อมไปไกล อย่างที่สอง
เพราะว่าแพงกว่าขนส่งสาธารณะทั่วไปอยู่เล็กน้อย

ทว่าหากว่างๆ ไม่มีอะไรทำ ซึ่งอยู่เยียนก็มักจะจ่ายเงินสามหยวนเพื่อ
นั่งรถวนอ้อมเมืองเอ่อระเหยอยู่ครั้งก่อนวัน ส่วนมากไม่ว่าเวลาไหนผู้โดยสาร
ก็น้อย หรือแม้แต่บางตา เธอชอบที่จะฟังเพลงพลางมองเหม่อออกไป
ข้างนอกเพื่อคิดเรื่องราวภายในใจ นี่แหละคือซึ่งอยู่เยียนที่เป็นคนโลกส่วนตัวสูง
เธอซึ่ขลาดและเก็บความรู้สึกต่อหน้าคนแปลกหน้ามาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่ง
เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เธอถึงได้เริ่มมีนิสัยร่าเริง
เพิ่มมากขึ้นซ้ำๆ

ขณะที่อยู่บนรถเมล์สายนี้ ซึ่งอยู่เยียนก็ได้ยินการออกอากาศซ้ำของ
รายการที่เนี่ยซีสัมภาษณ์อิจินเม่อวานนี้

ตอนนั้นมีฝนเม็ดละเอียดตกปรอยๆ อยู่ที่นอกหน้าต่าง สายฝนในช่วง

ต้นฤดูใบไม้ร่วงค่อนข้างซาบซึ้งกินใจ อากาศทั่วทั้งเมืองเองก็เย็นสบายและสดชื่นยิ่งขึ้นด้วยการชะล้างจากสายฝน

ในรณมีคนอยู่ไม่มาก เธอได้ยินเสียงของชายหนุ่มคนนั้นอีกครั้ง ในรายการที่ออกอากาศบนรถ

คราวนี้เธอได้ยินอย่างชัดเจนเอามากๆ

เสียงผู้ชายที่ฟังดูเป็นผู้ใหญ่ น้ำเสียงทุ้มต่ำละเมียดละไมคมคาย ทั้งในน้ำเสียงยังเจือด้วยความรู้สึกเฉยเมย ทุกประโยคที่เนี่ยซีเอ่ย์ถาม เขาจะตรึงตรองอยู่สักครู่ แล้วจึงตอบออกมาอย่างง่ายๆ เป็นคนพูดน้อยเชียวละ

"เพราะอะไรคุณถึงคิดว่าจะเดินทางบนเส้นทางการเล่นเพลงคะ ตอนเด็กๆ มีความฝันจะเขียนโคลงกลอนรีเปลา" เนี่ยซีเอ่ย์ถาม

"เป็นเรื่องที่ทำได้โดยบังเอิญนะ ก่อนหน้านี้นี้ไม่เคยคิดมาก่อนเลย"

เขาตอบ

"คุณอีจิน ทั้งๆ ที่คุณมีแฟนเพลงมากมายขนาดนี้ ทำไมถึงได้ตั้งใจหลบเลี่ยงสาธารณชนล่ะคะ" เนี่ยซีเอ่ย์ถาม

"เพื่อรักษาพื้นที่ชีวิตส่วนตัวเอาไว้ครับ"

"เพราะเหตุผลนี้อย่างเดียวหรือคะ"

"จะมีอะไรอีกล่ะครับ" เขาถามกลับ

"คุณประสบความสำเร็จในวงการถึงขนาดนี้ แต่ได้ยินมาว่าคุณยังมีอาชีพอื่นอีก หรือว่าการเขียนเพลงจะเป็นอาชีพรองของคุณคะ"

"ใช่ครับ"

เขาตอบคำถามนี้อย่างไม่ลังเล สองคำสั้นกระชับได้ใจความ ให้ความรู้สึกเยือกหยิ่งในความสามารถของตัวเอง ทว่าซึ้งอุ้ยเยินที่นั่นอยู่ที่แถวสุดท้าย กลับหัวเราะออกมาเบาๆ อาจเป็นเพราะว่าเขาอยากถ่อมตัวสักหน่อย แต่พอตอนนั้นเนี่ยซีถามเขารวดเดียวถึงสองคำถาม เขาซี้เกียจจะลั่นเปลืองถ้อยคำ จึงกล่าวยืนยันออกไปพร้อมๆ กัน

จากนั้นโฆษณาจากวิทยุตัวหนึ่งก็แทรกขึ้นมา

หรือว่า

ผ่านไปสักครู่ซึ่งอู๋เยียนก็มองไปที่นอกหน้าต่าง พลังคิดขึ้นอีก หรือว่า
เดิมทีเขาเป็นคนเย่อหยิ่งแบบนี้อยู่แล้วนะ

"คุณอีจิน ชื่อในวงการของคุณมีความหมายแฝงรีเปล่าคะ หนึ่งคืน
หนึ่งวัน ก็เลยใช้ชื่อที่แฝงความหมายว่าอีจิน* รีเปล่าคะ หรือเพื่อระลึกถึง
เรื่องอะไร หรือว่าใคร"

"เปล่าครับ แค่เพราะจำนวนชิตน้อยนะ" เขาเอ่ยขึ้นเรียบๆ

ซึ่งอู๋เยียนละหน้าถือในตัวเองเสียเลย ทำงานกับคนที่มิเอกลักษณ์เฉพาะตัว
แบบนี้ก็ยังสามารถดำเนินรายการไปได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน ถ้าเป็นเธอ
แล้วละก็ จะต้องมีเดดแอร์บ่อยแน่ๆ

"ก่อนหน้านี้หลายเดือน มีแฟนเพลงสาวคนหนึ่งสวมรอยเป็นคุณ
บนอินเทอร์เน็ต ทำไมตอนนั้นคุณถึงไม่ออกมาแก้ข่าวล่ะคะ"

"ผมไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดยังไงนะ"

"เพลงที่คุณเขียนหลายเพลงทำให้แฟนเพลงผู้หญิงประทับใจจำนวน
ไม่น้อยเลย อย่างเช่น 'ท่อนภาสศิราม' 'เปลือกหอยลิเปีย' ในนั้นมีเรื่องราว
ของตัวเองอยู่รีเปล่าคะ"

"ไม่มีหรอก ผมนะ...?"

ไม่แน่ว่านี้อาจจะเป็นประโยคที่ยาวที่สุดที่เขาพูดออกมาในรายการ
เลยก็ได้ แต่ว่ากลับถูกเสียงประกาศของสถานีกลบทับเสียก่อน จากนั้นก็มี
ผู้โดยสารขึ้นมาเยอะแยะ คนขับรถจึงปิดวิทยุทันที

เสียงของเขาก็เลยค่อยๆ เลือนหายไปจากห้วงความคิดของเธอ

ซึ่งอู๋เยียนเกิดความรู้สึกท้อใจบางอย่าง

เธอกับอีจินอยู่ในเมืองเดียวกันแท้ๆ หายใจเข้าออกด้วยอากาศจาก
พื้นที่เดียวกัน เวลาเงยหน้าขึ้นซำๆ ก็เห็นท้องฟ้าผืนเดียวกัน

* อีจิน แปลว่าหนึ่งวัน

(2)

ขณะที่ซังอู๋เยียนกำลังอ่านหนังสือทบทวนเพื่อสอบเข้าปริญญาโท เธอก็ยุ่งอยู่กับปริญญานิพนธ์ของตัวเองไปด้วย

เมื่อถึงกลางเทอม ทุกคนต่างถูกแบ่งให้ไปฝึกงาน กลุ่มของหลี่ลู่ลู่ถูกย้ายมาที่ซานเหมิงเพื่อทำการปรับสภาพจิตใจให้กับนักโทษในเรือนจำเขตเผ่าระวังชั้นสูง

"อะไรคือเรือนจำเขตเผ่าระวังชั้นสูงเธอ" ซังอู๋เยียนถามด้วยความประหลาดใจ

"ก็คือเรือนจำที่ข้างในมีนักโทษร้ายแรงอายุสิบห้าปีขึ้นไปทั้งหมดนะสิ" หลี่ลู่ลู่ตอบกลับไปอย่างสบายๆ

ซังอู๋เยียนเบิกตากว้างในทันที "เป็นผู้ต้องหาฆ่าคนทั้งหมดเลยเธอ"

"ก็ไม่นั่นหรอก" หลี่ลู่ลู่ลื้มเล็กน้อย "มีนักโทษลักพาตัว ยาเสพติด ค้าของเถื่อน แล้วก็ข่มขืนผู้หญิงด้วยนะ"

ซังอู๋เยียนเปลี่ยนสีหน้ากะทันหัน เธอคิดไปถึงหนังเรื่อง 'The Green Mile ปาฏิหาริย์แดนประหาร' ที่เกี่ยวกับว่าเรือนจำดำเนินการกับนักโทษประหารชีวิตอย่างไร บนหัวของนักโทษมีผ้าขนหนูชิ้นๆ วางอยู่ จากนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้ไฟฟ้า ภาพเหตุการณ์นั้นทำให้เธอกินข้าวไม่ลงไปหลายวัน

หลี่ลู่ลู่เลิกคิ้วขึ้น "โชคดีที่สาวๆ น่ารักบอบบางอย่างพวกเธอไม่ได้ไปด้วย ไมอย่างนั้นคงได้ตอกตอกใจกันบ้างล่ะ"

ก็จริงนั่นแหละ กลุ่มของซังอู๋เยียนสบายที่สุดแล้ว ถูกแบ่งไปยังโรงเรียนผู้พิการในเขตชุมชนแห่งหนึ่ง โรงเรียนค่อนข้างจะพิเศษสักหน่อย พวกเธอต้องส่งกำหนดการเข้าไปก่อน แล้วเดือนหน้าค่อยเข้าไปอย่างเป็นทางการ

วันจันทร์ซังอู๋เยียนไปยื่นกำหนดการฝึกสอนที่แผนการสอนที่โรงเรียนพิเศษแห่งนั้น

เธอทำธุระเสร็จก็ออกมาจากห้องพักครูที่ชั้นบนสุด เป็นคาบเรียน

ที่สองของบรรดาเด็กๆ พอดี ตอนที่ซังอู่เยียนเดินผ่านห้องเรียนเล็กๆ ที่ชั้นสองไป เธอก็ได้ยินเสียงที่เหมือนจะเคยได้ยินมาก่อน

จากนั้นซังอู่เยียนก็เห็นชายหนุ่มคนนั้นเป็นครั้งที่สามผ่านหน้าต่างบานนั้น

เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวเนื้อผ้าอ่อนนุ่มเย็นข้างๆ โฟเดียม อยู่ในท่าทางสบายๆ บรรดาเด็กๆ กำลังทำการบ้านอยู่ เขาก็มหันหลัง รอคอยอยู่เงียบๆ ไม่พูดไม่จา

"อาจารย์ซู!" เด็กหญิงมัดหมกแกละตะโกนขึ้นจากตรงไหนสักแห่ง ที่แท้เขาก็ नामสกุลซุนนี่เอง ซังอู่เยียนหัวเราะเบาๆ ยืนนิ่งมองพวกเขาอยู่ตรงที่เดิม

ไม่เท่าไม่ได้อยู่ในห้องเรียน มือของเขาเฉียดผ่านโต๊ะไปหลายตัวค่อยๆ เดินไปข้างๆ เด็กหญิงคนนั้น ดูเหมือนว่าเขาจะคุ้นเคยกับทุกอย่างที่นี้เป็นอย่างมาก

ชายหนุ่มโน้มตัวลงไปพูดจาสองสามประโยค จากนั้นจึงกำมือไว้กับโต๊ะ พุดคุยกับเด็กหญิงต่อไปอย่างใจเย็น เสียงของเขาแตกต่างไปจากความรู้สึกตอนที่อยู่ในลิฟต์โดยสิ้นเชิง ทั้งอ่อนโยนและละเมียดละไม ทำให้รู้สึกราวกับว่าเขากำลังยิ้มแย้ม

ในที่สุดก็ถึงเวลาเลิกเรียน ตอนที่เขาออกมา ซังอู่เยียนที่เอาแต่ซ่อนตัวสองดูอยู่ที่นอกหน้าต่างก็ลังเลอยู่สักครู่ แล้วจึงตะโกนเรียกตามเด็กน้อยเหล่านั้น

"อาจารย์ซูคะ"

เขาหันกลับมาด้วยปฏิกิริยาตอบสนองที่ว่องไว ดวงตาไม่โฟกัส ดูเหมือนว่าสายตาคจะตกกระทบไปยังสถานที่ที่อยู่ห่างไกลออกไป

เขาเอ่ยถาม "มีธุระอะไรหรือครับ"

"ไม่มีค่ะ"

"เรารู้จักกันหรือ"

"ดูเหมือนว่าจะไม่รู้จักเหมือนกันค่ะ"

เมื่อเขาได้ยินก็เผยท่าที่ดูเหมือนโล่งใจให้เห็น จากนั้นก็ใช้มือข้างหนึ่งกำไม้เท้าไว้ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งพุงตัวกับราวจับเตรียมจะลงบันได

ซึ่งอยู่เยียนเห็นสถานการณ์ก็ถามขึ้นอีก "คุณจะไปไหนคะ ต้องการให้ช่วยรีเปล่า"

เขาจึงหันกลับมาเป็นครั้งที่สอง ไตร่ตรองอยู่สักครู่ แล้วเอ่ยขึ้นช้าๆ "ดูเหมือนว่าจะเคยเจอคุณที่สถานี"

"ในลิฟต์ค่ะ" ซึ่งอยู่เยียนกล่าวเสริม แล้วก็เอ่ยขึ้นด้วยความหวังดีอีกหาคำว่า "ต้องการให้ช่วยหรือเปล่า"

คืนที่เขาความจำใช้ได้ ซึ่งอยู่เยียนคิดด้วยความดีใจ

"ฉันเป็นนักศึกษาฝึกสอนที่เพิ่งมาใหม่ ชื่อซึ่งอยู่เยียน อาจารย์ชูละคะ?"

"ซูเนี่ยนชิน"

"เนี่ยนฉิง?"* ซึ่งอยู่เยียนค่อนข้างแปลกใจทีเดียว จึงเอ่ยซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

"ไม่ใช่ ชินนะ" ซูเนี่ยนชินแก้ไขการออกเสียงของเธอเสียใหม่

เธอเป็นคนทางใต้ ก่อนหน้านั้นเธอค่อนข้างสับสนกับการแยกแยะเสียงนาสิกหน้าหลัง** และก็ด้วยเหตุผลนี้เอง รายการของเธอถึงได้ถูกหัวหน้าสถานีเขี่ยออกไป เวลานี้เธอสามารถพูดได้ชัดเจนแล้ว แต่ว่าฟังได้ไม่แม่นยำเท่าไรนัก

ซูเนี่ยนชินดูเหมือนจะรู้สึกได้ถึงความงุนงงของเธอ จึงกล่าวเพิ่มขึ้นอีกประโยค "จินอี ชิน***"

จินอี ชิน?

ซึ่งอยู่เยียนแค้นหัวเราะ ภาษาของเธอไม่ดีมาตลอด ไม่รู้ว่าจะอะไรคือจินอีชิน แต่ก็เกรงใจที่จะสอบถามอีก เดียวจะดูเหมือนว่าไม่มีอารยธรรม

* เนี่ยนฉิง มีความหมายว่าความคิดถึง

** เสียงนาสิกหน้า ได้แก่ สระประสม อัน (an) เอ็น (en) อิน (in) อุณ (un) อวิน (un) เสียงนาสิกหลัง ได้แก่ สระประสม อัง (ang) เอ็ง (eng) อิง (ing) อง (ong)

*** อักษรคำว่า ชิน (姪) ประกอบด้วยตัวอักษร จิน (今) และตัวอักษร อี (衣)

จึงทำได้เพียงสร้างทำเป็นว่าเข้าใจ

คืนนั้นขณะที่ซังอู่เยียนกำลังท่องคำศัพท์อยู่ จู่ๆ ก็คิดถึงชื่อเขาขึ้นมาได้ เธอไม่ได้เปิดพจนานุกรมภาษาจีนมานานมากแล้ว จึงเสียเวลาหน่อยกว่าจะหามันเจอในกลุ่มตัวอักษรที่มีเสียงเดียวกัน

จินอี ชิน เธออ่านคำอธิบาย ที่แท้ก็แปลว่าผ้าห่มนี่เอง

"เนียนชินงั้นเหรอ ตอนเด็กๆ ที่บ้านจะต้องจนมากแน่ๆ เลยไม่มีผ้าห่ม" เฉิงอินที่อยู่ข้างๆ วิเคราะห์อย่างไรอารมณ์

"ไม่แน่ว่าตอนเกิดมาอาจจะตั้งชื่อไว้แล้วก็ได้นี่?" ซังอู่เยียนตอบโต้

"จันทันก่อนที่พ่อแม่เขาจะแต่งงานกันก็คงจะจนกันสุดๆ พ่อแม่คนจีนนะนะ ต่างใส่ความหวังลงไปในเรื่องของลูกๆ กันทั้งนั้น" เฉิงอินยังคงอยู่ในท่าที่ไร้อารมณ์ต่อไป

ในที่สุดซังอู่เยียนก็ยอมจำนน ไม่เสวนาปัญหาเหล่านี้กับผู้หญิงที่ขัดคอเธออีก

ซังอู่เยียนชิน

ซังอู่เยียนนอนลงบนโซฟา ประคองพจนานุกรมพลงรำพึงรำพันสามพยางค์นี้อยู่เจียบๆ นึกย้อนกลับไปถึงสถานการณ์เมื่อตอนกลางวันที่เขาและเธอพูดคุยกัน ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มเบาๆ

ชายหนุ่มพูดภาษาจีนกลางได้อย่างชัดถ้อยชัดคำ แต่ก็มีคำจำเพาะบางคำที่แฝงไว้ด้วยสำเนียงนิดๆ หน่อยๆ อย่างเช่นคำว่า 'ชิน' เขาก็จะออกเสียงท้ายที่เดิมที่เป็นเสียงกลางสูงขึ้นเล็กน้อย เขาน่าจะเป็นคนในพื้นที่นั่นแหละ เพราะว่าคนเมือง A จะออกเสียงจีนกลางเสียงแรกสับสนกับเสียงที่สองและเสียงที่สาม

"อู่เยียน" เฉิงอินหยุดความคิดของเธอ

"หืม?"

"รีบเช็ดปากเร็วเข้า มีความสุขจนน้ำลายแทบจะไหลลงมายุอยู่แล้วนะ"

เจิ้งอินกล่าวไปพลางยื่นกระดาษทิชชูให้เธอด้วยท่าทีจริงจัง

"..."

(3)

อาทิตย์ที่สอง เพราะว่าซังอู่เยียนเป็นหัวหน้ากลุ่มทั้งยังเคยไปโรงเรียน ผู้พิการแห่งนั้นมาแล้วครั้งหนึ่งเพื่อส่งเอกสารเพิ่มเติมของนักศึกษาคนอื่น ๆ เธอเพิ่งจะถึงห้องพักรูของหัวหน้าวงที่แผนการสอนก็บังเอิญพบกับเขา ซึ่งกำลังจะไปสอนพอดี

"เสี่ยวซัง เธอมาก่อนนะ หมาดคาบแล้วเดี๋ยวผมมา" หัวหน้าวงกำชับ

"อ้อ ไม่ใช่ไรคะ อาจารย์ไปสอนเถอะค่ะ ฉันไม่รีบ"

หัวหน้าวงเพิ่งจะก้าวเท้าออกไป เสียงกริ่งเข้าเรียนก็ดังขึ้น ซังอู่เยียน มองไปรอบๆ ห้องพักรูแห่งนี้สักครู่ หาหนังสือพิมพ์ได้ปึกหนึ่งก็นั่งลงบนเก้าอี้หวายทันที

อาคารเรียนเป็นสิ่งก่อสร้างสี่ชั้นสไตล์โบราณ ทางเดินของทุกๆ ชั้นค่อนข้างตรงใจกลางของห้องเรียนทั้งสองฝั่ง ฉะนั้นระเบียบจึงดูแคบและยาวเป็นพิเศษ มีเสียงสะท้อนได้ง่าย โดยทั่วไปเวลาเข้าเรียน ห้องเรียนส่วนใหญ่จะปิดประตูเพื่อกันไม่ให้เสียงสะท้อนถึงกัน

และห้องพักรูของหัวหน้าวงก็อยู่ปลายทางเดินพอดี ห่างจากห้องเรียนค่อนข้างมาก ดังนั้นจึงค่อนข้างเงียบสงบ

หนังสือพิมพ์ปึกหนานั้นเป็นเพียงหนังสือพิมพ์ประเภทข่าวการศึกษาของพรรค (คอมมิวนิสต์) ทุกระดับเท่านั้น ไม่มีลายเส้นกรอบ ไม่มีเรื่องซุบซิบ และไม่มีมุกตลก เพราะฉะนั้นไม่กี่นาทีที่ซังอู่เยียนก็อ่านได้รอบหนึ่งแล้ว หลังจากพลิกเปิดดูก็รู้สึกเวลาที่เหลืออยู่ช่างน่าเบื่อเสียเหลือเกิน

เธอเหลือบตามองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง เพิ่งจะผ่านไปได้เจ็ดหรือแปดนาทีกี่เอง จึงพาดคางเอาไวบนโต๊ะทำงานอย่างหมดอาลัยตายอยาก สละมสละมอยากจะนอน เมื่อได้ยินเสียงอ่านหนังสือของบรรดาเด็กๆ ดังขึ้น

แว่วๆ เธอก็พุดลงกับโตะแล้วหลับตาลง

อ่านอะไรกันอยู่นะ

ดูเหมือนจะเป็น 'ตรอกซुุดดำ' ของหลิววีซี*

"นางแอ่นหน้าโง่งหวังเซียแต่เก่าก่อน โผบินร่อนสู่ครอบครัวสามัญชน"

ทันใดนั้นเสียงเปียโนท่อนหนึ่งก็แทรกขึ้นมาพร้อมกับการอ่านออกเสียงที่แจ่มชัด

แม้ซังอู่เยียนจะเรียกได้ว่าเป็นพวกซื่อป้อในเรื่องดนตรี แต่ก็รู้ว่าเพลงนี้คือเพลง 'Twinkle Twinkle Little Star' เพียงแค่ตัวโน้ตง่าย ๆ สองสามตัวบรรเลงไปอย่างสบาย ๆ รอบหนึ่ง พอขึ้นรอบที่สองกลับกลายเป็นตัวโน้ตที่ขาดหายเป็นห่วง ๆ อีกทั้งยังวนกลับไปกลับมา ซ้ำไปซ้ำมา เพียงแค่ครั้งเดียวก็ยิ่งพอทน แต่เธอก็กลับได้ยินว่ามีคนเล่นอยู่อย่างนั้นถึงสามสี่รอบ อีกทั้งคนที่เล่นเปียโนยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดเล่นเลยสักนิด

เธอลุกขึ้นยืนอย่างอารมณ์เสีย ขยี้มือลงบนผม จากนั้นจึงมองนาฬิกาแขวนผนังเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ ยังห่างไกลจากเวลาเลิกเรียนนานถึงขนาดนั้น...

ซังอู่เยียนเดินออกมาจากห้องพักครู ก็พบว่าเสียงเปียโนดังมาจากห้องเปียโนที่อยู่ฝั่งตรงกันข้าม แม้ว่าจะปิดประตูเอาไว้ แต่ก็ปิดไม่สนิท ฉะนั้นจึงได้มีเสียงลอดออกมาเบา ๆ

เธอเกรงว่าเด็ก ๆ คงจะกำลังเรียนอยู่ข้างใน ก็เลยเดินไปที่ช่องประตูด้านนอกแล้วยื่นหน้าเข้าไปเงิบ ๆ ผลลัพธ์คือข้างในไม่เหมือนกับที่เธอจินตนาการเอาไว้สัก มีคนนั่งอยู่แค่คนเดียว

แล้วคนคนนั้นก็คือซุเหนียนชิน เกร่างที่เคลื่อนไหวในสมองของซังอู่เยียนในระยะนี้ดูอยู่เสมอ

มือซ้ายของเขากดลงบนคีย์ มือขวาจับปากกาตามหนึ่งจดบางอย่างลงบนกระดานขนาดเล็ก กระดานขนาดเล็กนั้นก็อยู่ในห้องของหัวหน้าวัง

* หลิววีซี (ค.ศ. 772-842) เป็นกวีและนักปราชญ์ในสมัยราชวงศ์ถัง

ด้วยเช่นกัน เป็นกระดานอักษรเบรลล์ เขามองตัวแน่น กตศัญช์ไปด้วย พลังจดจำอักษรเบรลล์ไปด้วย ดูท่าทางของเขาแล้ว ดูเหมือนว่ากำลังเตรียมการอะไรสักอย่าง ทำนองว่ากำลังครุ่นคิดว่าจะสอนเด็กๆ กลุ่มนั้นอย่างไรดี

แต่ดูเหมือนว่าจะยากเกินความสามารถไปแล้ว

ชูเนี่ยนชินกตไปได้สองศัก็จรดปากกาจดอะไรสักอย่าง จากนั้นก็กลับไปบนแป้นศั รู้สึกได้ในทันทีว่าไม่ถูกต้อง จึงอดไม่ได้ที่จะส่ายหน้าอีกครั้ง ชังอุ๋เอียนเห็นเขาทำอย่างนี้ไปมาอยู่หลายครั้ง ก็เข้าใจแล้วว่าเสียงเปียโนที่น่าหงุดหงิดนั้นมีที่มาอย่างไร

เห็นแต่เพียงว่าดูเหมือนอารมณ์ดีๆ ของเขาจะค่อยๆ ลดลงจนแทบจะไม่เหลือ มือที่เขียนอักษรเบรลล์ยิ่งร้อนรอนจนแทบจะทนรอไม่ได้ แล้วก็หนักมือมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งจรดปากกาแต่ละครั้งก็แทบจะกดลงไปบนกระดานนั้นอย่างแรง

ครั้งสุดท้ายในที่สุดชูเนี่ยนชินก็ระเบิดออกมา จับปลายปากกาตรงเข้ากระแทกอย่างแรงลงบนกระดานอักษรเบรลล์จนเกิดเสียงดังปึง

ชังอุ๋เอียนอดไม่ได้ที่จะตกใจ รู้ได้ทันทีว่าอารมณ์ของเขาตอนนี้ต้องย่ำแย่เอามากๆ แน่ ถึงได้ใช้อารมณ์กับตัวเองขนาดนี้ ทำเอาเธออยากจะหายตัวไปในฉับพลัน เดียวเขาจะรู้ว่าเธอแอบมอง กลายเป็นปลาตัวที่ถูกต้มอยู่ในน้ำข้างประตูเมืองตัวนั้น*

แต่ว่า...

เธอก็ยืนอยู่ตรงนั้นต่อไป

ขณะนั้นเองชูเนี่ยนชินก็ยื่นนิ้วชี้ข้างซ้ายออกมาจรดผ่านแป้นศัอย่างรุนแรง จากขวาไปซ้าย จากนั้นก็จรดจากซ้ายไปขวา หลับตาลงทำซ้ำไปซ้ำมาอยู่สองสามครั้ง นิ้วมือของเขาเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลจากที่เดิมที่แข็งกระด้าง ขณะที่เขาโมโห ส่วนสีหน้าก็ดูจะผ่อนคลายลงแล้ว

* มาจากสำนวน 'ไฟไหม้ประตูเมืองร้อนถึงปลาในตู' หมายถึงเหตุร้ายลุกลามต่อเนื่อง

เมื่อเขาถอนหายใจอย่างหนักหน่วงแล้ว ก็วางมือทั้งสองลงบนแป้นคีย์อีกครั้ง หยุดนิ่งอยู่สักครู่ จากนั้นก็บรรเลงเพลงเพลงหนึ่งออกมาอย่างคล่องแคล่ว เพลงเพลงนั้นค่อยๆ ซาลงอย่างน่าประหลาด เผยสไตส์จินเล็กน้อย ขณะนั้นเองเมื่อเขาบรรเลงออกมาด้วยเปียโนอย่างชำนาญ เพลงนี้ก็แผ่วไถ่ด้วยอารมณ์บางอย่าง

เป็นเพลงที่ไพเราะมากๆ ถ้าเกิดเติมถ้อยคำที่เหมาะสมลงไป ก็อาจจะงดงามขึ้นก็ได้ ขณะที่ซังอู่เยียนกำลังคิดอยู่นั้น จู่ๆ สายลมก็พัดผ่านเข้ามาที่ทางเดิน พัดประตูห้องเปียโนให้สั่นไหวอยู่สักครู่

บานพับประตูค่อนข้างเก่า จึงเกิดเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดขึ้นมา

ซังอู่เยียนกลัวว่าเขาจะได้ยินเสียงการเคลื่อนไหว จึงรีบดึงประตูเอาไว้อย่างรีบร้อน ไม่ให้มันแกว่งได้อีก ไม่คิดว่าซุเหนียนชินจะได้ยินการเคลื่อนไหวเสียแล้ว ฉะนั้นเมื่อเสียงเปียโนซาลง เขาก็หันหน้ามาทางฝั่งที่ซังอู่เยียนยืนอยู่ หันหน้ามาทางซังอู่เยียนได้สักครู่ จากนั้นก็หันกลับไป

ซังอู่เยียนรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันที เดิมทีลมพัดประตูก็เป็นเรื่องที่แสนจะธรรมดา ทว่าเธอกลับตื่นตูมจนเลยเถิด เธอจึงรีบกลับมหายใจเอาไว้หยุดทุกๆ การกระทำ

ระหว่างนั้นก็ได้ยินเพียงเสียงของบรรดาเด็กๆ อีกฝั่งกำลังอ่าน 'ตรอกซุดดำ' ดังมาจากทางเดินแว่วๆ นอกจากนั้นก็เป็นเสียงลม ลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่านต้นอุ้งเต้งที่เขียวแห่งจนเกิดเป็นเสียงแกรกๆ ทั้งยังมีเสียงสายลมหนาวหวีดหวิวที่เปียดแทรกเข้ามา

ประเดี๋ยวเดียวซุเหนียนชินก็เอ่ยถามขึ้นเรียบๆ "ใครอยู่ตรงนั้นนะ"

เมื่อซังอู่เยียนถูกถามด้วยประโยคนี้ก็ทำตัวไม่ค่อยจะถูก จึงตัดสินใจตอบกลับไปว่า "ฉันเองค่ะ"

เดิมทีก็เป็นแค่ประโยคคำตอบที่คนจีนหมื่นล้านคนใช้บ่อยที่สุดเท่านั้น แต่ว่าซุเหนียนชินกลับรู้สึกราวกับว่าเสียงของเธอประทับอยู่ในความทรงจำอย่างลึกซึ้ง จึงขมวดคิ้วพลงเอื่อยขึ้น

"คุณคือซัง..."

เขาชะงักเล็กน้อย ซังอู๋เยียนก็รีบพูดต่อให้ด้วยความเบิกบานใจ "อู๋เยียน ซังอู๋เยียนค่ะ"

"คุณมาทำอะไรที่นี่ยันเธอ" ซูเนี่ยนชินเอ๋อถามซ้ำๆ

เมื่อเห็นว่าสีหน้าของเขาดีขึ้นจากที่โกรธเกรี้ยวอยู่คนเดียวเมื่อสักครู่นี้ มากแล้ว ซังอู๋เยียนก็ยัดเอวและหลังให้ตรงพลางเอ่ยถาม "ฉันได้ยินเสียง เพลงเพราะๆ จากห้องพักครูฝั่งตรงกันข้ามก็เลยเดินมาดูนะคะ"

"นั่นตอนนี้ผมก็เล่นจบแล้ว"

"คะ?" เธอไม่ค่อยเข้าใจความหมายของเขาไปชั่วขณะ

"คุณไปได้แล้ว" เขาเอ่ยจบก็เบือนหน้าหนีไป แล้วหยิบปากกาขึ้นมาอีกครั้ง

ซังอู๋เยียนมีนิ่ง เมื่อเผชิญหน้ากับการไล่แซกที่ตรงไปตรงมาอย่างนี้ เขาก็ค่อนข้างอึดอัดใจ จึงยืนเหม่ออยู่ที่เดิม แต่ไม่คิดว่าซูเนี่ยนชินจะไม่ให้ออกาสเธอครุ่นคิด ก็กำชับขึ้นอีกครั้งโดยที่ไม่ได้หันหน้ามา

"รบกวนคุณปิดประตูให้ด้วย"

ซังอู๋เยียนปิดประตูอย่างงงๆ เงินๆ หันหลังและเดินกลับไปยังห้องพักครู การกระทำในลักษณะเดียวกันสำเร็จไปอย่างไม่เป็นธรรมชาติ โดยที่ไม่อาจควบคุมได้ จนกระทั่งครั้งหน้าที่ผ่านไป เสียงกริ่งเลิกเรียนก็ดังขึ้น เธอถึงได้สติกลับคืนมา กล่าวขึ้นอย่างฉุนเฉียวในทันใด

"หยิ่งอะไรนั้ยกะ!" กล่าวจบก็ยังยกขาขึ้นถีบเก้าอี้ของหัวหน้าวงอย่างแรงเพื่อระบายความโกรธ

(4)

ใกล้จะถึงเทศกาลคริสต์มาสแล้ว สถานีจะทำการออกอากาศรวมรายการ ยอดเยี่ยมประจำปีซ้ำอีกครั้ง ซังอู๋เยียนได้ยินการสัมภาษณ์ที่เนี่ยซีสัมภาษณ์ อี้จินเมื่อไม่กี่เดือนก่อนหน้านั้นโดยไม่ได้ตั้งใจจากห้องตัดต่อ

เธอจนควยโอกาสนี้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว สวมหูฟังเพื่อฟังด้วยตนเอง
"เปล่าครับ แค่เพราะจำนวนชิตน้อยนะ" อีจิ้นกล่าว

ได้ฟังประโยคนี้ ซังอู๋เยียนก็แอบยิ้มโง่ๆ อยู่คนเดียวสักพัก

ซังอู๋เยียนทำธุระเสร็จแล้วก็เดินจากตึกใหญ่ของสถานไปที่ถนน เมื่อได้
เห็นคุ้รักตั้งอกตั้งใจเตรียมฉลองคริสต์มาสกันเป็นคู่ๆ จู่ๆ เธอก็คิดถึงเวย์เฮ่า
และสวี่เซียนขึ้นมาได้ ความจริงแล้วในใจของเธอไม่ได้ไม่แยแสเหมือนกับ
ที่แสดงออกมา

เดือนที่สองซังอู๋เยียนไปทำหน้าที่ที่โรงเรียนผู้พิการ ช่วงเวลาที่ฝึกสอน
เธอต้องศึกษาจากอาจารย์นามสกุลหลี่ท่านหนึ่ง

บางครั้งอาจารย์หลี่ต้องประชุมหรือว่าสอนห้องระดับกลางซ้ำอีกครั้ง
เธอก็จะเฝ้าอยู่ในห้องพักครูคนเดียว ทบทวนภาษาอังกฤษที่จะใช้สอบเข้า
ปริญญาโท

วันฝนตกวันหนึ่ง เธอก็เห็นซุเนี่ยนชินอีกครั้ง

ฤดูหนาวเมือง A หิมะตกน้อยเป็นพิเศษ แต่ว่าฝนจะตกอยู่บ่อยๆ
บางครั้งก็ไม่เห็นท้องฟ้าปลอดโปร่งถึงสามสี่วัน อารมณ์ของเธอแทบจะ
ห้อยแขวนอยู่กับอากาศ ฉะนั้นเธอจึงมักจะไม่ค่อยมีชีวิตชีวา ขณะที่เธอ
เหม่อลอยมองออกไปยังนอกหน้าต่าง ก็เห็นซุเนี่ยนชินเดินเข้ามาจาก
ที่ไกลๆ อยู่ได้ร่มคันเดียวกันกับหญิงสาวคนหนึ่ง

ฝนยังคงตกอยู่

เขาใช้มือข้างหนึ่งถือร่มเอาไว้ พับเก็บร่มแล้วกุมไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง
ส่วนหญิงสาวที่อยู่ข้างๆ จับแขนของเขาที่ถือร่มอยู่เบาๆ เขาอาศัยการนำทาง
ของเธอ เดินผ่านทางเดินแคบๆ ข้างๆ สนามหญ้ามายังอาคารเรียนอย่างช้าๆ

ในห้องพักครู นอกจากเธอแล้วยังมีอาจารย์อีกสองท่านที่กำลัง
ก้มหน้าก้มตาตรวจการบ้าน ซังอู๋เยียนมองพวกเขาแวบหนึ่ง แสร้งทำทีว่าย
อยากสูดอากาศ ผลักบานหน้าต่าง แล้วก็ยื่นคอออกไปเพื่อที่จะได้เห็น
อากัปภิกขัยของชายหญิงคู่นี้ได้ชัดเจน ท่าทางของพวกเขาทั้งสองดูสนิทสนม

กันดี แต่ก็ไม่ได้มีท่าทีไม่สำรวจหรือเกินเลย รอจนกระทั่งเดินมาถึงใต้อาคาร ซังอู๋เยียนก็หมดโอกาสที่จะจับสังเกตพวกเขา ไม่เห็นได้ยินเรื่องซุบซิบเลย แม้แต่นิดเดียว ลักครู่หญิงสาวคนนั้นก็ถอยร่นอีกคันหนึ่งเดินออกไปในสายฝน ทิ้งเขาไว้คนเดียว

เมื่อรู้ว่าอีกเดียวเขาจะขึ้นมา ซังอู๋เยียนก็รีบปิดหน้าต่างทันที เธอเดินไปที่โต๊ะทำงานของอาจารย์หลี่แล้วนั่งตัวตรงอย่างเรียบร้อย ซ้ายยังแสวงหาวารสารการศึกษาเล่มหนึ่งขึ้นมาทำที่วางถือไว้ในมือ อาจารย์อู๋ที่สอนดนตรีเงยหน้าขึ้นมามองซังอู๋เยียนแวบหนึ่ง เมื่อสายตาหยุดอยู่ที่วารสารในมือของเธอก็รู้สึกแปลกใจ

ซังอู๋เยียนถึงได้รู้ตัวว่าเธอถือหนังสือกลับด้าน เพราะฉะนั้นเธอจึงยิ้มแหยๆ ให้อาจารย์อู๋

จากนั้นเธอก็คอยแต่เหลือบมองไปที่หน้าประตูอยู่บ่อยๆ แล้วก็หันกลับมามองที่หนังสือในมืออีกครั้ง

เขาช่างเดินช้าเสียเหลือเกิน ตั้งหลายนาทีกว่าจะขึ้นมาถึง ทั้งยังเสียงเบามากๆ อีกด้วย จนกระทั่งเขาปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตู อาจารย์ทั้งสองก็ทยอยกันเอ่ยทักทาย

"อาจารย์ซูมาแล้วเหรอครับ ฝนตกหนักมากเลยล่ะสิ?"

ซูเนี่ยนชินพยักหน้า พยุงตัวกับไม้เท้าเดินไปยังโต๊ะของตัวเอง เมื่อเขาวางไม้เท้าลง ร่มที่อยู่ในมือของเขากลับทำให้เขาลำบากใจ

น้ำยังคงหยดลงจากร่ม หากเขวนเอาไว้อย่างนี้ ก็เกรงว่าจะทำให้พื้นสกปรกเอาได้ แต่ถ้ากางเอาไว้ หลังเลิกเรียนคนเยอะ มีหน้าซ้ายยังเกะกะคนอื่นอีก เขาไม่คุ้นเคยกับห้องพักครูเท่าไรนัก และก็ไม่ว่าจะวางตากไว้ที่ไหนดี อีกทั้งยังเห็นได้ชัดว่าเขาไม่ยินดีจะขอความช่วยเหลือจากคนอื่นอีกด้วย

เห็นได้ชัดว่าอาจารย์สองคนนั้นไม่ทันสังเกตเห็นสีหน้าท่าทางของเขา แต่ว่าซังอู๋เยียนกลับสังเกตเห็น

ซังอู่เยียนเดินเข้าไป "อาจารย์ซูคะ ให้ฉันช่วยคุณเอาไปวางไว้ในถัง
ด้านนั้นนะคะ"

เดิมทีเขาไม่ทันสังเกตว่าภายในห้องยังมีบุคคลที่ส่ออยู่ด้วย อีกทั้ง
คนคนนั้นก็ยังเป็นซังอู่เยียนที่เคยถูกเขาตำหนิเมื่อคราวก่อนเสียด้วย

ซังอู่เยียนเอื้อมมือออกไปรับร่มของเขาเอาไว้ คิดไม่ถึงว่าเขาจะอยู่
ในท่าที่เหมือนกับว่าจะไม่คลายมือออก แต่เธอเอ่ยปากไปแล้ว มีหน้าซำ
ยังอยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ อีก ฉะนั้นจะปล่อยก็ไม่ได้ จะแย่งมาก็ไม่ได้อีก

คนทั้งสองแข็งขันกันอยู่สามวินาที ก็ได้ยินเสียงกริ่งหมดคาบเรียน
ดังขึ้น

มองดูใบหน้าอันแสนเย็นชาของเขา ซังอู่เยียนพลันรู้สึกว่าย่อมย่อม
ไม่เข้าท่า อาจารย์อีกสองท่านช่างมีสายตายาวไกล คิดว่าคงรู้อยู่ก่อนแล้ว
ว่าเขาเป็นตะปูเหล็กวาววับที่สามารถเอาชีวิตคนอื่นได้ในชั่วพริบตา ก็เลย
ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

ขณะที่กริ่งเลิกเรียนดังขึ้น เสียงคุยเล่นหยอกล้อกันก็ดังขึ้นมาจาก
บรรดาเด็ก ๆ ที่เดินอยู่บนทางเดิน สายตามองฝูงชนที่กำลังเอ่อทะลักมาทางนี้
ซังอู่เยียนจึงคิดเสียบๆ อยู่ในใจ นับหนึ่งถึงสาม ถ้าเขายังเป็นอย่างนี้อยู่
ฉันจะหันหลังแล้วไปเสีย

จนกระทั่งเธอนับถึงสอง ซูเฉียนชินจึงคลายมือจากร่ม แล้วเอ่ยขึ้น
เรียบๆ "รบกวนด้วย"

คำว่า 'รบกวนด้วย' สองคำนี้ ทำให้ซังอู่เยียนอ้าปากค้างด้วยความ
ประหลาดใจ จากนั้นจึงเอ่ยปากตอบกลับไปซ้ำๆ "ไม่เป็นไรค่ะ"

จากนั้นเมื่อเธอกลับไปยังที่นั่งของตัวเองจึงนึกได้ว่านอกจากคนคนนี้
จะโมโหง่ายแล้ว ไม่แน่ว่าอาจจะยังหน้าบางอีกด้วย ถ้าเกิดคนอื่นมาเห็นเขา
กับเด็กสาวยื้อแย่งของกัน จะต้องขายหน้ามากแน่ๆ

อาจารย์หลี่หมดคาบสอนแล้วจึงเข้ามาในห้องพักครู ซังอู่เยียนจึง
รีบร้อนลุกขึ้นต้อนรับ แต่คิดไม่ถึงว่าอาจารย์หลี่จะเอ่ยขึ้นกับซูเฉียนชิน

ว่า "อาจารย์ซู ขอโทษด้วย ฉันอยากใช้เวลาในคาบอักษรเบรลล์ของคุณสักหน่อยนะ โรงเรียนเพิ่งจะประกาศออกมาว่าจะให้พูดคุยกับนักเรียนเรื่องนี้อีกไม่นานจะต้องหยุดเรียนในเทศกาลหยวนตัน* ไม่เป็นอะไร ไร่ไร่เปล่าคะ"

อาจารย์หลี่มีชื่อเสียงในเรื่องความสุภาพอ่อนโยนมาโดยตลอด แม้ว่าซูเนียนชินเดินทางผ่านทั้งเมืองมา ลุยฝนมาเพื่อสอนในคาบนี้ ก็ไม่ได้มีความเห็นแย้งอะไร เขาพยักหน้าพลางเอ่ยขึ้นว่า "ไม่เป็นไรครับ"

อาจารย์หลี่ได้รับคำตอบก็ไม่คิดอยู่ต่อสักนิด หยิบกระเป๋าได้ก็เดินออกนอกประตูไป เดินไปได้ครึ่งทางก็หันกลับมากล่าวกับซังอู่เยียน "เสียชัง ที่นี้ไม่มีอะไรแล้วละ ถ้าเธอมีธุระอื่นก็กลับก่อนได้เลยนะ"

"คะ" ซังอู่เยียนกล่าว

แต่ว่าเธอไม่มีความคิดที่จะจากไปเลยแม้แต่น้อย แล้วก็ไม่มีคาบเรียนที่มหาวิทยาลัยด้วย เพราะว่าฝึกงานก็เลยลางานที่สถานเฝ้าฯ ถ้ากลับไปตอนนี้ก็ต้องเฝ้าห้องคนเดียวอยู่ดี เจ็บจนน่ากลัว ไม่สนุกเท่ากับอยู่ที่โรงเรียน

ซังอู่เยียนรอนจนกระทั่งกริ่งเข้าเรียนดังขึ้น จากนั้นจึงกลับไปนั่งที่เก้าอี้โต๊ะทำงานของซูเนียนชินกับอาจารย์หลี่อยู่ติดกันและหันหน้าเข้าหากัน ด้วยเหตุนี้ตอนนี้ทั้งสองคนจึงหันหน้าเข้าหากันพอดี

ซังอู่เยียนเริ่มฟุบและเหม่อลอยอยู่ที่โต๊ะอีกครั้ง ส่วนซูเนียนชินก็หยิบหนังสืออักษรเบรลล์เล่มหนึ่งออกมาจากลิ้นชักอย่างเรียบร้อย เปิดไปถึงหน้าที่มีที่คั่นหนังสืออยู่แล้วจึงเริ่มอ่าน ทั้งสองมือของเขาวางราบอยู่บนหน้ากระดาษ เคลื่อนจากซ้ายไปขวาอย่างเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

นี่เป็นคาบเรียนที่สี่ อาจารย์อีกสองคนเมื่อสักครู่นี้ไปสอนแล้ว อาจารย์ที่ไม่มีคาบสอนก็กลับบ้านกันหมด ในห้องพักครูจึงเหลือเพียงพวกเขาทั้งคู่ ซูเนียนชินยังไม่ได้กลับไปเพราะว่าอาจารย์หลี่บอกว่าจะใช้เวลาสักพัก ไม่ได้บอกว่าใช้เวลาทั้งคาบ ดังนั้นไม่แน่ว่าเธออาจจะพูดจบก่อนก็ได้ และเขา

* เทศกาลหยวนตัน คือวันที่ 1 เดือนมกราคม หยวนตัน แปลว่ารุ่งอรุณแรก วันที่ 1 มกราคมก็คือวันแรกของปี

จะได้ไปสอนต่อ

ฝนที่นอกหน้าต่างค่อยๆ ตกหนักขึ้นเรื่อยๆ สาดลงบนกระจกเสียงดัง เปาะเปาะ

ซังอู่เยียนที่ไม่มีอะไรทำก็หาหนังสืออ่านจากโต๊ะของอาจารย์อู่ที่อยู่ข้างๆ อาจารย์อู่เป็นอาจารย์สอนภาษา จึงมีแต่หนังสือประกอบการสอนภาษาวางอยู่ ตรงบริเวณรอยพับเป็น 'ตรอกซุดดำ' ของหลิววี่ซีพอดี ซังอู่เยียนสนใจคำศัพท์ที่ใช้ในบทกวีมาตั้งแต่เด็ก ก่อนหน้านี้ที่บ้านของเว่ยเห่ามักจะเปิดเทปเสียงอ่านของ 'กวีสามร้อยบทแห่งราชวงศ์ถัง' อยู่เสมอ ผลลัพธ์ก็คือเธอที่ฟังอยู่ที่บ้านข้างๆ ก็ฟังจนจำได้ซ้ำยังท่องได้อย่างคล่องแคล่ว แต่เว่ยเห่ากลับท่องไม่ได้

บทกวี 'ตรอกซุดดำ' เธอเองก็ท่องได้ เพียงแต่ว่าจำได้ไม่แม่นนัก ด้วยเหตุนี้ขณะอ่านหนังสือไปก็อดไม่ได้ที่จะใช้ปากท่องไปเสียๆ "ดอกไม้ป่าริมสะพานหงส์แดง แสงอาทิตย์อัสดงส่องเฉียงตรอกซุดดำ นางแอนด์นางโง่หวังซี้แต่เก่าก่อน โผบินร่อนสู่ครอบครัวสามัญชน"

เพราะว่าตอนมัธยมปลายเรียนสายวิทยาศาสตร์ เข้ามหาวิทยาลัยก็เรียนสาขาจิตวิทยาการศึกษา จึงไม่ได้สัมผัสกับบทกวีโบราณแบบนี้มานานหลายปี ลู่ๆ ก็เลยนึกถึงเรื่องในอดีตบางเรื่องขึ้นมา ยากที่จะไม่ถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ ทั้งยังอดไม่ได้ที่จะท่องซ้ำอีกครั้ง

เสียงที่เธออ่านบทกวีเบาๆ แทบจะเรียกได้ว่าพึมพำกับตัวเอง หากอยู่ห่างออกไปไกลหลายก้าวก็ไม่มีทางได้ยิน แต่ว่าซุนเนียนชินที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามกับเธอกลับได้ยินอย่างชัดเจน

เมื่อเธอท่องไปถึง 'แสงอาทิตย์อัสดงส่องเฉียงตรอกซุดดำ' ก่อนนี้ในที่สุดซุนเนียนชินก็อดไม่ได้ที่จะบอกว่า "ตัวอักษรนี้อ่านว่าสยา"

"คะ? อะไรนะคะ" ซังอู่เยียนมึนงง

"อู้อีกางໄໝ໊ซีหยาหงสยา"*

* เป็นคำอ่านภาษาจีนของประโยค 'แสงอาทิตย์อัสดงส่องเฉียงตรอกซุดดำ'

"สี่หยางเสียจริต เลยนีคะ" ซังอู่เยียนขมวดคิ้ว เตรียมตัวยื่นหนังสือไปตรงหน้าเขา ให้เขาได้เห็นกับตา ว่าในหนังสือเขียนตัวอักษร 'เสีย' ที่มาจากคำว่าเฉื่อยเฉื่อย แต่ว่าแสดงท่าทางออกมาได้เพียงครึ่งหนึ่งก็เก็บกลับไปเงียบๆ

"ผมรู้ว่าป็นเสีย แต่ว่ากีท่อนนี้ควรจะอ่านว่าสยา เสียยที่สอง" ขณะที่ชูเนี่ยนชินกล่าวอยู่นั้นกี้นหน้าผากไปด้วย เผยให้เห็นถึงความเย่อหยิ่ง

ปกติแล้วเขาเป็นคนไม่ยุ่งเรื่องของคนอื่นมาโดยตลอด แต่ตอนนั้นกลับแก้ไขให้ซังอู่เยียนเสียยี่ดียว เพราะได้ยินเธอท่องว่าเสียแล้วเสียอีกอยู่ข้างหูเข้าไปเข้ามา ภายในใจจึงอดกลั้นจนถึงขีดสุด

"อะ?" ใบหน้าของซังอู่เยียนแสดงความอึดอัดใจในทันที เธอกล่าวแก้ตัวน้ำขุ่นๆ "ไม่ใช่หรอกมั้งคะ ตอนที่ฉันเรียนหนังสือมันก็อ่านว่าเสียนี่นา"

ชูเนี่ยนชินขี้เกียจจะสนใจเธอแล้ว

ปกติก็เรียนศิลปะได้ไม่ด้อยอยู่แล้ว คราวนี้ดันมาขายขี้หน้าไปถึงครอบครัวคุณยายนั่นแหละ ซังอู่เยียนก็ตรึมฝปาก รีบร้อนคิดจะกล่าวอะไรเพื่อเป็นการกั๊กหน้า

"ตอนที่ฉันเรียนปีสองยังเคยไปสถานที่ที่เรียกว่าตรอกซุดดำด้วยนะคะ" เธอกล่าวไปก็เหลือบมองชูเนี่ยนชินไปด้วย ก็พบว่าความเร็วที่เขาอ่านอักษรเบรลล์ช้ากว่าเมื่อครั้งนี่มากโข อาจเป็นเพราะกำลังฟังคำพูดของเธออยู่ ฉะนั้นเธอจึงค้นหาความทรงจำที่น่าสนใจเกี่ยวกับตรอกซุดดำด้วยความรีบร้อน

"ได้ยินโกต์นำเที่ยวบอกฉันถึงได้รู้ว่าที่จริงแล้วหวังซีจื่อและหวังเซี่ยนจื่อ* ก็คือหนึ่งในหวังเซียที่อยู่ในตรอกซุดดำนี้เอง อีกทั้งหวังเซี่ยนจื่อก็เจ้าชู้เสียจนสมควรตาย ยังจะสร้างตำนานทำเรื่องอะไรนั่นขึ้นมาอีก"

ชูเนี่ยนชินเอ่ยเสริม "เรียกว่าทำเรื่องไปท้อ แต่ว่าหวังเซียที่อยู่ในกลอน

* หวังซีจื่อและหวังเซี่ยนจื่อ คือนักอักษรศิลป์เลื่องชื่อในสมัยราชวงศ์จินตะวันออก ซึ่งหวังซีจื่อคือบิดาของหวังเซี่ยนจื่อ

บทนี้ไม่ได้กล่าวถึงหวังคนรองหรอกนะ"

"หรือคะ ถ้างั้นใครล่ะคะ"

"หวังเต๋า"

"อยู่ในสมัยเดียวกันทั้งหมดเลยหรือคะ"

"เป็นญาติกันนะ"

ไม่รู้ว่ำนี่เขาอารมณ์ดีเป็นพิเศษ หรือว่าสนใจเรื่องที่ซังอู่เยียนพูดขึ้นมาจริงๆ กันแน่ ชูเนี่ยนชินเกิดใช้น้ำเสียงปกติตอบรับคำพูดของเธออย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ซังอู่เยียนหัวเราะหึๆ "แต่ว่าฉันไม่รู้จักหวังเต๋านะคะ ดังนั้นก็เลยรู้สึกว่ารื่องราวระหว่างหวังเซียนจื่อกับเถาเยี่ย* สนุกมากๆ เลย"

และแล้วมือของชูเนี่ยนชินก็หยุดชะงักจากอักษรเบรลล์ทันที เขาเงยหน้าขึ้น สายตาดตกกระทบอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ดูก่อนข้างเหม่อลอย ผ่านไปสักครู่ความสนใจของเขาก็กลับไปทำหน้าที่เดิม

บรรยากาศกลับมาอยู่ในภาวะเงียบงันอีกครั้ง รวบรวมว่าการสนทนาเมื่อครู่ไม่ได้เกิดขึ้น ไกลจะเที่ยงแล้ว เพื่อหลีกเลี่ยงการนั่งรถในชั่วโมงเร่งด่วน ซังอู่เยียนก็เลยตัดสินใจว่าจะเก็บของแล้วกลับไปก่อน เมื่อมาถึงชั้นล่าง เธอก็มองไปบนฟ้า ครุ่นคิดอยู่สักครู่ก็ย้อนกลับไปห้องพักครูอีกครั้ง

เธอเดินไปที่ถังใบเล็กริมหน้าต่าง หยิบร่มของชูเนี่ยนชินขึ้นมา แล้ววางไว้ที่ข้างมือของเธอ "ร่มของคุณ อย่าลืมเอาไปด้วยนะคะ ฝนยังตกอยู่เลย"

เธอเป็นคนช่วยเขาวางของ หากไม่เอามาคืนเขา เขาต้องหาไม่เจอแน่

(5)

ซังอู่เยียนอยู่ที่โรงเรียนได้ไม่ถึงสองอาทิตย์ ก็ตัดสินใจติดสนิทสนมกับ

* เถาเยี่ย แปลว่าใบห่อ คำเดียวกับ 'ท่าเรือใบห่อ'

อาจารย์เสี่ยวหวังที่เพิ่งถูกส่งตัวมาเมื่อปีก่อน

"เขาไม่ใช่ครูของที่นี่นะ" เสี่ยวหวังกล่าวขึ้นมาตอนที่พูดถึงซูเหยียนซิน
"คะ?"

"เดิมทีอาจารย์เจิ้งที่สอนอักษรเบรลล์ตลอดลูกก็เลยลาคลอดไป
อาจารย์สวีก็ปลดเกษียณ ตอนแรกโรงเรียนจะกลับมาจ้างเธออีก แต่สุดท้าย
เธอต้องไปเลี้ยงหลานที่ต่างเมือง ก็เลยขาดครูสอนอักษรเบรลล์ ผู้อำนวยการ
เผยสนิทสนมกับอาจารย์ซูพอติ จึงให้เขาเข้ามาสอนแทน เห็นอย่างนี้
ก็สอนแทนมาได้ครึ่งปีแล้วละมัง"

"งั้นตอนแรกเขาทำงานอะไรหรอคะ สอนหนังสืออยู่ที่อื่นหรอ"

"ไม่รู้สิ" เสี่ยวหวังส่ายหน้า "เขาไม่เคยพูดคุยกับพวกเรามาก่อนเลยนะ"

"อ้อ"

"แต่ว่าตาเขาเป็นแบบนี้ จะทำอะไรได้ล่ะ" เสี่ยวหวังถามกลับ

ซึ่งอยู่เยียนยากไหล่ ประเดี๋ยวกี้หมุ่นปากกาเซ็นชื่อในมือเป็นครั้งคราว
ความคิดล่องลอยไปอยู่ที่อื่น

ตอนที่เธอเรียนประถมก็ไม่ได้มีรูปร่างสูง ทุกๆ เทอมเวลาที่เรียงแถว
เล่นกีฬา ก็มักจะยืนอยู่คนท้ายๆ ของแถวหน้าสุดเสมอ ไม่ว่าจะออกกำลังกาย
ตามวิทยุกระจายเสียงหรือว่าเรียนวิชาพละ คนที่ยืนอยู่ติดกันกับเธอก็มัก
จะเป็นหวงเสี่ยวเยียน เมื่อคนตัวเล็กทั้งสองมาเจอกันก็พลันดูมีชีวิตชีวา
พอดีว่าบ้านของหวงเสี่ยวเยียนอยู่ไม่ไกลจากบ้านของเธอ ก็เลยนัดกันตลอด
ว่าจะกลับบ้านด้วยกัน ถ้าเธอถูกรังแก หวงเสี่ยวเยียนก็มักจะออกหน้า
แทนเธอเสมอ ดังนั้นหลังจากจบประถมมาได้หลายปี ทั้งสองคนก็ยังคง
แทบจะตัวติดกันอยู่ดี

มีอยู่ปีหนึ่ง ทุกครั้งตอนที่เธอกับหวงเสี่ยวเยียนกลับบ้านก็จะเจอกับ
พี่ชายตาบอดคนหนึ่งอยู่ที่ป้ายรถโดยสารเป็นประจำ แม้ว่าตาทั้งสองข้าง
จะมีตบอด แต่ก็ไม่ได้กระทบกับทัศนคติในการใช้ชีวิตของเขาเลยสักนิด

เพราะว่าเขาหน้าตาดีสุดๆ อีกทั้งสีหน้ายังมีไมตรีชวนให้อยู่ใกล้ บางครั้ง บางคราวก็จะมีคนที่รอรถอยู่ด้วยกันเข้าไปพูดคุยด้วยก่อนบ้าง แสดงความเป็นห่วงเป็นใยเขา หรือไม่ก็ช่วยเหลือเขา ห่วงเสียวเยียนเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

นิสัยของหวงเสียวเยียนก็คือมองโลกในแง่ดี เข้ากับคนง่าย คุยก่ง ซังอู่เยียนเองก็อยากถามเขามาตลอดว่า 'ถ้ามองไม่เห็นมาตั้งแต่เกิดละ หากคนอื่นบอกว่าสีฟ้าหรือว่าสีแดง คุณจะรู้ว่าสีนั้นมีลักษณะแบบไหน ยังไง' เธอเคยเรียนเรื่องตาบอดสีแดงและสีเขียวในวิชาชีววิทยา จึงรู้ว่ามีคนบางจำพวกแยกสีแดงและสีเขียวไม่ออก เมื่อมองดูแล้วก็เป็นสีเหมือนกัน ฉะนั้นเธอจึงสงสัยมาตลอดว่าถ้าเป็นคนตาบอดสนิท จะสัมผัสถึงสีสีนได้อย่างไร

แต่ว่าซังอู่เยียนไม่เคยกลัว จนกระทั่งถึงตอนนี้ก็ตามที่ ซังอู่เยียนไม่เคยพูดกับเขามาก่อน

ตอนเด็กๆ ซังอู่เยียนนิสัยแตกต่างจากตอนนี้อยู่บ้าง อยู่ที่บ้านหัวเราะเฮฮาไม่กลัวใคร แต่ว่าเพียงแค่ออกไปข้างนอกก็เหียวแห้งเสียวอย่างนั้น คุณลุงคุณป้าที่อยู่นอกบ้าน เพื่อนหรือว่าคุณครู เพียงแค่ถามคำถามกับเธอ กะทันหันตอนที่เธอยังไม่ทันได้เตรียมความคิด ใจของเธอก็จะเต้นเป็นกลองรัวในทันที จากนั้นเวลาพูดจาก็จะเริ่มติดอ่าง

ถ้าใช้คำพูดของแม่ซังอู่เยียนก็คือไม่สง่างามและภูมิฐานเอาเสียเลย มิน่าซ้ำยังไม่ใช่คนปากหวาน สรุปลก็คือไม่ชวนให้คนรักใคร่ชอบพอ

หวงเสียวเยียนอยู่ชั้นประถมปีที่หกก็มีปรัชญาความรักเป็นของตัวเองแล้ว นั่นก็คือสิ่งที่รักที่ชอบ ก็ต้องกล้าที่จะช่วงชิงมาได้ ตอนนั้นในห้องเรียนก็เชื่อว่าไม่มีคนเป็นแฟนกัน ทุกคนยังไม่รู้ความ แต่ถ้าหากมีเด็กหญิงและเด็กชายคนไหนหยอกล้อกันหลังเลิกเรียนบ่อยเข้าๆ ก็จะเป็นข่าวลือ

ซังอู่เยียนค่อนข้างเก็บตัว แต่ก็ไม่ได้ทึม เธอดูออกว่าหวงเสียวเยียน

เองก็มีความคิดเป็นอย่างอื่นกับพี่ชายตาบอดคนนั้นอยู่เหมือนกัน

ต่อมาหวงเสี่ยวเยียนจะกลับไปเรียนมัธยมต้นที่โรงเรียนจื่อตี้* โรงเรียนจื่อตี้อยู่ค่อนข้างไกลจากตัวเมือง หวงเสี่ยวเยียนเองก็ไม่สามารถถือโอกาสดึงตัวเธอเดินผ่านป่าयरดโดยสารนั้นได้อีก เพียงแต่บางครั้งบางครั้งราวซึ่งอยู่เยียนก็ยังสามารถเจอพี่ชายตาบอดคนนั้นได้ รอยยิ้มที่ผ่านไปหลายปีก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงยังคงประทับอยู่บนใบหน้าของเขา

เมื่อซึ่งอยู่เยียนมาถึงโรงเรียนใหม่ แรกเริ่มคุณแม่ซึ่งก็ยังรับฟังที่เธอพร่ำพูดถึงหวงเสี่ยวเยียนอยู่รำไป เพียงเพราะว่ากลุ่มเวรกวาดพื้นของพวกเธอมีผู้ชายบางคนไม่ยอมกวาด ทำให้พวกเธอทุกคนต้องแบ่งหน้าที่กันคนละมาก ๆ มีหน้าซำยังไม้กลับบอกอาจารย์อีก

'ถ้าเสี่ยวเยียนอยู่ละก็ จะต้องไม่มีทางจบแบบนี้แน่' ซึ่งอยู่เยียนกล่าวด้วยความกลัดกลุ้ม

'งั้นลูกก็ไปบอกอาจารย์สิ' คุณแม่ซึ่งเอ่ยปาก

'หนูเหวอะ ไม่เอาด้วยเหวอะ'

หรือไม่เธอต้องรวบรวมการบ้านวิชาเลข แต่มีเพื่อนบางคนไม่ยอมส่งเธอจึงรายงานชื่อให้กับอาจารย์ สุดท้ายก็ทำเสียจนเพื่อนในห้องคนนี้ชักสีหน้าใส่ซึ่งอยู่เยียนไปทั้งอาทิตย์

'ถ้าเสี่ยวเยียนอยู่ละก็ จะต้องช่วยหนูเอาคืนแน่' ซึ่งอยู่เยียนเริ่มพร่ำบ่นกับตัวเอง

แต่นานวันเข้าช่วงเวลาที่ซึ่งอยู่เยียนพูดถึงหวงเสี่ยวเยียนก็ค่อยๆ ลดน้อยลงเรื่อยๆ โรงเรียนของทั้งสองห่างไกลกัน ตอนนั้นคนที่ใช้โทรศัพท์ก็มีไม่มากติดต่อกันน้อยลง เจอหน้ากันน้อยลง มิตรภาพที่สั่งสมมาเป็นเวลาหกปีก็ดูเหมือนจะค่อยๆ จืดจางลงในกาลเวลาที่ผ่านไปเหมือนกับสายน้ำ

ท้ายที่สุดซึ่งอยู่เยียนก็ลืมเรื่องที่เดือนมิถุนายนของทุกปีจะต้องขอ

* โรงเรียนจื่อตี้ เป็นโรงเรียนสำหรับบุตรหลานของแรงงานที่โยกย้ายข้ามถิ่นที่ครอบครัวไม่ได้จดทะเบียนเป็นผู้พักอาศัยในท้องถิ่น

เงินเล็กๆ น้อยๆ จากแม่ล่วงหน้าเพื่อเตรียมของขวัญวันเกิดให้กับ หวงเสี่ยวเยียน

จนกระทั่งมีอยู่วันหนึ่งซึ่งฮู่เยียนไปซื้อรองเท้ากับแม่ เจอกับแม่ของ หวงเสี่ยวเยียนที่หน้าประตูทางเข้า คุณแม่หวงโบหน้าซีตเซียว ตอนที่ฮู่เยียน เรียกอีกฝ่ายนั้นเธอกำลังรอสัญญาณไฟจราจร มองหน้าฮู่เยียนอยู่นาน จนถึงได้สติแล้วยิ้มให้ ทำนองว่ารู้สึกคุ้นหน้า แต่ลืมไปแล้วว่าฮู่เยียนชื่ออะไร

'คุณป้าหลี่ หนูชื่อฮู่เยียนค่ะ เป็นเพื่อนสมัยประถมของเสี่ยวเยียนไหมคะ'

'อ้อ ประเดี๋ยวเดี๋ยวก็ตัวสูงขนาดนี้แล้วนะ' คุณแม่หวงพยักหน้า แล้วยิ้ม ให้คุณแม่ฮู่อีกครั้งหนึ่ง

พวกแม่ๆ ธรรมดาแล้วก็เป็นอย่างนี้ มักจะรู้สึกว่าคุณลูกของตัวเอง เลี้ยงยาก ส่วนลูกของคนอื่นแป๊บเดียวก็เติบโตแล้ว

'เสี่ยวเยียนสบายดีไหมคะ ไม่ได้เจอเธอนานเลย' ฮู่เยียนถามอีก

ไม่ถามก็ได้อยู่ออก แต่เพียงถามออกมา คุณแม่หวงก็ไม่ตอบอยู่เป็น นานสองนาน แต่ว่าดวงตากลับแดงไปหมด

'เสี่ยวเยียน...' เธอเบือนหน้าหนี 'เสี่ยวเยียนป่วยนะ' กล่าวจบน้ำตาก็ไหลเผาะลงมา

หวงเสี่ยวเยียนเป็นมะเร็งในสมอง

ตรวจเจอเมื่อสามอาทิตย์ก่อน ส่งตัวไปรักษาที่ปักกิ่งแล้ว ที่คุณแม่หวง กลับมาที่บ้านคราวนี้ก็หยิบยืมเงินไปทั่วสารทิศ

หลังจากแยกจากกัน ฮู่เยียนเดินไปได้หลายเมตรก็อดไม่ได้ที่จะ หันกลับมา เห็นคุณแม่หวงรีบร้อนเดินผ่านฝูงชน สักพักหนึ่งก็แยกไม่ออก ว่าเป็นเงาร่างไหนกันแน่

ก่อนหน้านี้เสี่ยวเยียนชอบบ่นว่า 'ปวดหัว'

ตอนที่ฮู่เยียนร้องไห้งอแงอย่างไม่มีเหตุผลอยู่ที่บ้าน ก็มักจะได้ยิน แม่พ้องพ่อว่า 'ลูกของคุณอะอะจนฉันปวดหัวไปหมดแล้ว' ฉะนั้นเธอเลย ไม่รู้ว่าปวดหัวมีอาการแบบไหน เธอเองก็ไม่สามารถเข้าใจได้ทั้งหมดว่า

มะเร็งสมองเป็นโรคอะไรกันแน่

แต่ว่าเด็กอายุสิบกว่าขวบกลับรู้ว่ามะเร็งเป็นโรคที่พรากชีวิตคนสู่ความตาย

เธอกลับมาที่บ้านก็หุดหู่เสียไม่มี ผู้ใหญ่เรียกไปกินข้าวหลายครั้งเธอก็ไม่ได้ยิน สุดท้ายคุณพ่อซึ่งต้องไปลากตัวเธอออกมาหนึ่งที่โต๊ะกินข้าว ถึงได้พบว่าซังอู่เยียนน้ำตาไหลพราก

ผู้ใหญ่ทั้งสองคนอดไม่ได้ที่จะสบตากัน จากนั้นจึงถอนหายใจออกมา

วันหยุดเสาร์อาทิตย์ต่อมาคุณพ่อซังก็ไปที่บ้านของหวงเสี่ยวเยียน เป็นเพื่อนซังอู่เยียน พอดีว่าคุณย่าของเธอกำลังหุงข้าว เมื่อซังอู่เยียนได้รับสัญญาณจากผู้เป็นพ่อ ก็ส่งซองจดหมายกระดาศคราฟต์ในมือให้กับคุณย่าหวง ทักทายกันไม่กี่คำก็จากไป

ในซองจดหมายบรรจุเงินอยู่ปึกหนึ่ง เป็นเงินเดือนที่คุณพ่อซังเพิ่งจะถอนออกมาจากรธนาคาร

หนึ่งปีผ่านไป เมื่อหวงเสี่ยวเยียนเสร็จสิ้นจากการรักษาตัวก็กลับมายังเมือง B ซังอู่เยียนดีใจแทบเป็นแทบตาย ส่วนบรรดาผู้ใหญ่ต่างก็รู้ว่าการผ่าตัดไม่อาจกอบกู้สิ่งใดได้ เซลล์มะเร็งยังคงแพร่กระจายต่อไป

เมื่อปิดเทอมเธอก็ไปที่บ้านของหวงเสี่ยวเยียน ครอบครัวยุ้ยฮวงอาศัยอยู่บนอาคารติดถนนในเขตเมืองที่คึกคัก ซังอู่เยียนสะพายกระเป๋าหอบแฮกๆ วิ่งพรวดขึ้นไป พอดีเห็นหวงเสี่ยวเยียนนั่งยองๆ พัดไฟหน้าเตาถ่านหินรั้งผิงอยู่ที่หน้าบ้าน เตาไฟดับมอดไปเมื่อตอนเที่ยง ตอนนั้นยังจุดไม่ติดทั่วทั้งทางเดินตลบอบอวลไปด้วยควันไฟแสบจมูก

มือข้างหนึ่งของหวงเสี่ยวเยียนพัดจุดไฟ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งปิดจมูกเอาไว้ เธอถูกควันรมใส่เสียจนน้ำตาไหลอยู่ตลอดเวลา

'เสี่ยวเยียน!' ซังอู่เยียนเรียกขึ้นครั้งหนึ่ง

หวงเสี่ยวเยียนได้ยินเสียงเรียกก็หันหน้าไปหา เมื่อเห็นว่าเป็น

ซังอู่เยียนก็หัวเราะแหะๆ

ขณะเดียวกันผู้ชายวัยกลางคนที่อยู่ข้างในก็ยื่นหน้าออกมาดู ในเมื่ออุ้มเด็กทารกด้วยความระมัดระวัง ซังอู่เยียนเคยเห็นผู้ชายวัยกลางคนคนนี้มาก่อน เขาเป็นพ่อของหวงเสี่ยวเยียน ส่วนทารกคนนั้นเธอกลับไม่รู้จัก

'นี่เป็นน้องสาวของฉันเองแหละ เพิ่งจะอายุได้สองเดือน' หวงเสี่ยวเยียนหัวเราะ

ซังอู่เยียนเบิกตากว้างแล้วเอ่ยถาม 'น้องแท้ๆ เลยหรือ' เธอรู้ว่าคุณพ่อหวงทำงานในโรงงานและเหมือง การมีลูกมากกว่าที่รัฐบาลกำหนดจะต้องออกจากงาน

'ก็น้องแท้ๆ นะสิ หรือว่าเราสองคนหน้าตาไม่เหมือนกัน' หวงเสี่ยวเยียนกล่าว

ซังอู่เยียนอยู่กินข้าวที่บ้านหวงจนตึกตื่น จนกระทั่งพ่อของเธอมารับถึงได้กลับไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ ตอนที่เดินไปถึงใต้อาคาร คุณแม่ซังก็เอ่ยขึ้นมาทันที 'คนเป็นพ่อเป็นแม่ก็เหลือเกินจริงๆ นะ ลูกยังไม่ทันดีขึ้นก็คลอดลูกคนที่สองออกมาซะแล้ว!'

คุณพ่อซังชำเลืองมองลูกสาว จากนั้นก็ซักสิหน้าใส่ภรรยา เป็นสัญญาณให้รู้ว่าอย่าได้พูดต่อ

แต่ว่าประโยคนี้ประโยคเดียวกับใบหน้ายิ้มแย้มซุบตอบจนเหลือแค่ผิวหนังที่เปรอะเปื้อนไปด้วยซีเถ่า เพราะไม่ทันระวังจากทางเดินในอาคาร เมื่อครู่นี้กลับประทับอยู่ในความทรงจำของซังอู่เยียน

หลายเดือนผ่านไป วันหนึ่งซังอู่เยียนก็ได้ข่าวการเสียชีวิตของหวงเสี่ยวเยียนขณะอยู่ที่บ้าน

วันนั้นก็อยู่ภายใต้บรรยากาศที่ฝนตกครึ้มไม่ขาดสายอย่างนี้เช่นกัน

บทที่ 3

พ่อของลูก

(1)

ชั่วพริบตาก็ถึงฤดูหนาวแล้ว ซึ่งอยู่เยียนกลับมายังบ้านเกิดอย่างเมือง B หลังจากทีสอบเข้าปริญญาโทเสร็จเรียบร้อยแล้ว

"ลูกสอบเป็นยังงี้บ้าง" คุณแม่ซึ่งถามคำถามนี้ขึ้นมา

"ไม่รู้สิคะ ไม่รู้จริงๆ ค่ะ"

"อะไรที่เรียกว่าไม่รู้ล่ะ"

"หนูไม่ใช่อาจารย์ตรวจสอบ หนูจะรู้ได้ยังไงล่ะคะ"

"นั่นก็ดูท่าว่าจะสอบได้ไม่ดี"

"ค่ะ ถือว่าเป็นแบบนี้แหละแล้วกัน" เธอฉวยโอกาสโหมตกลับไป

ก็สอบได้ไม่ดียังไง นั่นแหละ วิชาสุดท้ายนั้นเธอก็ไม่ได้เข้าสอบด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าจะอย่างไร ลุง ก็รู้สึกว่าการเรียนหนังสือช่างน่าเบื่อ ไม่อยากสอบเข้าปริญญาโทแล้ว อีกอย่างเธอก็ไม่ได้ทบทวนเลยแม้แต่นิดเดียว วิชาหลักก็ยังพอได้อยู่ มีแต่วิชาภาษาอังกฤษที่ไปไม่รอดแน่ๆ

บทสนทนาระหว่างสองแม่ลูกเข้าไปเข้ามาอยู่หลายรอบเช่นนี้ ในที่สุดก็เลิกพูดเรื่องนั้นกันไป

โปรแกรมฉลองเทศกาลก็มีแค่ดูทีวีอยู่ที่บ้าน ออกไปฉลองกับเพื่อนๆ

หรือไม่ก็ไปเยี่ยมญาติกับพ่อแม่ เวลาว่างที่เหลืค่อยเดินเล่นให้ทั่ว

วันที่สามเดือนแรกตามปฏิทินจันทรคติ เธอได้รับโทรศัพท์ว่าเพื่อนสมัยมัธยมต้นต่างกลับมากันหมด ค็นนี้จะออกมารวมตัวกัน

"สวีเขียนก็มาด้วยนะ เมื่อก่อนพวกเธอติดกันที่สุดเลยไม่ใช่หรือไง" หัวหน้าห้องยุยง

"ช่างมันดีกว่าน่า"

"เร็วเข้า พวกเรารอเธออยู่นะ"

กิจกรรมขณะพบปะเพื่อนเก่าเป็นสูตรตายตัว กินข้าว ร้องคาราโอเกะ ทุกคนพูดคุยกัันถึงเรื่องเก่าๆ แล้วก็เรื่องราวในช่วงนี้ บางคนหวานชื่นเป็นพิเศษก็พาครอบครัวมาด้วย

ซังอู่เยียนลงจากรถเมลี่ได้ก็เลี้ยวเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ตเล็กๆ ที่ปากทางร้านหม้อไฟเพื่อซื้อหมากฝรั่ง ตอนที่ออกมา ก็แกะเปลือกหมากฝรั่งพลางเดินไปข้างหน้า ไม่กี่ก้าวก็เห็นคนสองคนกำลังเตรียมเข้าไปในร้านหม้อไฟเช่นกัน

สองคนนั้นก็คือเว่ยเฮ่าและสวีเขียน

เว่ยเฮ่าเห็นซังอู่เยียนก็นิ่งอึ้งไปเช่นกัน

"อู่เยียน..." เขากล่าว

ซังอู่เยียนแน่นิ่งอยู่สักพัก เตรียมจะหันหลังจากไป

"ซังอู่เยียน!" สวีเขียนกลับตะโกนขึ้นเสียงดัง เรียกซังอู่เยียนเอาไว้ จากนั้นก็เดินมาข้างหน้าด้วยท่าทีจริงจัง "เธอจะหลบอะไรนะ"

"ฉันไม่ได้หลบอะไร ทางนี้ไม่ใช่ของเธอสักหน่อย จะเดินหน้าหรือถอยหลังมันก็เรื่องของฉัน" ซังอู่เยียนกล่าว

เว่ยเฮ่ายืนคั่นอยู่ตรงกลาง ไม่รู้จะทำอย่างไรดี

"เธอเลิกทำท่าที่เหมือนว่าฉันกับเว่ยเฮ่าทำผิดต่อเธอสักที" สวีเขียนกล่าว "รู้ไว้ด้วยสิว่าระหว่างพวกเราสามคนนะ เธอนั่นแหละเป็นมือที่สาม"

ซังอู่เยียนยิ้มเย็น ถอยออกไปได้สองสามก้าวก็จากไป

เธอเพิ่งจะออกมาจากบ้าน หากเพียงครึ่งชั่วโมงก็กลับเข้าไปละก็ แม่จะต้องซักไซ้ไล่เสียงเอาแน่ๆ เพราะฉะนั้นเธอจึงเดินหาร้านขายของกินเล่นเพื่อฆ่าเวลา

ตอนนี้เป็นเวลาว่างของช่วงเวลากินข้าวพอดี อีกทั้งร้านนี้เดิมทีก็ขายดีอยู่แล้ว ลูกค้าทั้งในและนอกทั้งสามชั้นแน่นขนัดเป็นปลากระป๋องไม่ว่ายเลยกว่าซึ่งอยู่เยียนจะเบียดเสียดเข้าไปได้ แล้วสั่งบะหมี่มาชามหนึ่ง

ภายในร้านเปิดวิทยุไว้เสียงดังลั่น กำลังออกอากาศข้อมูลการคมนาคมในช่วงเวลานี้อยู่พอดี ถ้าคนที่สนิทสนมกันกินกันไปคุยกันไปแล้วละก็ จะต้องตะโกนออกมาอีกฝ่ายจึงจะได้ยิน

กินไปได้ครึ่งชาม สถานีก็เปิดเพลงเพลงหนึ่งขึ้นมา แม้ว่าสถานที่จอแจอย่างนี้จะแยกแยะอะไรได้ไม่ชัดเจนนัก แต่ว่าเธอเคยฟังเพลงนี้มาก่อน พุดให้ถูกก็คือเป็นเพลงที่ซูเนี่ยนชินเล่นเมื่อคราวก่อนในห้องเปียโน แม้ว่าขณะนี้จะเป็นเครื่องดนตรีชนิดอื่น ซ้ำยังมีเนื้อร้องให้คนร้องออกมา แต่ว่าเธอก็จำได้

ประทับตราตรึงอยู่ในใจเลยละ

เธอนับถือคนที่เล่นดนตรีเป็นมาโดยตลอด นับประสาอะไรกับคนตาบอดที่สามารถบรรเลงเปียโนได้ชำนาญขนาดนี้ หากบอกว่าตอนที่ฟังอยู่เพียงแค่แผ่วไว้ด้วยสไตล์จีนแล้วละก็ ตอนนี้เพลงต้นฉบับที่ปล่อยออกมาจากสถานีก็แทบจะเป็นเพลงที่แผ่วไว้ด้วยสไตล์โบราณสุดๆ เสียแล้วละ

"เมื่อสักครู่นี้เพลงที่คุณผู้ฟังทุกท่านได้ฟังกันเป็นเพลงใหม่ล่าสุดของสวีกวนกั๋ว มีชื่อว่า 'นางแอ่นบนคอน' " ผู้จัดรายการกล่าว

เมื่อซังอู่เยียนกินอิ่มไปมือหนึ่ง มือทั้งสองข้างก็สอดเข้าไปในเสื้อกันหนาว เดินเที่ยวในร้านขายซีดีที่อยู่ในละแวกนั้นเป็นนานสองนานก็ยังไม่เจอซีดีแผ่นนั้นไม่เจอ

เด็กสาวในร้านเข้ามาถามไถ่ด้วยความกระตือรือร้น

"ฉันอยากหาเพลงของสวีกวนกั๋วนะคะ"

"แถวนี้ทั้งหมดเลยคะ" เด็กสาวนำทางเธอไปดู
 "ไม่ใช่ๆ เพลงใหม่ล่าสุดนะคะ ที่เพิ่งออกมา"
 "คุณหมายถึง 'นางแอ่นบนคอน' ใช่ไหมคะ"
 "ใช่ๆ" ชังอู่เยียนกล่าว
 "ดูเหมือนจะยังไม่วางขายนะคะ ไม่กี่วันนี้ก็มีหลายคนมาถามเหมือนกัน
 ค่ะ" เด็กสาวยิ้ม
 "อ้อคะ" ชังอู่เยียนสลด
 "แต่ว่า..." ชังอู่เยียนกำลังจะออกจากร้าน เด็กสาวก็กล่าวขึ้นจาก
 ด้านหลัง "แต่ว่าพี่สาวจะไปค้นดูในอินเทอร์เน็ตก็ได้นะคะ"

เมื่อก้าวเท้าเข้าบ้าน คุณแม่ชังก็เอ่ยถาม "ทำไมถึงกลับมาเร็วนักล่ะ"
 ทุกครั้งที่พบปะเพื่อนเก่าหากไม่ถึงเที่ยงคืนเธอก็จะยังไม่กลับบ้าน
 "ไม่สนุก ก็เลยออกมาก่อนคะ"
 "เมื่อไหร่จะเข้าโทรศัพท์มาหาลูกนะ บอกว่าถ้าลูกกลับมาแล้วให้โทร
 หาเขาด้วย เขาจะมาหาลูก"
 "ต่อไปถ้าเขาโทรมาบอกว่าหนูไม่อยู่นะคะ"
 "ทำไมทำกับเขาอย่างนั้นล่ะ"
 "หนูไปทำอะไรเขาคะ" ชังอู่เยียนแค้นเสียงสูง
 "นี่เป็นน้ำเสียงที่ลูกใช้คุยกับผู้ใหญ่หรือไง" แม่เริ่มมีน้ำโห "อย่ามาทำ
 เป็นว่าพวกเราพูดอะไรลูกก็บอกว่ารำคาญ อะไรๆ ก็ไม่เข้าตาลูกหน่อยเลย
 เขาโทรมาหาลูก ส่งข้อความกลับไปก็นับว่าเป็นจริยธรรมขั้นพื้นฐาน
 ของการเป็นคนนะ กับคนแปลกหน้าก็ควรจะทำแบบนี้เหมือนกัน ไม่ต้องมา
 บอกว่าพวกลูกโตมาด้วยกัน เรื่องบางเรื่องก็อย่าคิดว่าพวกเราจะไม่รู้ ถือว่า
 เว่ยเฮ่าเน่ดีกับลูกแล้ว..."

"แม่คะ! ขอร้องละไม่ต้องพูดแล้ว" ปากเธอบอกว่าขอร้อง แต่ว่ากลับ
 แสดงท่าทางราวกับเหลืออด "แล้วเรื่องนี้ก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับแม่สักหน่อย"

ซังอู๋เยียนเอ่ยเสริม

คุณแม่ซังยิ่งโกรธขึ้นไปอีก "คุณซังคะ คุณตุลลูกของคุณลี บอกว่า ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับฉัน นี่มันคำพูดอะไรกัน ฉันเลี้ยงเธอมาสิบปีถือว่า เลี้ยงเสียข้าวสูก พุดกับเธอไม่กี่คำก็มาโมโหโพล่โสร่งฉัน"

สองแม่ลูกต่างอารมณ์ร้อนด้วยกันทั้งคู่

คุณพ่อซังที่ไม่คิดจะเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้หัวเราะแหยๆ เป็นสัญญาณ ว่าปล่อยไว้ให้เรื่องราวจบลงไปเถอะ

ขณะที่ทะเลาะเบาะแว้งกันถึงขั้นที่รุนแรงสุด เสียงกริ่งก็ดังขึ้น

คนที่กดกริ่งก็คือเว่ยเฮ่า

คุณพ่อซังกับคุณพ่อของเว่ยเฮ่าเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน ทั้งสองครอบครัวต่างก็อาศัยอยู่ที่อาคารศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัย อยู่ ชั้นบนกับชั้นล่าง ฉะนั้นจึงไปเที่ยวบ้านของอีกฝ่ายได้ง่ายดายเป็นพิเศษ

คุณพ่อซังเป็นคนไปเปิดประตู ตรงเข้าไปทักทายเว่ยเฮ่าให้เข้ามานั่ง เหมือนกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

เว่ยเฮ่ายืนอยู่ที่หน้าประตู ราวกับว่าได้กลิ่นดินระเบิดภายในบ้าน จะ อยู่หรือไปก็ไม่ดีทั้งนั้น

ส่วนสีหน้าของคุณแม่ซังเปลี่ยนไวยิ่งกว่ากิ่งก่าคาเมเลียนเสียอีก "เสี่ยวเฮ่า เธอไม่ได้มาหาอู๋เยียนหรือหะรอจ๊ะ ไซลี่ เธอเพิ่งกลับมาเอง นี่นา"

ซังอู๋เยียนไม่เอาด้วยหรือ เธอเดินหันเข้าไปในห้องทันที

คุณแม่ซังกล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยน "น้ำกับคุณพ่อซังกำลังพุดกันอยู่ เลยว่าจะออกไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตสักหน่อย เด็กวัยรุ่นคุยกันเถอะจ๊ะ" กล่าวจบก็ดึงคุณพ่อซังให้เปลี่ยนชุดแล้วออกจากบ้านไป

ซังอู๋เยียนปิดประตูอยู่ในห้องนอน รออยู่เป็นนานสองนาน ก็อดไม่ได้ อยากจะเข้าห้องน้ำ แต่ไม่รู้ว่าคนข้างนอกลงยังอยู่หรือเปล่า เธอแนบหูฟังอยู่ กับประตูเป็นเวลานานก็พบว่าข้างนอกไม่มีเสียงเคลื่อนไหวเลยแม้แต่บ่อย

สัญญาตามทางกายภาพผ่าทะลวงสติสัมปชัญญะได้ เธอจึงเปิดประตูออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว มองดูรอบๆ ไม่มีคนอยู่ แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ ก็พบว่าเว่ยเฮ่า นั่งอยู่บนโซฟา

เขามองมาที่เธอ

เธोज้องมองไปยังเขา จากนั้นก็เห็นเขาลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้ามาหาช้าๆ

"เมื่อกี้เซียนเซียนบอกว่ามีนัดกินข้าวกับเพื่อน ให้ฉันไปส่งเธอ ฉันไม่รู้ว่่านั้นเป็นการพบปะกันของเพื่อนชั้นมัธยมต้นของพวกเขา..."

"ฉันเป็นมือที่สามเหรอ" ซังอู่เยียนตบทเขาในทันที

"อย่าไปพึ่งที่เธอพูดเลยนะ"

"ฉันเป็นมือที่สามงั้นเหรอ เว่ยเฮ่า?" ซังอู่เยียนจ้องมองเขาตาเขม็ง แล้วถามอีกครั้งหนึ่ง

เว่ยเฮ่าไม่ได้พูดอะไร

ซังอู่เยียนเห็นว่าเขาปิดปากเงียบ ก็ทำเสียงฮึดฮัดออกมาทางจมูก แล้วหันหลังกระแทกประตูปิดจากไป

(2)

ตอนออกมาเธอกลับรู้สึกสบายใจอย่างยิ่ง ซังอู่เยียนล้มความต้องการที่จะระบายอารมณ์ทางร่างกายไปจนหมดสิ้น เวลานั้นอยู่บนถนนจึงเริ่มรู้สึกร้อนใจขึ้นมา

เธอหาร้าน KFC รับประทานจัดการปัญหาปวดเบาแล้วก็เริ่มครุ่นคิด ยังกลับบ้านไม่ได้สักพักหนึ่ง ไม่น่ว่าเว่ยเฮ่าอาจจะยังไม่ไป หรือว่าแม่อาจจะเตรียมทำสงครามกับเธอต่อก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ไหน เธอกลับไปก็มีแต่จะหาเรื่องใส่ตัวทั้งนั้น

นอกในต่างก็มีปัญหาทั้งนั้น

เธอต้องไปบ้านเพื่อนสักคน เพื่อนคนนี้มีชื่อว่าเหวินเหย้า ไม่กี่วันมานี้ เหวินเหย้ายังมาเที่ยวที่บ้านเธออยู่เลย เคารวะดีที่ตอนนี้บ้านเหวินมีแต่

เหวินเหยาอยู่แค่คนเดียว เมื่อเห็นว่าเหวินเหยากำลังเล่นอินเทอร์เน็ตอยู่
ซังอู่เยียนก็คิดขึ้นได้กะทันหัน

"จริงสิ ฉันอยากดาวน์โหลดเพลงเพลงหนึ่งนะ"

ทั้งสองคนต่างจذจ่ออยู่หน้าคอมพิวเตอร์ พิมพ์ตัวอักษร 'นางแอน
บนคอน' ลงไป

ผลลัพธ์ที่ค้นออกมาค่อนข้างมากใช้ได้ แต่ว่าซังอู่เยียนเข้าไปลองฟัง
นิดๆ หน่อยๆ แล้วก็ไม่มีเพลงเต็มเลยสักเพลง มีแต่ครึ่งท่อนทั้งนั้น

แต่แม้จะมีเพียงครึ่งท่อน แต่ความรื่นหูของมันก็ไม่ได้ลดน้อยถอย
ลงเลย

"เพราะดีนี่นา" เหวินเหยาเอ่ยชม

ซังอู่เยียนถอนหายใจ ก็เพราะจริงๆ นั่นแหละ แต่ว่าห่างไกลจากความ
รู้สึกที่ซังเยียนชินเล่นเองกับมือในวันนั้นมากเลย

เหวินเหยาไม่รู้ว่่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ คิดว่าซังอู่เยียนหดหู่เพราะว่า
หาเพลงเต็มไม่เจอ กำลังคิดจะปลอบใจ แต่พอเห็นชื่อที่ด้านบนของเนื้อเพลง
ก็เอ่ยเสียงกระซิบกระซาบ

"นี่เป็นเพลงที่อิจินเป็นคนเขียนนี่นา"

ซังอู่เยียนฟังแล้วก็มองไปยังหน้าจอ

แม้ว่าจะมีแค่ครึ่งเพลง แต่ว่ากลับมีเนื้อเพลงเต็มเพลง มีชาวเน็ต
คนหนึ่งโพสต์เอาไว้บนบล็อก

นางแอนบนคอน

นางแอนเรียงระบำที่นอกหน้าต่าง เมื่อบินเป็นคู่ ระหว่างน้ำเขียวและ
ผู้คน

หวังเชี่ยกาลก่อน ตรอกซอกใด ล้วนเป็นบ้านเกิด

นางแอนบนคอน ลอบมองเสียก่อน

มีคนเศร้าใจในยามสายัณห์
 พังลมพังฝนพังอย่างซาบซึ้ง
 ใบท้อหนอบท้อ ลมวสันต์ไร้จำกัด
 ลูกหลานสกุลหวังไปยังทำน้า
 มีใบท้อแยมยิ้ม มีไมตรีดังงาม
 เรื่องดีทั้งสอง ข้าหมายปองเพียงหนึ่ง
 ทว่าทำน้าไร้ทุกข์ หวานชื่นละมุน

ประวิงเวลา

จากนี้พันปีร้อยปี มีตรอกซุดดำ มีท่าใบท้อ มีนางแอ่นบนคอน
 อีสรเสรี
 เมฆหมอกบนกระดาศ มีกลอนถึงจิต มีภาพพึงใจ มีความทุกข์ยาก
 เรืองระบำ
 ปีแล้วปีเล่า เหนือเรือนมุงกระเบื้อง ได้ชายคามีรั้ง ดินใหม่ศักดิ์เดิม

คนที่อยู่ในหน้าต่างบานนี้ โดดเดี่ยวมาแสนนาน
 ได้ยินเสียงนางแอ่นขับขานเจื้อยแจ้ว
 ผ่านความงดงามของท้อ ก็คือใบหลิวโรยรา นางเอ๋ยนางแอ่น
 ผ่านอัสดง ก็เป็นรุ่งสาง ในแต่ละวัน
 ผ่านต้นวสันต์ ก็เป็นปลายสารท ในแต่ละปี

ขมิ้นเอ๋ยนางแอ่นเอ๋ย ขับขานเจื้อยแจ้ว
 รุ่งเช้าจิบๆ ส่งเสียงประสาน
 กระจ่างอำพราง ความคะนึ่งหา
 อดทนด้วยแรงกล้าอยู่รำไป

ยิ่งอ่านต่อไปก็ยิ่งรู้สึกวุ่นวายข้างบึงเอื้อน เนื้อเพลงนี้เกี่ยวกับเรื่องของ
หญิงเขียนที่ซุกเขียนชินพูดถึงเมื่อคราวก่อนพอดีเลย ประจวบเหมาะที่มีตรอก
ซุกดำแล้วก็ทำเรือใบท้อ

"เธอบอกว่าใครเขียนนะ" ซังอู่เขียนถาม

"อีจิ้น" เหวินเหยาชี้ไปยังฝั่งขวาด้านบนของหน้าจอ

ซังอู่เขียนยึดตัวตรงในทันที เริ่มคาดเดาอะไรบางอย่าง จากนั้นเธอก็
ปฏิเสธมันไปอีกครั้ง

เป็นไปได้...มัน...มหัศจรรย์เกินไป

ห้าทุ่มก็กลับมาถึงใต้อาคารที่พักของตัวเอง ซังอู่เขียนเห็นไฟ
ภายในห้องดับลงแล้ว จึงเข้าห้องอย่างวางใจ

เธอเปิดคอมพิวเตอร์แล้วนั่งลงที่หน้าโต๊ะหนังสือด้วยความตั้งใจ ใช้ตรรกะ
ของนักเรียนสายวิทย์และความสามารถในการวิเคราะห์เขียนจัดระเบียบ
ความคล้ายคลึงกันแต่ละอย่างของซุกเขียนชินและอีจิ้นไว้บนกระดาษ

เรื่องแรก วันที่อีจิ้นได้รับเชิญให้ไปสัมภาษณ์จากเนี่ยซี เธอเจอ
ซุกเขียนชินที่สถานี

เธอพยักหน้า เขียนเครื่องหมายถูกที่ด้านหลังข้อนี้

เรื่องที่สอง เพลงใหม่เพลงนี้ เมื่อคราวก่อนเธอได้ยินซุกเขียนชิน
กำลังเล่นอยู่

เธอพยักหน้าอีกครั้ง แล้วเขียนเครื่องหมายถูกลงไป

เรื่องที่สาม...เรื่องที่สาม...

ดูเหมือนว่าจะไม่มีเรื่องที่สามนะ

เพียงแค่สองข้อดูเหมือนว่าจะไม่สามารถอธิบายปัญหาให้กระจ่างได้
ซังอู่เขียนกัดด้ามปากกา แล้วเขียนเพิ่มไปอีกเรื่องหนึ่ง

เรื่องที่สาม อีจิ้นและซุกเขียนชินต่างก็อาศัยอยู่ในเมือง A

ไม่ได้สิ ซังอู่เขียนส่ายหน้าแล้วกากบาทลงไป คนที่อาศัยอยู่ในเมือง A

มีตั้งมากมาย เธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

ตอนนี้มีสิ่งของบางอย่างที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าซูเหียนชินไช้อิจิน หรือเปล่า นั่นก็คือบันทึกเสียงที่เนี่ยซีสัมผัสอักษรอิจิน พบเจอกันตัวต่อตัว มาหลายครั้งขนาดนี้แล้ว เธอก็ควรจะแยกแยะเสียงของซูเหียนชินได้แล้ว

เมื่อคิดได้อย่างนั้น เธอก็ไม่ได้รับรองสักเท่าไรแล้ว

ผ่านไปหลายวันสองแม่ลูกก็ยังไม่ได้ปรับความเข้าใจกันเสียที แม่ของเธอยังคงชักสีหน้าใส่เธออยู่

เงยหน้าขึ้นไม่เจอก็มหันาลงก็เจออยู่ดี ฉะนั้นเธอรู้ไม่ออกจากบ้าน เลยดีกว่า จะได้ไม่ต้องเจอสวีเซียนกับเว่ยเฮ่าแล้วถูกชี้หน้าบอกว่าเธอเป็นมือที่สามอีก

อะไรที่เรียกว่ามีทั้งศึกลงนอกและภายในกันนะ นี่เป็นตัวอย่างที่มีอยู่ในชีวิตจริงได้งั้น เลยละ

วันที่เจ็ดของเดือนตามปฏิทินจันทรคติผ่านไป เพื่อนๆ มากมายต่างก็กลับไปมหาวิทยาลัยเพื่องานที่เร่งรีบ ซังอู่เยียนก็ฉวยโอกาสนี้กลับไปยังเมือง A เช่นกัน ไม่อย่างนั้นถ้าอยู่ที่บ้านไม่ช้าก็เร็วต้องถูกกดดันจนป่วยแน่ๆ

เพิ่งจะมาถึงมหาวิทยาลัยเธอก็รู้สึกเสียใจที่หลังเสียแล้ว

ปีนี้ฉลองปีใหม่มั่นก่อนข้างเช้า วันที่เก้าเดือนหนึ่งตามปฏิทินจันทรคติ เป็นวันที่สิบสี่เดือนกุมภาพันธ์พอดี ภายในมหาวิทยาลัยมีแต่คุกรุ่นเป็นคุง เหตุผลที่แท้จริงก็คือทุกคนต่างหาข้ออ้างกลับมหาวิทยาลัยก่อนเพื่อที่จะมาพบหน้ากันในวันวาเลนไทน์ต่างหากละ

เฉิงอินไม่ได้ไปไหนเลย

ส่วนซังอู่เยียนเองก็ว่างไม่มีอะไรทำอยู่ในห้อง จึงเปิดคิวติว* เม้าท์มอยตลอดทั้งวัน

ตอนกลางคืน อาจารย์หลี่จากโรงเรียนผู้พิการได้ฝากข้อความเอาไว้

* Tencent QQ หรือที่รู้จักกันในชื่อ 'QQ' เป็นโปรแกรมเมสเซนเจอร์สำหรับวินโดวส์ ผลิตโดยบริษัทเทนเซ็นต์ประเทศจีน

ในอินเทอร์เน็ต

"อาจารย์ซัง รบกวนคุณสักเรื่องนะคะ"

"ว่ามาเลยคะ"

"เรื่องเป็นอย่างนี้ค่ะ"

อาจารย์หลือธิบาย

ที่แท่ห้องเรียนคนตาบอดก็มีเด็กคนหนึ่งชื่อซุเสี้ยวเว่ย เป็นเด็กกำพร้า อาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า พอตีว่าพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของเธอ ปีก่อนอาจารย์หลือรับปากว่าจะให้เค้กผลไม้กับเธอในวันเกิด แต่ว่าในวันปีใหม่อาจารย์หลือมีธุระต้องกลับบ้านพอดี ดังนั้นจึงอยากขอให้ซังอู่เขียนไปแทนเธอหน่อย

ซังอู่เขียนตอบรับด้วยความเบิกบานใจ

"ไม่มีปัญหาค่ะ"

ภารกิจฝึกสอนของเธอเดิมทีก็ต้องทำตามอาจารย์หลืออยู่แล้ว เพราะว่าเธอเป็นผู้ช่วยครูประจำชั้นของพวกเขา เวลานี้ยากเย็นกว่าจะมีภารกิจให้ทำบ้าง

ซังอู่เขียนกล่าวอย่างสบายอารมณ์ก่อนจะออกไป "ฉันก็ขาดทุกอย่างนั่นแหละนะ แต่ว่าไม่ขาดน้ำใจ"

เจิงอินกลอกตาใส่เธอ "ขาดหัวใจด้วยสินะ?"

"อื"

ก่อนหน้านี้เธอไม่รู้ว่าที่แท่ครอบครัวของเสี้ยวเว่ยจะเป็นแบบนี้ เพียงแต่รู้สึกวุ่นวายในคาบเรียนซุเหนียนชินค่อนข้างลำเอียงรักใคร่เด็กคนนี้เป็นพิเศษ

เพราะว่าทั้งสองนามสกุลดูเหมือนกัน ตอนแรกซังอู่เขียนสงสัยว่าเป็นญาติกัน แต่พอมาคิดตอนนี้ ไม่แน่ว่าซุเหนียนชินอาจจะรู้ภูมิหลังชีวิตของเสียวเวยก็ได้

จะว่าไปแล้วบรรพบุรุษของตระกูลซังก็มีความเคยชินแบบนี้อยู่ เด็กใช้นามสกุลตามอาจารย์ในที่ทำงาน จากนั้นหนึ่งปีก็จะสลับสับเปลี่ยนกันหนึ่งครั้ง อย่างเช่น ปีนี้เป็นที่ของอาจารย์นามสกุลอู่ ถ้าเช่นนั้นปีนี้ได้ก๊ ที่ถูกส่งตัวมาก็จะนามสกุลอู่ไปด้วย วันเกิดเองก็ไม่ต่างกันนัก จะไม่ฉลองเพียงคนเดียว นอกเสียจากว่าตอนที่ถูกทอดทิ้งผู้ใหญ่จะมีแก่ใจทั้งวันเดือนปีเกิดเอาไว้ให้

ตอนที่ซังอู่เขียนถือเค้กหอมกรุ่นไปที่สถานสงเคราะห์แล้วเห็นเสียวเวย ก็พบว่าเสียวเวยกับเด็กๆ อีกกลุ่มหนึ่งกำลังกินเค้กกันแล้ว

มีซุเหนียนชินนั่งอยู่ที่อีกด้านหนึ่งด้วย

ป้าจางที่สถานสงเคราะห์หัวเราะพลางอธิบายอยู่ข้างๆ "อาจารย์ซุมาถึงก่อนแค่แป๊บเดียวเองค่ะ"

ซังอู่เขียนมาที่นี่เป็นครั้งแรก จึงรู้สึกอยากรู้ยากเห็นอยู่ตลอดเวลา ฉวยโอกาสที่ความสนใจของพวกเขาเด็กๆ อยู่กับการแบ่งเค้กก่อนที่สองก็เอ่ยปากพูดคุยกับป้าจาง

"ถ้าเด็กยังเล็กแล้วไม่ได้มีข้อบกพร่อง ธรรมดาอยู่ที่นี่ได้ไม่นาน เเท่าไรก็จะมีคนรับไปเลี้ยงค่ะ" ป้าจางอธิบายเสียงขาดเป็นห่วงๆ "บางคนก็หลงทางมา เมื่อไม่กี่วันก่อนสถานีตำรวจส่งเด็กมาสองคน ถูกลักพาตัวมาขายหาพ่อแม่ไม่เจอ ก็เลยให้มาอยู่ที่นี่เป็นการชั่วคราว แต่ว่าส่วนใหญ่ก็จะถูกพ่อแม่ทอดทิ้งกันนะคะ"

"เพราะว่าไม่สบายหรือคะ"

ป้าจางพยักหน้า "บกพร่องมาตั้งแต่เกิด หรือไม่เต็มทีก็อยากได้เด็กผู้ชาย แต่ว่าพอคลอดออกมาแล้วเป็นเด็กผู้หญิงก็เลยทิ้งแล้วค่อยมีไหม"

"ทำไมถึงได้มีพ่อแม่แบบนี้อยู่บนโลกนี้นะ" ซังอู่เขียนใส่อารมณ์

"ความจริงแล้วบางคนก็ลำบากใจนะค่ะ ไม่มีเงินรักษาเด็กๆ ทำได้แค่

โยนให้ทางรัฐบาล คุณดูเด็กคนนั้นสิคะ" ชั่งอู๋เยียนมองตามไปยังบริเวณที่ป่าจางใช้ท่าทางบอกให้รู้ มีเด็กโตอายุสิบกว่าปีที่กอดเด็กเล็กเอาไว้ในอ้อมแขน เด็กเล็กคนนั้นผอมจนกระทั่งตัวเล็กนิดเดียว กำลังเลียครีมที่มุมปาก ท่าทางร้ายแรง

"ตอนอายุขวบครึ่งก็ถูกทิ้งเอาไว้ที่หน้าประตูที่ว่าการอำเภอ เป็นโรคหัวใจมาตั้งแต่เกิด พวกเราส่งไปผ่าตัดที่ปักกิ่งสามครั้งถึงช่วยเอาไว้ได้ เสียเงินไปหลายแสน คุณว่าจะมีครอบครัวไหนรับภาระไหวล่ะคะ ถ้าไม่ได้ถูกส่งมาตอนนั้น ก็ไม่แน่ว่าเด็กคนนี้อาจจะตายไปนานแล้ว ครอบครัวเองก็พังทลาย แต่ละครอบครัวต่างก็มีความยากลำบากเป็นของตัวเองนะคะ" ป่าจางถอนใจด้วยความหดหู่

ตอนที่พวกเธอพูดคุยกัน ชูเนี่ยนชินถือไม้เท้ายืนอยู่ได้หน้าต่างตลอดเวลา สีหน้าหม่นหมอง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

"ถ้าฉันมีพ่อแม่แท้ๆ ที่กลับมาเอาลูกคืนไปไหมคะ"

"ก็มีนะคะ แต่ไม่มากนักหรอก ส่วนมากก็ยกรอให้มีคนรับไปเลี้ยง แต่จะบอกว่าแต่ละคนไม่มีจิตใจที่เห็นแก่ตัวก็ไม่ได้หรอกค่ะ เด็กที่ถูกนำไปเลี้ยงต่างก็สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์กันทั้งนั้น อีกทั้งยังอายุน้อยด้วย จำอะไรไม่ได้ อย่างเสียเวทที่ตามองไม่เห็น อีกทั้งยังสิบขวบแล้ว มีความหวังไม่มากแล้ว หวังแต่เพียงว่าจะตั้งใจเรียนให้มีความสามารถสักอย่าง โตไปจะได้เลี้ยงดูตัวเองได้ ถ้าไม่ได้ก็อยู่ช่วยพวกเราทำอะไรๆ ไป คุณดูคนที่โตที่สุดนั่นสิ" ป่าจางกล่าวถึงเด็กโตที่กอดเด็กเล็กอยู่เมื่อสักครู่ "เกรตตีเซียวละ อาจารย์ที่โรงเรียนให้เธอไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย ขอแค่สอบได้ พวกเราก็จะอุปการะให้เธอเรียนต่อไป"

เมื่อออกมาจากสถานสงเคราะห์ หลังจากชั่งอู๋เยียนได้มอบจิตใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักให้แก่คนอื่นแล้ว ก็รู้สึกอึดอัดใจไปทั่วทั้งร่างกาย แต่ก็ยังรู้สึกกดดันอยู่บ้าง

เธอจากมาพร้อมๆ กับชูเนี่ยนชิน เธออยู่ข้างหน้าจึงชำเลื่องกลับไป

มองเขา เขาแม้ริมฝีปากบาง ยังคงมีท่าทีเหมือนเดิม

"คุณจะไปไหนคะ ฉันจะไปส่ง" ชังอู่เยียนถาม

"ไม่ต้องหรอก" ซูเนี่ยนชินคลำหาเก้าอี้ข้างทางพลางนั่งลง

"จะว่าไป ฉันมีเรื่องหนึ่งอยากถามคุณค่ะ"

เขาปิดปากเงียบไม่พูดอะไร ชังอู่เยียนจึงทำได้แต่เพียงพูดต่อไปเอง

"คุณคงไม่ใช่อีจิ้นใช่ไหมคะ"

ชังอู่เยียนกล่าวจบก็สังเกตดูสีหน้าของซูเนี่ยนชิน เขามีท่าทางหนักแน่นตั้งเขาไท่ซาน ทำราวกับว่าไม่ได้ยิน ครั้นจะสนใจเธอ

สักครูเธอก็มีน้ำโห "อย่างน้อยๆ ตอบสักหน่อยก็ได้มั้งคะ ต่อให้คุณไม่อยากจะยอมรับ หรือจะปลอมตัวเป็นเขา ก็ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้ ทำเหมือนว่าถ้าคุยกับฉันอีกสักประโยคแล้วจะติดโรคภัยแรงอย่างนั้นแหละ" ชังอู่เยียนกล่าวอย่างรวดเร็ว พ่นคำพูดฉอดๆ ยาวเป็นพืดออกมา

"คุณก็ไปตามทางของคุณสิ ผมนั่งอยู่ตรงนี้ก็ได้ ขวางทางคุณเสียหน่อย แต่ว่าขอรับรองว่าได้มายืนใกล้ๆ ผม แล้วก็อย่าสร้างความรำคาญให้ผมด้วย" ซูเนี่ยนชินจุนเฉียวขึ้นเล็กน้อย

มองดูเขาโมโห ชังอู่เยียนกลับรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นกะทันหัน "อาจารย์ชุนกว่ายังไงนะ เมื่อสักครูฉันเดินอยู่ข้างหน้าคุณตามหลังมา ตอนนั้นคุณนั่งอยู่ฉันก็ยืนอยู่ ถึงแม้คุณจะจงใจแกล้งเอาไว้อะไรแล้ว แต่ถนนเส้นนี้ครอบคลุมของคุณไม่ได้เป็นคนสร้างไว้ ฉันจะยืนตรงไหนก็ได้ ขอแค่ฉันพอใจ ฉันมีสิทธิ์ค่ะ"

ซูเนี่ยนชินหลับตาลงพยายามอดกลั้นเอาไว้ เขาเป็นผู้ชายขี้ขลาดแล้ว ไม่อยากอารมณ์เสียใส่เด็กสาวกลางถนน

ถ้าหากชังอู่เยียนถอยไปก็รอดกลับไปได้แล้ว แต่เธอกลับนั่งชิดกับเขาให้รู้แล้วรู้รอดกันไปเลย

เมื่อซูเนี่ยนชินรับรู้ได้ก็เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง เขาทำอะไรเธอไม่ได้ แต่เขาหลบเลี่ยงเธอได้

"ให้ฉันไปส่งนะคะ"

ชายหนุ่มไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

"คุณนั่งอยู่อย่างนี้ไม่มีประโยชน์ ฟาโกล้มิดแล้ว ต้องกินข้าวเย็นนะ หรือว่าคุณรอคนมารับ"

ชายหนุ่มไม่พูดไม่จา

"คุณรออยู่เฉยๆ ไม่เซ็งหรือเบื่อ ฉันอยู่คนเดียวเป็นเพื่อนได้นะคะ"

ชายหนุ่มหลับตาลงพักผ่อน ยังคงนั่งเงียบต่อไป

"คุณคิดว่าทำแบบนี้แล้วเท่าไรหรือไงคะ"

ซังอู่เยียนพูดคนเดียวอยู่เป็นนานสองนาน เขาก็ไม่แสดงความคิดเห็นอะไรเลย เธอจึงอดไม่ได้ที่จะขุ่นเคืองอย่างหนัก "นี่ คุณพูดอะไรหน่อยสิ"

"ดูเหมือนว่าผมเองก็มีสิทธิ์ที่จะไม่พูดนะ" ชูเนี่ยนชินเอ่ยปากอย่างไม่ทุกข์ร้อน จากนั้นก็ปิดปากลง ไม่พูดอะไรออกมาอีก

(3)

เดิมทีชูเนี่ยนชินนั่งอยู่ตรงนั้นเพื่อรอให้เธอไปก่อน จากนั้นเขาจึงจะโทรศัพท์เรียกให้คนมารับ ไม่คิดว่าซังอู่เยียนจะเสียเวลากับเขาอยู่อย่างนั้น

ฤดูหนาวของเมือง A แม้จะเรียกได้ว่าไม่ถึงกับหิมะตก แต่ว่าไม่ได้ขยับเขยื้อนไปไหนอยู่ข้างนอกแบบนี้เป็นเวลานานก็หนาวไฉย

สถานสงเคราะห์อยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยไม่มากนัก ซ่างงู ถนนเส้นนี้เป็นประตูทิศใต้ของมหาวิทยาลัย A ซึ่งเป็นถนนขายของกินเล่น นักศึกษาเดินเข้าๆ ออกๆ เป็นจำนวนมาก บางครั้งก็มีเพื่อนต่างเพศวัยรุ่นที่เดินผ่านไปไกลแล้ว แต่มักจะมองมายังชูเนี่ยนชินที่นั่งอยู่ตรงนั้นบ่อยๆ แล้วค่อยมองมาที่ซังอู่เยียน

พลบค่ำของวันวาเลนไทน์มีคู่รักมากมาย แต่ว่าพวกเขาทั้งสองเป็นเสียอย่างนี้ จึงคล้ายกับคู่รักที่ถองนังกันอยู่

ซังอู่เยียนนั่งอยู่ตรงนั้น ลึกครู่เดียวก็รู้สึกหนาว เธอจึงหยิบถุงมือออกมา

แล้วยกมือทั้งสองขึ้น พ่นกลุ่มไอร้อนออกมาติดต่อกันหลายครั้ง ออกแรง
 ถูมือไปมา จากนั้นจึงมองไปยังชูเนียนชิน เขาไม่ได้สวมถุงมือ มือที่จับไม่เท่า
 หานาเย็นจนกลายเป็นสีม่วงอมเขียว ยังคงถือทิวี่ไม่ยอมเคลื่อนไหว ชั่งอู่เยียน
 จึงอดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว เธอจะไม่สงสัยเลยสักนิดถ้าเขาจะไม่ยอมแพ้
 แล้วแข่งตายอยู่ตรงนี้

"คุณไม่หนาวเหรอ" เธอเอ่ยถาม

ชูเนียนชินไม่ส่งเสียง เปลี่ยนไม้เท้าไปไว้ที่มืออีกข้างหนึ่ง ถ้าไม่ทัน
 สังเกตไม้เท้าอันนั้น ก็มองไม่ค่อยออกหรือกว่าเขาเป็นคนตาบอด เขามีหน้าตา
 ที่หล่อเหลาเกินไปจริงๆ เกยหน้าขึ้นเล็กน้อย สีหน้าท่าทางหยิ่งผยอง เผย
 ให้เห็นความเมินเฉยภายในกระดูก

ชั่งอู่เยียนเห็นอย่างนั้นก็ไม้อาจทนได้ เอาผ้าพันคอออกมาด้วยความ
 ลังเล อยากจะพันทั้งสองมือของเขาที่ดูจะเย็นเป็นน้ำแข็งก่อนจะจากไป
 แต่ก็กลัวว่าความหวังดีจะกลายเป็นเจตนาร้าย ไม่นานว่าเขาอาจจะไม่รับน้ำใจ
 โยนผ้าพันคอลงกับพื้นแล้วกระที่บเท้าอีกสองทีก็ได้ เธอเองก็จะเสียหน้า
 อย่างหนัก

ขณะที่กำลังลังเลอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงคนเรียกเธอขึ้นมา "ชั่งอู่เยียน!"
 พบศัตรูในเส้นทางคับแคบ คนที่เดินมาเป็นสวี่เซียนกับเว่ยเฮ่าพอดิ
 พอสวี่เซียนเรียกเธอแล้วก็ดึงตัวเว่ยเฮ่าเข้ามาใกล้ ช้ายังมองเธอ
 ด้วยสีหน้าดูถูกเหยียดหยาม

"พวกเธอ?" เว่ยเฮ่าไม่เคยเห็นชูเนียนชินที่อยู่ข้างๆ มาก่อน

พอชั่งอู่เยียนเซิดคางขึ้น ก็ฉวยโอกาสสอดมือเข้าไปในช่องแขน
 ของชูเนียนชิน อิงร่างกายแนบชิดกับเขา แสร้งทำเป็นพูดอย่างสนิทสนม
 "เด็ดกันนะ"

สวี่เซียนได้ฟังก็พิจารณาชูเนียนชินอยู่สักครู่

ชั่งอู่เยียนหัวเราะอย่างที่ไม่ชอบด้วยกว่าใคร ความจริงแล้วเธออ่อนนออน
 ชูเนียนชินอยู่เจียบๆ ในใจว่า อาจารย์ชูคะ ท่านชู ท่านเทพชู ท่านเป็นผู้ใหญ่

ได้โปรดเมตตา ถือว่าเป็นเทพบุตรมาช่วยหญิงงามเถอะนะ ได้โปรดละ
ขอแค่อย่าเปิดโปงฉันก็พอ

เธอโอบกอดความคาดหวังอันเบาบางเอาไว้ ภาวนาให้ผู้ชายคนนี้เป็นคนปากร้ายแต่ใจดีจริงๆ แล้วมีจิตใจอย่างพระโพธิสัตว์ที่ช่วยเหลือผู้คน
ให้รอดพ้นจากภยันตราย

ขณะที่ดวงตาทั้งสามคู่ชำเลืองมองชูเนี่ยนชินพลางคิดกันไปเอง
ชูเนี่ยนชินก็ดึงมือของเธอออกไปอย่างสุภาพ เว้นระยะห่างระหว่างคนทั้งสอง
จากนั้นก็เอ่ยคำพูดที่เพียงพอจะส่งชังอู่เยียนลงสู่นรกออกมาช้าๆ

"คุณชัง กรุณาไว้ตัวด้วย"

เมื่อกล่าวจบแล้วเขาก็ลุกขึ้นพุงตัวกับไม้เท้าไปตามทางเท้าสำหรับ
คนตาบอด รุดหน้าออกไปคนเดียวอย่างช้าๆ เขาสวมเสื้อโค้ตสีเทาเข้ม
ความยาวปานกลาง เข้ากับรูปร่างผอมสูง เงาหลังเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ
แต่ว่าในตอนนั้นชังอู่เยียนไม่มีเวลามาชื่นชม เพียงแต่หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
เงาหลังอันน่าหลงใหลจะถูกสับเป็นเนื้อสับในทันที

จนกระทั่งชูเนี่ยนชินเดินลับหายไปทั่วหัวมุม สวีเซียนและเวย์เฮ่าจึงเก็บ
สายตากลับมา จากนั้นก็มองมายังชังอู่เยียน จากการมองดูของชังอู่เยียน
หญิงชายคู่นี้ต่างก็มีสีหน้าแบบที่เห็นได้จากละครฉากเด็ดเป๊ียบ เธอทั้งโกรธ
ทั้งโมโห แต่กลับทำที่เหมือนกับว่าไม่เป็นอะไร ช้ายังแถมช้าๆ คุง

"เขา...จะต้องหนาวจนสมองเลอะเลือนแน่ๆ" จากนั้นก็หนีเตลิดไปยัง
ทิศทางที่ชูเนี่ยนชินหายลับไป

จะเกินไปแล้วนะ

หญิงชายคู่นั้นมองดูละครฉากเด็ดของเธอแล้ว แน่نونว่าตอนนี้จะต้อง
เบิกบานใจเป็นที่สุด

เธอวิ่งออกมา ในมือถือผ้าพันคอเอาไว้ ลมหนาวในยามพลบค่ำพัดผ่าน
จนใบหน้าพลันเจ็บขึ้นมา พัดเข้าไปในดวงตา จนรู้สึกได้ว่าขอบตาเริ่ม
เปียกชื้น

เธอเพียงแค่อยากทวงเกียรติคืนเท่านั้นเอง
เดินเลี้ยวเข้าไปก็เห็นว่าตรงหน้าคือชูเนี่ยนชิน ชั่งอู่เยียนสะสม
ความโกรธเอาไว้ แล้วจึงตะโกนออกมาเสียงดังลั่น

"ชูเนี่ยนชิน!"

ชายหนุ่มทำไขสือ

"ชูเนี่ยนชิน! คุณยืนอยู่ตรงนั้นเลยนะ!"

ชายหนุ่มยังคงเดินไปข้างหน้าตามความเร็วของตนเอง

"หยุดนะ!" ชั่งอู่เยียนเดินเร็วกว่าเขา ก็เลยคว้าแขนของเขาเอาไว้ได้
ท่าทางทั้งหมดนี้ทำให้ผู้คนบนถนนเริ่มหันมามอง

เพราะว่าถูกชั่งอู่เยียนคว้าเสื้อคลุมเอาไว้อย่างแน่นหนา ชูเนี่ยนชิน
จึงหันหลังกลับมามีเสียงได้ ดวงตาดำลึบไร้ซึ่งไฟก๊ส กล่าวด้วยสีหน้า
เฉยเมย

"ได้โปรดปล่อยมือของคุณด้วย"

"ฉันไม่ปล่อย!"

ชูเนี่ยนชินยกแขนขึ้น อยากบีบบังคับให้เธอคลายมือออก แต่ว่า
ถึงอย่างไรเขาก็เป็นผู้ชาย จึงไม่กล้าใช้กำลัง

"ปล่อยก็ได้ แต่คุณกลับไปคุยกับพวกเขากับฉันให้รู้เรื่องก่อนสิ"

"แล้วเมื่อไหร่ผมพูดไปไม่ใช่ความจริงหรือไง" เขาได้กลับเสียงเย็น

"คุณ!" ชั่งอู่เยียนจนปัญญา อटकไลน์เสียจนหน้าแดง แต่ก็ยังไม่ปล่อยมือ

ระยะเวลาไม่กี่ปีหลังจากที่หวงเสี่ยวเยียนตายจากไป ตั้งแต่มัธยมต้น
มัธยมปลาย จนถึงมหาวิทยาลัย นิสัยของเธอก็ค่อยๆ ร่าเริงและเปิดเผย
มากขึ้น อีกทั้งการเรียนก็ไม่ได้แย่ หน้าตาค่อนข้างหวาน แม้จะไม่ใช่
ดาวห้อง ดาวโรงเรียน หรือประเภทที่ใครๆ ต่างก็หลงใหล แต่ว่าที่ผ่านมา
เธอไม่เคยเจอเพศตรงข้ามคนไหนที่พูดจาไร้มารยาทกับเธอบ่อยๆ อย่าง
ชูเนี่ยนชินมาก่อน

เมื่อนิสัยดีอันของเธอปรากฏขึ้นมาก็เก็บไว้ไม่อยู่

ฉะนั้นคนหนึ่งพูดจาไม่อ่อนหวาน คนหนึ่งสีหน้าทุกขระทม ชายหญิงอายุน้อยคู่หนึ่งฉุดกระชากกันไปมาอยู่บนถนนในวันวาเลนไทน์ ยากที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้ผู้คนรู้สึกประหลาดใจได้ บางคนก็ก้าวฝึเท้าให้ช้าลง ทางสำหรับรถไร้เครื่องยนต์มีคนลงจากจักรยานเพื่อหยุดดูพวกเขา

ซังอู่เยียนกล่าวด้วยความเดือดดาล "ทำไมคุณเป็นคนแบบนี้ล่ะ"

ซูเนี่ยนชินตอบโต้ "ผมเป็นคนแบบไหน"

ซังอู่เยียนเหลือบมองคนที่อยู่ด้านข้าง เธอรู้ว่าซูเนี่ยนชินหวาดกลัวอะไรมากที่สุด เมื่อสักครู่นี้เขาบังอาจทำให้เธอหน้าแตกต่อหน้าคนอื่น ตอนนี้เธอเองก็จะไม่ปล่อยให้เขาใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

เมื่อตัดสินใจแล้ว ซังอู่เยียนก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พอเบะปากขึ้นได้ก็ออกแรงที่มีอีกข้างหนึ่งบิดเข้าที่ขาอ่อน เจ็บเสียจนจุ๋ง เธอก็แสร้งทำเป็นร้องให้ฟูมฟายขึ้นมากะทันหัน

"ทำไมคุณถึงได้เป็นคนแบบนี้ล่ะ ฉันคบกับคุณมาตั้งหลายปี ทะเลาะเบาะแว้งกับคนในบ้าน มาอยู่กับคุณถึงที่นี่ ตัวคนเดียวไม่มีที่พึ่งพา ตอนนี้ยังต้องลูกของคุณอยู่อีก ทำไมคุณบอกว่าจะไปก็ไปละ จะไปเด็ดกับผู้หญิงคนนั้นนะเธอ วันนี้ฉันยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย ฉันกับลูกก็หิวนะ ทำไมคุณถึงได้ใจร้ายขนาดนี้ แถมยังจะออกไปหว่านเสน่ห์ใส่ผู้หญิงคนอื่นอีก ไปหาผู้หญิงใจง่ายคนนั้นนะเธอ"

เมื่อเธอพูดออกมาอย่างนี้ คนที่สังเกตการณ์อยู่โดยรอบพลันเปลี่ยนสีหน้าเป็นที่แท้ก็เป็นอย่างนั้นเองกันทันที แม้ว่าซูเนี่ยนชินจะมองไม่เห็นแต่ว่าเขาก็สามารถได้ยินถ้อยคำต่อว่าต่อขานเหล่านั้นได้อย่างครบถ้วน

"คุณติดกับฉันมาตั้งแต่ยังเล็ก แต่ตอนนี้กลับไปกับผู้หญิงคนอื่น ถ้าเป็นคนอื่นฉันยังพอทนได้ แต่ทำไมต้องเป็นเพื่อนรักที่ดีที่สุดของฉัน พวกคุณโกหกฉันอย่างนี้ได้ยังไง" เดิมทีซังอู่เยียนก็แกล้งร้องไห้อยู่หรอก แต่ว่าพูดไปพูดมาไม่รู้จะทำไม่ถึงได้ทำเหมือนกับว่าซูเนี่ยนชินเป็นเว่ยเฮ่าได้ เกิดรู้สึกเสียใจขึ้นมาจริงๆ ดึงเสื้อของซูเนี่ยนชินต่อไปแล้วลงนั่งยองๆ ร้องไห้เสียใจ

อยู่กับพื้น จากแกลังร้องก็กลายเป็นร้องให้ขึ้นมาจริงๆ

ข้างๆ มีคนอดไม่ได้ส่ายหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงตำหนิดังขึ้น
ทุกที

"กรรยาดังท้องแล้วยังจะออกไปคบชู้อีก"

"ยังหนุ่มอยู่แท้ๆ ดูไม่ออกเลยจริงๆ"

"ผู้ชายหน้าตาแบบนี้ ไม่เจ้าชู้ก็แปลกนะสิ"

"..."

"..."

อีกทั้งยังมีคุณอาวัยกลางคนหัวตะกั่วผัด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพ่นถ้อยคำ
ใส่ชูเนี่ยนชิน "เดนมนุษย์!"

ชูเนี่ยนชินสีหน้าดำคล้ำลงอีก มุมปากกระตุกอยู่สักครู่ "ซึ่งอยู่เยียน
คุณรีบลุกขึ้นมา!"

"ฉันไม่ลุก!"

สีหน้าดำคล้ำของชูเนี่ยนชินเจือด้วยความบึ้งตึง แต่ก็ไม่ได้แสดงอารมณ์
ออกมา สูดลมหายใจเข้าไปลึกๆ แล้วกล่าวว่า "คุณจะทำอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ว่า
ลุกขึ้นมาก่อนได้รึเปล่า" เขากล่าวประโยคนี้โดยอดกลั้นโทสะเอาไว้ พ่นถ้อยคำ
ออกมาอย่างนุ่มนวล ราวกับว่าข่มอาการบาดเจ็บภายในเอาไว้

"คุณพูดแล้วต้องรักษาคำพูดนะ" ซึ่งอยู่เยียนเช็ดน้ำตา

"ได้"

ทั้งสองต่อสู้อยู่ ผู้กล้าชนะ

ผู้กล้าต่อสู้อยู่ ผู้มีปัญญาชนะ

ผู้มีปัญญาต่อสู้อยู่ ความไร้เหตุผลชนะ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3HNmlvf>